

รูปแบบช่องทางสื่ออินเทอร์เน็ตที่ใช้เป็นตัวกลางในการสื่อสารเกี่ยวกับ ภาพยนตร์ไหมโรง

สื่ออินเทอร์เน็ตแม้จะเป็นเพียงสื่อชนิดหนึ่งซึ่งนิยมกันในกลุ่มคนกลุ่มหนึ่งเท่านั้น แต่ในปัจจุบันความนิยมในการใช้สื่ออินเทอร์เน็ตของผู้คนมีเพิ่มมากขึ้น คุณสมบัติสำคัญของสื่ออินเทอร์เน็ตคือ เป็นสื่อที่มีอัตราการขยายตัวของเครือข่ายอย่างรวดเร็ว และครอบคลุมพื้นที่กว้างที่สุด เป็นสื่อที่สามารถตอบสนอง แลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างกันได้ทันที แม้จะอยู่คนละมุมโลกก็ตาม โดยไม่มีข้อจำกัดของเวลาในการแลกเปลี่ยนข้อมูล ติดต่อสื่อสารกันอีกด้วย สื่ออินเทอร์เน็ตยังทำหน้าที่เป็นพื้นที่สาธารณะ โดยเป็นพื้นที่สาธารณะที่มีรูปแบบเป็นชุมชนเสมือน เนื่องจากการติดต่อสื่อสารโดยผ่านช่องทางสื่ออินเทอร์เน็ต ไม่จำเป็นต้องเป็นการสื่อสารแบบเห็นหน้ากัน และไม่จำเป็นต้องแสดงตัวตนที่แท้จริงให้ผู้ที่ตนกำลังสื่อสารด้วยได้ทราบ แต่ใช้คอมพิวเตอร์เป็นตัวกลางในการสื่อสาร

จากการวิจัยรูปแบบช่องทางของสื่ออินเทอร์เน็ตที่ใช้เป็นตัวกลางในการสื่อสารเกี่ยวกับภาพยนตร์ไหมโรง สามารถจำแนกกลุ่มผู้ใช้ออกได้เป็น 4 กลุ่ม ดังต่อไปนี้

1. ช่องทางการใช้สื่ออินเทอร์เน็ตโดยกลุ่มผู้ผลิต หรือผู้อำนวยการผลิตภาพยนตร์
2. ช่องทางการใช้สื่ออินเทอร์เน็ตโดยกลุ่มโรงภาพยนตร์
3. ช่องทางการใช้สื่ออินเทอร์เน็ตโดยกลุ่มผู้ให้บริการเว็บไซต์ข้อมูลข่าวสารด้านความบันเทิง
4. ช่องทางการใช้สื่ออินเทอร์เน็ตโดยกลุ่มผู้ชื่นชอบภาพยนตร์ไหมโรง

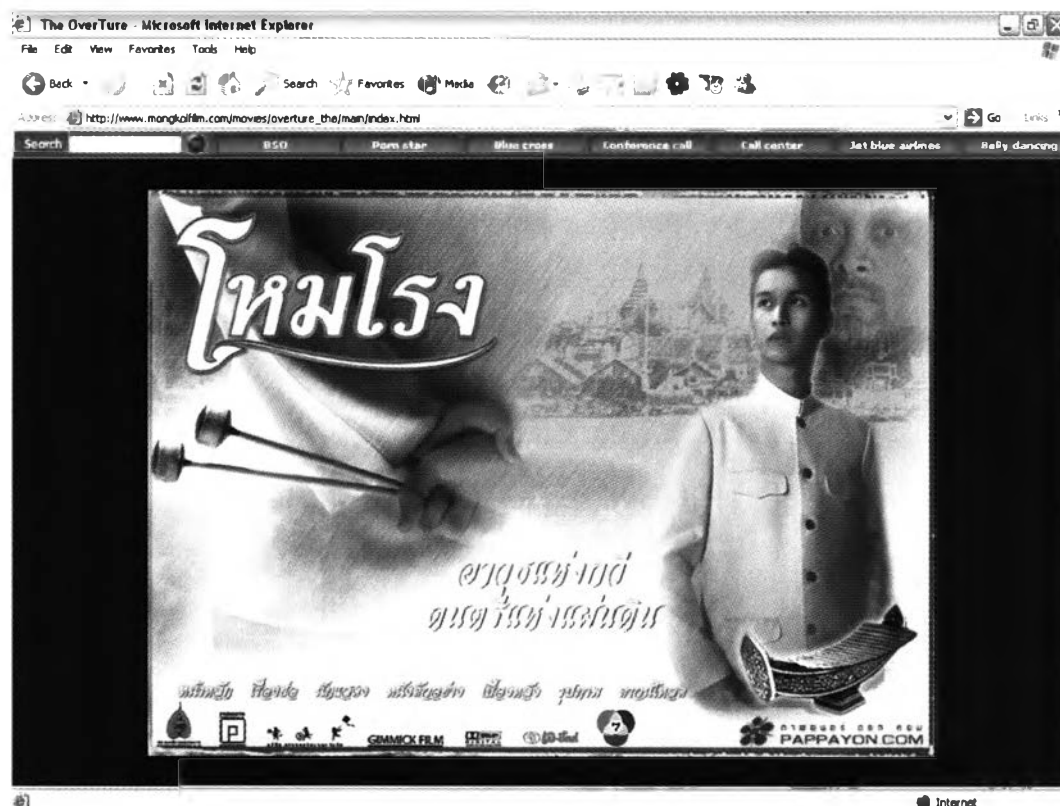
รูปแบบช่องทางสื่ออินเทอร์เน็ตที่ใช้เป็นตัวกลางในการสื่อสารเกี่ยวกับภาพยนตร์ไหมโรง

1. ช่องทางการใช้สื่ออินเทอร์เน็ตโดยกลุ่มผู้ผลิต หรือกลุ่มผู้อำนวยการผลิตภาพยนตร์ เพื่อโฆษณาประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับภาพยนตร์ไหมโรงได้แก่ เว็บไซต์ของสหมงคลฟิล์ม ในหน้าภาพยนตร์ไหมโรงชื่อ "The Overture" (<http://www.mongkolfilm.com/movies/overture.th>)

หน้าเว็บเพจ "The Overture" นี้ถูกจัดทำและเผยแพร่เมื่อเดือนมกราคม พ.ศ. 2547 โดยเป็นเว็บเพจที่อยู่ภายใต้เว็บไซต์ของสหมงคลฟิล์ม (<http://www.mongkolfilm.com>) มีวัตถุประสงค์เพื่อประชาสัมพันธ์ภาพยนตร์เรื่องใหม่โรงในลักษณะของการให้ข้อมูลที่น่าสนใจและเบื่องหลังเกร็ดความรู้เรื่องราวต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับภาพยนตร์ มีเป้าหมายเพื่อให้ผู้เข้าชมสนใจและทราบข้อมูลที่เกี่ยวข้องเบื้องต้น เพื่อให้เกิดแรงจูงใจในการชมภาพยนตร์เรื่องใหม่โรง โดยลักษณะการสื่อสารบนเว็บบดงกล่าวนับเป็นการสื่อสารจากผู้ผลิตภาพยนตร์ให้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับทางภาพยนตร์ผ่านทางเว็บไซต์ เป็นการใช้สื่อผ่านตัวอักษร ภาพ เสียง และภาพเคลื่อนไหว และไม่มีส่วนที่ให้ผู้เข้าชมเข้าไปแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับภาพยนตร์

การออกแบบเว็บเพจเพื่อประชาสัมพันธ์เรื่องใหม่โรงนี้ ประกอบไปด้วยกลุ่มเว็บเพจที่เกี่ยวข้องทั้งหมด 7 หน้าเว็บเพจ ประกอบไปด้วย หน้าหลัก หน้าเรื่องย่อ หน้านักแสดง หน้าหนังตัวอย่าง หน้าเบื่องหลัง หน้ารูปภาพและหน้าดาวนโโหลด ซึ่งผู้วิจัยจะทำการบรรยายรายละเอียดของแต่ละหน้าต่อไป โดยการออกแบบเว็บเพจ The Overture นี้ มีรูปแบบการจัดหน้าเป็นรูปที่คล้ายคลึงกันตลอดทั้งกลุ่มเว็บเพจ ทั้งในด้านการจัดวางโครงหน้า (Layout) สีฉัน (Color Tone) และรูปภาพ โดยมีรายละเอียดการออกแบบดังนี้

หัวเรื่อง "ใหม่โรง" ผู้จัดทำใช้ตัวอักษรที่มีขนาดใหญ่อยู่ด้านซ้ายมือของหน้าเว็บเพจรูปแบบตัวอักษรเป็นแบบเดียวกันกับที่ใช้สื่อประชาสัมพันธ์อื่นๆ ตอนกลางแสดงภาพและเรื่องราวเนื้อหาสาระ และด้านล่างส่วนท้ายของเว็บเพจประกอบไปด้วยสองส่วนคือส่วนบนเป็นเมนูเชื่อมโยงเข้าสู่เนื้อหาในหน้าอื่นๆ ประกอบไปด้วย หน้าหลัก หน้าเรื่องย่อ หน้านักแสดง หน้าหนังตัวอย่าง หน้าเบื่องหลัง หน้ารูปภาพและหน้าดาวนโโหลด และด้านล่างส่วนท้ายสุดแสดงบริษัทที่ร่วมผลิตภาพยนตร์ โดยนำเสนอเป็นโลโก้ (Logo) ของบริษัทต่างๆ ได้แก่สหมงคลฟิล์ม พร้อมมิตร ภาพยนตร์หรรษา กิมมิกฟิล์ม ดอลบีดิจิตอล เจบีคส์ และสถานีโทรทัศน์สีกองทัพบกช่อง 7 สี และด้านล่างขวาของหน้าแสดงโลโก้ภาพยนตร์ดอทคอม ในฐานะผู้ทำเว็บไซต์นี้ และโลโก้เหล่านี้สามารถลิงค์ไปยังเว็บไซต์ของบริษัทต่างๆ ดังกล่าวข้างต้นได้ ซึ่งหัวเรื่อง "ใหม่โรง" และโลโก้เหล่านี้จะถูกแสดงไว้ในทุกหน้า

ภาพ 4.1 แสดงหน้าแรกของหน้า The Overture ในเว็บไซต์สหมงคลฟิล์ม

หน้าแรก การออกแบบหน้าแรกของเว็บเพจ "The Overture" นับเป็นส่วนต้อนรับผู้ชมเพื่อเข้าสู่ข้อมูลอันเป็นสาระที่เกี่ยวข้องกับภาพยนตร์ โดยออกแบบให้มีลักษณะเรียบง่าย ใช้ภาพนักแสดงนำเป็นสื่อ โดยแสดงภาพตัวเอกของเรื่อง คือ นายศร และชุนอิน และมีรูประนาด ซึ่งถือเป็นเครื่องดนตรีหลักของเรื่อง และเปรียบเสมือนอาวุธที่ใช้ในการประชันกันในเรื่อง โดยมีคำประกอบในหน้านี้ว่า "อาวุธแห่งกวี ดนตรีแห่งแผ่นดิน"

ภาพ 4.2 แสดงหน้าเรื่องย่อของภาพยนตร์โหมโรงในเว็บไซต์สหมงคลฟิล์ม

หน้าเรื่องย่อ ในหน้านี้แสดงภาพตัวเอกของเรื่อง นายศรกำลังตีระนาด พร้อมด้วยภาพแม่โชติ นางเอกของเรื่อง โดยแสดงไว้ทางด้านซ้ายของหน้า และมีเรื่องย่อของภาพยนตร์โหมโรงทางด้านขวาของหน้า โดยเรื่องย่อของภาพยนตร์โหมโรง มีดังต่อไปนี้

“ณ ประเทศสยาม พุทธศักราช 2429 “ศร” (อนุชิต สพันธุ์พงษ์) เด็กหนุ่มผู้มีชะตาชีวิตลิขิตให้ผูกพันกับดนตรีไทยมาตั้งแต่เกิด ต้องผ่านอุปสรรคนานัปการกว่าจะได้รับการถ่ายทอดฝีมือในเชิงระนาดจาก “ครูสิน” บิดาซึ่งเป็นครูสอนดนตรีไทยที่มีชื่อเสียงแห่งอำเภวดง โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังจากสูญเสียพี่ชายซึ่งเป็นนักระนาดหนุ่ม ที่ต้องพบจุดจบของชีวิต ด้วยน้ำมือของคู่ปรับผู้พ่ายแพ้ในการดวลระนาด ทำให้ครูสินหยุดการสอนดนตรีไทยลง จนกระทั่งได้รับการเตือนสติจากหลวงพ่อบุญ ทำให้ครูสินคิดว่าไม่ควรปิดกั้นโอกาสและความสามารถของลูกชายคนเล็กที่มีพรสวรรค์ทางด้านระนาดตั้งแต่วัยเยาว์ จึงกลับมาสอนดนตรีไทยอีกครั้ง “ศร” ในวัยสิบกว่าขวบ จึงได้รับการถ่ายทอดฝีมือในทางระนาดจากบิดา โดยมี “ทิว” เพื่อนสนิทเพียงคนเดียวที่คอยช่วยเหลือ เป็นทั้งกำลังใจและผู้ฟังที่ดีมาตลอด

จนย่างเข้าเป็นหนุ่ม “ศร” กลายเป็นดาวเด่นโดยเฉพาะอย่างยิ่งฝีมือในเชิงระนาดที่ยากจกหาใครทัดเทียมในอัมพวา ผ่านการประชันขันแข่งเวทีแล้วเวทีเล่า จนเกิดลำพองในฝีมือของตน

กระทั่งได้มีโอกาสเดินทางเข้าสู่บางกอก เมื่อบิดาได้พาไปชมการประชันทางด้าน การแสดงระนาดของคณะครูแก้วซึ่งเป็นเพื่อนสนิทของบิดา และที่นั่น “ศร” ได้เรียนรู้ถึงความพ่ายแพ้เป็นครั้งแรก เมื่อได้มีโอกาสขึ้นเล่นระนาดแทนนายขวด (บุ๋มบิ๋ม) ซึ่งเป็นมือระนาดเอกของคณะครูแก้วจนตกอยู่ในห้วงการประชันทางฝีมือไม่ลายมือกับ “ขุนอิน” (อาจารย์ณรงค์ฤทธิ์ ไตสง่า) นักระนาดเอกผู้มีทางระนาดที่แข่งกร้าวดูดนและเป็น 1 ไม่เป็น 2 รองใคร จนพบกับความปราชัย

“ศร” ครั้งหนึ่งซึ่งเคยมั่นใจ และลำพองในฝีมือระนาดของตนเอง ต้องเดินทางกลับบ้านด้วยหัวใจที่แตกสลาย เสียงระนาดอันดูดนหนักหน่วงของขุนอิน ยังคงดังกึกก้องเป็นเหมือนภาพหลอนที่ยังคงอยู่ในศรัทธาของเขา หลังจากความภาคภูมิใจถูกทำลายไปจนหมดสิ้น แต่แล้วความสับสน ท้อแท้ สิ้นหวังกลับกลายเป็นความมุมานะที่จะฝึกฝนฝีมือจนสามารถคิดค้นเทคนิคการตีระนาดที่ไม่เหมือนใคร จนชื่อเสียงของศรร่ำลือไปจนถึงพระบรมมหาราชวัง จนได้รับการอุปถัมภ์ให้เป็นนักดนตรีประจำราชสำนักจากเจ้านายในวัง (สมภพ เบญจาธิกุล) ที่นั่นทำให้ “ศร” ได้พบกับ แม่โชติ (อาระตี ดันมหาพราน) สตริผู้สูงศักดิ์ในวังและได้กลายเป็นคู่ชีวิตในเวลาต่อมา

หนทางการเป็นนักระนาดเอกมือ 1 ของแผ่นดินดูเหมือนยังคงห่างไกลจากจุดที่ศรยืนอยู่ ยังมีหลายสิ่งหลายอย่างที่ศรจะต้องเรียนรู้ ตั้งแต่การฝึกสมาธิ, การควบคุมสติ และอารมณ์ที่พร้อมจะพลุ่งพล่านอยู่ตลอดเวลา トラบใดที่ยังไม่สามารถสะบัดเสียงตีระนาดที่แสนจะบาดหูจากระนาดทางดูอย่างขุนอิน ยังมีบททดสอบอีกหลายประการที่การพิสูจน์ในความสามารถที่แท้จริงของศรโดยเฉพาะอย่างยิ่งปลายทางกับการประลองความสามารถทางระนาดกับมือ 1 ของแผ่นดินอย่างขุนอิน (อาจารย์ณรงค์ฤทธิ์ ไตสง่าแห่งวงบอยไทย)

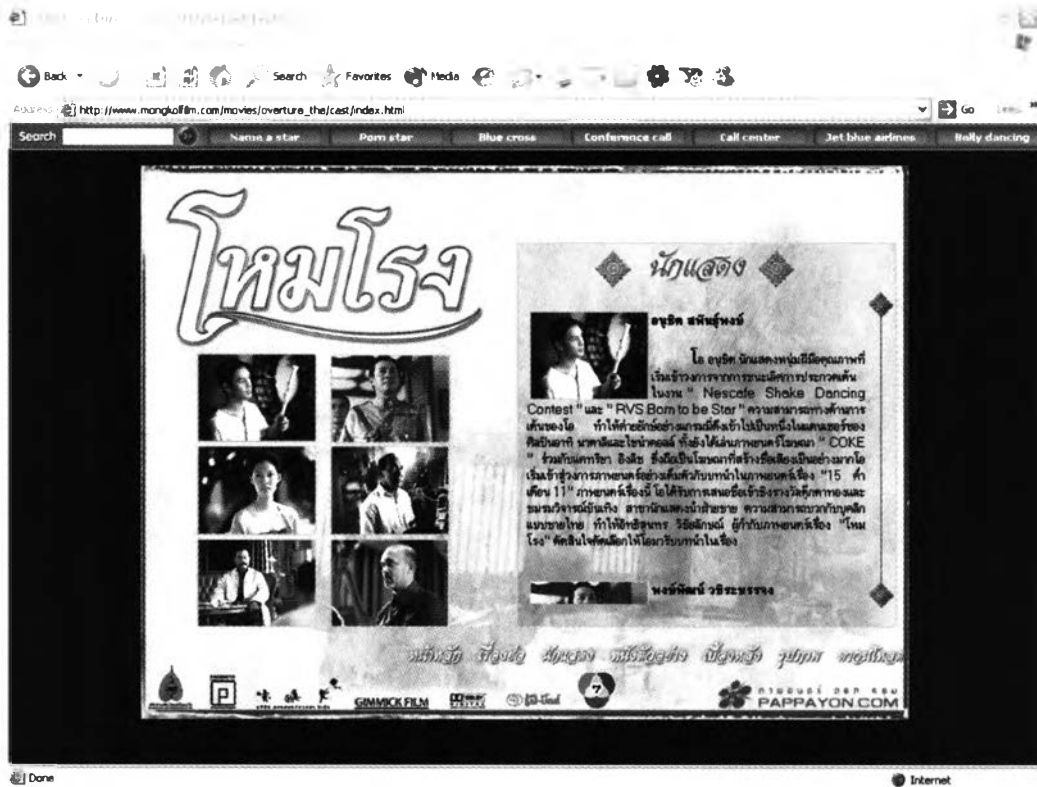
ศรเดินทางผ่านยุคทองของคนตรีไทย จากวัยหนุ่มสู่วัยชรา เขากลายมาเป็น “ท่านครู” (อดุลย์ ดุลยรัตน์) ครูคนตรีอาวุโส ผู้มีลูกศิษย์ลูกหามากมาย รวมทั้ง “เทิด” (ภูวฤทธิ์ พุ่มพวง) ลูกชายของทิว เพื่อนสนิทแต่ด้วยเยาว์ ซึ่งเดินทางมาขอฝากตัวเป็นศิษย์ และคอยอยู่ดูแลรับใช้ใกล้ชิด ในวัยที่ร่วงโรยนี้ ท่านครูยังคงเปิดรับต่อการเปลี่ยนแปลงต่างๆ รวมทั้งกระแสดนตรีตะวันตก ที่ลูกชายของท่านเอง (สุเมธ องอาจ) ที่ได้เดินทางไปศึกษาจากประเทศญี่ปุ่น แต่แล้ว

ท่ามกลางการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ของบ้านเมือง ทั้งด้านการปกครองและวัฒนธรรม รวมทั้งสงครามโลกครั้งที่ 2 ที่เกิดขึ้น ทำให้รัฐบาลมีนโยบายปรับปรุงประเทศ และพลเมืองให้มีความทันสมัย เป็นอารยะตามแบบชาติตะวันตก มีกฎระเบียบมากมายออกมา ควบคุมศิลปวัฒนธรรมแขนงต่างๆ รวมทั้งดนตรีไทย โดยมีนายทหารหนุ่ม (พงษ์พัฒน์ วชิระบรรจง) เป็นผู้ดูแลนโยบายนี้

สิ่งที่เกิดขึ้นนี้ ก่อให้เกิดผลกระทบ และสร้างความปวดร้าวแก่นักดนตรีไทยทุกคน รวมทั้งท่านครู ซึ่งยังคงหาญกล้า ใช้เสียงเพลงของเขาต่อสู้ เพื่อพิสูจน์คุณค่าของดนตรีไทยที่เขา รักตั้งชีวิต ดูเหมือนว่า “ชะตากรรม” จะนำไปสู่บุรุษหนึ่งได้เดินทางผ่านยุคทองแห่งดนตรีไทย ค้นพบชัยชนะและความพ่ายแพ้ครั้งสำคัญ จากวัยเยาว์สู่ช่วงบั้นปลายของวัยชรา จากจุดสูงสุดสู่จุดต่ำสุด เมื่อดนตรีไทยเริ่มถูกปิดกั้นจากทางรัฐบาลที่ต้องการให้ประเทศเป็นศิวิไลซ์ เป็นอารยะตามแบบตะวันตก

สิ่งที่เกิดขึ้นนี้สร้างความปวดร้าวให้กับคนดนตรีไทยทุกคนรวมทั้งครแต่เขาก็ยังหาญกล้าใช้เสียงเพลงต่อสู้ เพื่อให้ดนตรีไทยที่เขา รักตั้งชีวิตนั้นอยู่รอดจากการถูกทำลาย”

กล่าวโดยสรุปได้ว่าเนื้อหาของเรื่องย่อเป็นการเล่าเรื่องผ่านตัวละครหลัก คือครตั้งแต่เด็กที่มีความมานะพยายามฝึกดนตรี ผ่านประสบการณ์และอุปสรรคต่างๆ ที่นำไปสู่หนทางของนักดนตรีประจำราชสำนัก จนกระทั่งกลายมาเป็นท่านครูในวัยชรา และการปกป้องดนตรีไทยจากการถูกทำลายจากกระแสดนตรีตะวันตก

ภาพ 4.3 แสดงหน้ารายชื่อนักแสดงของภาพยนตร์โหมโรงในเว็บไซต์สหมงคลฟิล์ม

หน้าแนะนำนักแสดง จะมีภาพและรายละเอียดของนักแสดงหลักของเรื่อง 6 คน ดังนี้

1. อนุชิต สพันธุ์พงษ์ แสดงเป็นนายศร (วัยหนุ่ม)

ภาพ 4.4 แสดงภาพอนุชิต สพันธุ์พงษ์

“ไอ อนุชิต นักแสดงหนุ่มฝีมือคุณภาพที่เริ่มเข้าวงการจากการชนะเลิศการประกวดเต้นในงาน "Nescafe Shake Dancing Contest" และ "RVS Born to be Star" ความสามารถทางการเต้นของไอ ทำให้ค่ายยักษ์อย่างแกรมมี่ดึงเข้าไปเป็นหนึ่งในแดนเซอร์ของศิลปินอาทิ นาดาลีและไชน่าดอลล์ ทั้งยังได้เล่นภาพยนตร์โฆษณา "COKE" ร่วมกับแคทรียา อิงลิช ซึ่งถือเป็นโฆษณาที่สร้างชื่อเสียงเป็นอย่างมากไอเริ่มเข้าสู่วงการภาพยนตร์อย่างเต็มตัวกับบทนำในภาพยนตร์เรื่อง "15 ค่ำเดือน 11" ภาพยนตร์เรื่องนี้ ไอได้รับการเสนอชื่อเข้าชิงรางวัลตุ๊กตาทองและชมรมวิจารณ์บันเทิง สาขานักแสดงนำฝ่ายชาย ความสามารถบวกกับบุคลิกแบบ

ชายไทย ทำให้อิทธิสุนทร วิชัยลักษณ์ ผู้กำกับภาพยนตร์เรื่อง "โหมโรง" ตัดสินใจคัดเลือกให้โอบมา รับบทนำในเรื่อง"

2. พงษ์พัฒน์ วชิระบรรจง แสดงเป็นพันโทวีระ

ภาพ 4.5 แสดงภาพพงษ์พัฒน์ วชิระบรรจง

“พันโทวีระ รับบทโดย พงษ์พัฒน์ วชิระบรรจง นายทหารหนุ่มซึ่งยึดมั่นในคำสั่งของรัฐบาลในการปรับปรุงวัฒนธรรม ให้เทียบเท่าอารยธรรมตะวันตก โดยส่วนตัวค่อนข้างเป็นคนที่มีเหตุผลและมีมนุษยธรรม

ประวัติพอสังเขปของ พงษ์พัฒน์ วชิระบรรจง

นักแสดงหนุ่มที่เชื่อได้ในฝีมือไม่ลายมือ ด้วยวัยขึ้นเลข 4 เขาคือนักแสดงที่คร่ำหวอดอยู่ในวงการแสดงมาเกือบ 2 ทศวรรษที่ประสบความสำเร็จทั้งงานละคร, ภาพยนตร์ อาทิ เมฆินทร์พิฆาต, เทวดาทกสวรรค์, ทองเนื้อเก้า, อวสานเซลล์แมน, หัวใจ 2 ภาค งานภาพยนตร์อย่างเรื่อง โกย, หัวใจสี่สี, ต้องปล้น, มาร์, พันธุ์หมาบ้า, ก๊วยสัท , 7 ประจัญบาน, คีนไร่เงา ไม่ว่าจะรับบทสมทบหรือบทนำ พงษ์พัฒน์ไม่เคยเกี่ยงถ้าตัวละครหรือบทดังกล่าวน่าสนใจ ดังเช่นบทคนบ้าในพระจันทร์ลายกระต่าย”

3. อาระตี ตันมหาพราน แสดงเป็นแม่โชติ

ภาพ 4.6 แสดงภาพอาระตี ตันมหาพราน

“แม่โชติ รับบทโดย อาระตี ตันมหาพราน สตรีในวังผู้สูงศักดิ์ สง่างาม เต็มไปด้วยคุณสมบัติของเบญจกัลยาณี ภายนอกค่อนข้างเรียบร้อยแต่ภายในเต็มเปี่ยมไปด้วยความแข็งแกร่ง เป็นผู้ให้กำลังใจศรยามท้อแท้ ลั่นหวังทำให้ศรลุกขึ้นมาสู้ จนเอาชนะได้อีกครั้ง

ประวัติพอสังเขปของ อาระตี ตันมหาพราน

สาวน้อยหน้าใสจากร่วมมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร คณะศิลปกรรมศาสตร์ เมย์เข้าวงการโดยการถ่ายภาพยนตร์โฆษณา อาทิ สี ICI แบรินด์ริงนุกและ

one-2-call ตามด้วยมิวสิกวิดีโอเพลงหวังเธอจ้งเลยของทีนคิม, เพลงเมื่อมีเธอ ของBlue Dock ความสดใสบวกกับบุคลิกภาพที่ดูเป็นแบบสาวไทย เข้ากับบทนางโชติ ทำให้เมย์ได้รับคัดเลือกให้เป็นหนึ่งในนักแสดงนำเรื่อง "โหมโรง"

4. อดุลย์ ดุลยรัตน์ แสดงเป็นนายศร หรือท่านครู (วัยชรา)

ภาพ 4.7 แสดงภาพอดุลย์ ดุลยรัตน์

“จากนักเรียนหนุ่มผู้ทะนงตนในอดีตกลายเป็นบรมครูที่มีชื่อเสียงโด่งดังทางด้านดนตรีไทย มีลูกศิษย์ลูกหามากมาย ท่านครูได้เดินทางผ่านช่วงชีวิตที่สมหวัง สนุก เศร้า คละเคล้ากัน ประสบการณ์ชีวิตทำให้ท่านครูเป็นคนที่มีความคิดสุขุม ลุ่มลึก แต่ภายในยังคงความเข้มแข็งอยู่เช่นเคย และสิ่งหนึ่งที่สำคัญและไม่เคยเปลี่ยนแปลงไปจากชีวิตของท่านครูเลยคือความรักในดนตรีไทยอย่างหาใครเปรียบมิได้

ประวัติพอสังเขปของ อดุลย์ ดุลยรัตน์

นักแสดงและผู้กำกับฝีมือคุณภาพที่ผ่านงานแสดงภาพยนตร์ในอดีตมานับไม่ถ้วน อาทิ ภาพยนตร์เรื่องเพชรตัดเพชร, พราวณาแห่งหัวใจ, ปาหนัน (ภาพยนตร์ 16 มม. ในปี 2496) และ 7 ประจัญบาน อดุลย์ ดุลยรัตน์ยังเป็นผู้กำกับละครชื่อดังจนได้รับรางวัลผู้กำกับยอดเยี่ยมจากสมาคมผู้สื่อข่าวบันเทิงในละครเรื่อง "นางทาส" และ "น้ำตาลไหม้" และยังมีละครอมตะที่ครองใจผู้ชมชาวไทย อย่าง ปริศนาและแต่ปางก่อน ความสง่างามของอดุลย์ ดุลยรัตน์ในวัยประมาณ 70 ปี ทำให้เขาได้รับคัดเลือกเป็นหนึ่งในนักแสดงนำในภาพยนตร์เรื่อง "โหมโรง"

5. สมภพ เบญจาธิกุล แสดงเป็นเจ้านายในวัง โดยในส่วนของนักแสดงท่านนี้ทางเว็บไซต์ไม่ได้ให้ข้อมูลใดๆ ไว้ และ

ภาพ 4.8 แสดงภาพสมภพ เบญจาธิกุล

6. อาจารย์ณรงค์ฤทธิ์ โตสง่า แสดงเป็นขุนอิน

ภาพ 4.9 แสดงภาพอาจารย์ณรงค์ฤทธิ์ โตสง่า

“นี่กระนาดเอกฝีมือฉกาจ คู่ปรับเก่าของครูผู้ซึ่งทำให้เราได้เรียนรู้ถึงความผ่ายแพ้ เป็นครั้งแรก เป็นคนที่มีความแข็งแกร่ง ร่าเริงขาม และมีทางระนาดคู่ตัน หนักแน่น เป็นหนึ่งในยุคนั้น

ประวัติพอสังเขปของ อาจารย์ณรงค์ฤทธิ์ โตสง่า

อาจารย์สอนดนตรีไทยและเป็นหนึ่งในสมาชิกรุ่นก่อตั้งของวงบอยไทย ทั้งยังได้รับเชิญจากคนในวงการเพลงมากมายให้เข้าร่วมการแสดงคอนเสิร์ต เช่น ฟอร์ด สบชัย, โก้ เสกพล, เทวัญ ทรัพย์แสนยากร อาจารย์ณรงค์ฤทธิ์หรืออาจารย์ปองมีความสามารถทางด้านการเล่นระนาดเอก ได้รับเชิญเป็นผู้เดี่ยวระนาดเอก 4 รางในงาน “มหกรรมระนาดโลก” ณ ศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทยและเป็นนักระนาดเอก วงดนตรีแจ๊ส “Bangkok Connection”

โดยภาพของนักแสดงทั้งหมดจะถูกแสดงไว้ทางด้ายซ้ายของหน้า ส่วนรายละเอียด ผลงานของนักแสดงดังกล่าวจะถูกแสดงไว้ทางด้านขวาของหน้า สารที่นำเสนอในการแนะนำนักแสดงเป็นการกล่าวถึงประสบการณ์ ผลงาน รางวัลและความสามารถพิเศษของนักแสดงแต่ละคน ประกอบกับบุคลิกลักษณะพิเศษที่มีความเหมาะสมกับบทนำของแต่ละคนที่ได้รับ

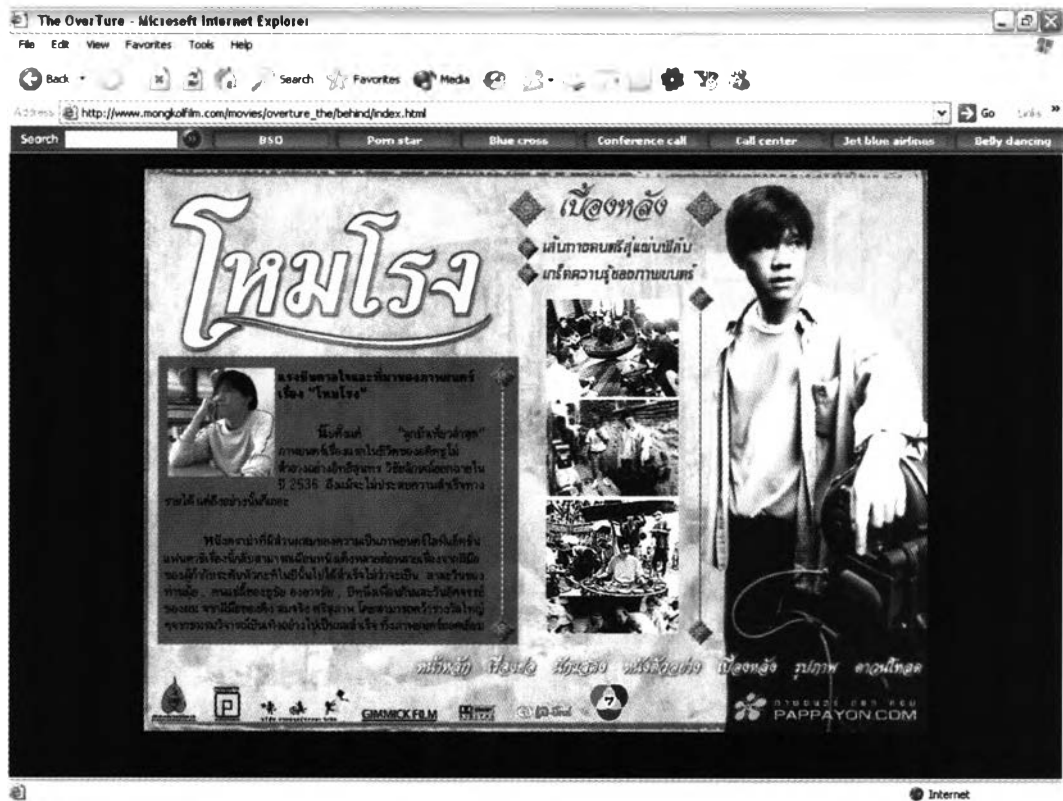

ภาพ 4.10 แสดงหน้าหนังตัวอย่างของภาพยนตร์ไทมโรงในเว็บไซต์หมงคฟิล์ม

หน้าหนังตัวอย่าง ในหน้านี้มีภาพของนายศร ตัวเอกของเรื่องกำลังนั่งสีซอ พร้อมด้วยภาพหน้าของแม่โชตินางเอกของเรื่อง และมีภาพวงดนตรีไทยที่ร่วมเล่นกับระนาดของนายศรด้วย และมีคลิปหนังตัวอย่างให้ผู้ชมสามารถคลิกดูได้

ในหนังตัวอย่างเป็นภาพของผู้ร่วมผลิตภาพยนตร์ แสดงโลโก้ในลักษณะ Motion Graphic โดยมีเสียงเพลงและภาพการตีระนาด เริ่มเล่าเรื่องราวตั้งแต่นักแสดงนำในวัยเด็ก วัยหนุ่มจนได้เข้าไปสู่การเป็นนักดนตรีของพระราชสำนัก ภาพเหตุการณ์การต่อสู้ประชันฝีมือทางดนตรีกับขุนอิน ช่วงชีวิตเมื่อพบกับแม่โชติจนเกิดเป็นความรัก จนเข้าสู่วัยชราที่จะต้องต่อสู้กับอุปสรรคทั้งทางด้านการเมืองและกระแสดนตรีตะวันตกเพื่อปกป้องคุณค่าแห่งดนตรีไทย ตัดภาพที่ตัวอักษรข้อความว่า "อาวุธแห่งกวี" เป็นบรรยากาศการฝึกฝนอย่างจริงจังของศร ตัดภาพที่ตัวอักษรข้อความว่า "ดนตรีแห่งแผ่นดิน" เป็นภาพตัดต่อเหตุการณ์สำคัญต่างๆ โดยใช้เสียงระนาดเอกที่ตื่นเต้นเร้าใจ ตัดภาพที่ตัวอักษรข้อความว่า "ไทมโรง" "ภาพยนตร์โดย อิทธิสุนทร วิชัยลักษณ์" และ "6 กุมภาพันธ์ ประกาศก้องทำนองแผ่นดิน" ตามลำดับ

กล่าวได้ว่าการติดต่อหนึ่งตัวอย่างที่น่าเสนอในลักษณะวีดิโอคลิป เพื่อให้ผู้ชมดาวนโหลด เพื่อชมตัวอย่าง เป็นการนำเสนอเพื่อสื่อถึงความหลากหลายของอารมณ์และความรู้สึกที่ตื่นเต้น เร้าใจ ชวนให้ติดตามความเป็นมาและจุดจบของเรื่องราวจากเหตุการณ์ต่างๆ

ภาพ 4.11 แสดงหน้าเบื้องหลังของภาพยนตร์โหมโรงในเว็บไซต์สหมงคลฟิล์ม

หน้าเบื้องหลัง มีภาพของผู้กำกับ คุณอิทธิสุนทร วิชัยลักษณ์ และภาพเบื้องหลังการทำงานของภาพยนตร์โหมโรง โดยในส่วนรายละเอียดของการทำงานเบื้องหลังภาพยนตร์ยังแบ่งเป็นอีก 2 หัวข้อ คือ เส้นทางดนตรีสู่แผ่นฟิล์ม และเกร็ดความรู้ภาพยนตร์ โดยมีรายละเอียดแต่ละหัวข้อ ดังนี้

เส้นทางดนตรีสู่แผ่นฟิล์ม พร้อมแสดงภาพผู้กำกับ อิทธิสุนทร วิชัยลักษณ์

ภาพ 4.12 แสดงภาพอิทธิสุนทร วิชัยลักษณ์

“แรงบันดาลใจและที่มาของภาพยนตร์เรื่อง “โหมโรง”

นับตั้งแต่ “ลูกบ้าเที่ยวล่าสุด” ภาพยนตร์เรื่องแรกในชีวิตของอดีตคู่มือสำอางอย่าง อธิสุนทร วิชัยลักษณ์ออกฉายในปี 2536 ถึงแม้จะไม่ประสบความสำเร็จทางรายได้ แต่ถึงอย่างนั้นก็เถอะ

หนังดราม่าที่มีส่วนผสมของความเป็นภาพยนตร์ไลฟ์แอ็คชั่นแฟนตาซีเรื่องนี้กลับสามารถฉีกหนังตลกหลายต่อหลายเรื่องจากฝีมือของผู้กำกับระดับหวัะทิงในปีนั้นไปได้สำเร็จไม่ว่าจะเป็น สาละวินของท่านม้วย , คนแซ่ลี้ของซูชัย ่องอาจชัย , ปีนึงเพื่อนกันและวันอัศจรรย์ของผม จากฝีมือของคิง สมจริง ศรีสุภาพ โดยสามารถคว้ารางวัลใหญ่ ๆ จากชมรมวิจารณ์บันเทิง อย่างเป็นทางการไปเป็นผลสำเร็จ ทั้งภาพยนตร์ยอดเยี่ยม ผู้กำกับยอดเยี่ยม เขียนบทยอดเยี่ยมและลำดับภาพยอดเยี่ยม หลังจากนั้นเป็นต้นมาชื่อเสียงของอธิสุนทร วิชัยลักษณ์ก็เป็นที่จับตามองเพียงทว่า อุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยกลับอยู่ในภาวะตกต่ำ อธิสุนทร ยังคงมีผลงานต่อเนื่องแต่เป็นงานละครทางโทรทัศน์อย่าง ปู่ศรีบมรักพ่อ และยังได้รับรางวัลเมขลา สาขาละครดีเด่น สร้างสรรค์สังคมในปี 2542 จากละครโทรทัศน์เรื่อง พระจันทร์ลายกระต่าย

จนกระทั่งช่วงกลางปี 2544 จึงได้เริ่มต้นกลับมาจับงานภาพยนตร์อีกครั้งโดยเริ่มต้นเขียนบทภาพยนตร์เรื่องใหม่ขึ้น โดยในระหว่างที่กำลังรวบรวมข้อมูลก็ได้มีโอกาสสัมผัสกับประวัติของครุฑทางดนตรีไทยหลายท่านรวมทั้งประวัติของหลวงประดิษฐไพเราะ จนเกิดเป็นความประทับใจ ในรายละเอียดของชีวิตซึ่งเต็มไปด้วยสีสันสะท้อนภาพความเป็นมาของดนตรีไทย ในแง่มุมที่หลายคนอาจจะไม่เคยรู้มาก่อน

จนเกิดเป็นแรงบันดาลใจว่าถ้ามีโอกาสน่าจะทำภาพยนตร์ที่มีเรื่องราวเกี่ยวกับดนตรีไทย จนกระทั่งได้ชมการแสดง “มหาราชาคอนแชร์โต” ของวง BSO ซึ่งเป็นคอนแชร์โตที่แต่งขึ้นเพื่อไฮไลต์ระนาดเอกโดยเฉพาะ เหมือนมีแรงดึงดูดบางอย่างในระหว่างที่ได้เห็นภาพของระนาดเอกวางเด่นอยู่บนเวทีออร์เคสตราเกือบร้อยชิ้น มันเป็นภาพและความรู้สึกที่ทั้งยิ่งใหญ่และเต็มไปด้วยความตระการตา ตลอดความยาว 19 นาทีแห่งความมหัศจรรย์ของระนาดเอก ภาพแห่งความตื่นตะลึงทำให้ อธิสุนทร วิชัยลักษณ์ตัดสินใจว่า เรื่องราวความยิ่งใหญ่แห่งดนตรีไทย จะเป็นโปรเจกต์ภาพยนตร์เรื่องแรกของเขาในรอบ 10 ปี

เอ่ยชื่อ หลวงประดิษฐไพเราะ หลายคนอาจจะรู้ว่าท่านเป็นบรมครูทางด้านดนตรีไทยในสมัยรัชกาลที่ 8 รวมไปถึงความเป็นอัจฉริยะและการต่อสู้ของท่านเป็นแรงบันดาลใจสำคัญให้กับผู้กำกับอิทธิสุนทร วิชัยลักษณ์ จนตัดสินใจนำมาถ่ายทอดเป็นภาพยนตร์เรื่อง "โหมโรง"

"ก่อนจะสร้างภาพยนตร์เรื่องโหมโรง ผมได้บังเอิญไปอ่านเรื่องราวของท่านครูหลวงประดิษฐไพเราะ ซึ่งพบว่าสนุก มีเกร็ดประวัติที่น่าสนใจ รู้สึกว่าในเมืองไทยไม่เคยมีภาพยนตร์ที่เกี่ยวข้องกับดนตรีไทยมาก่อน จึงเป็นสาเหตุที่คิดสร้างภาพยนตร์เรื่องนี้"

จากนั้นผมก็เริ่มค้นคว้าประวัติครูดนตรีท่านอื่นประกอบ จึงพบว่ามีความน่าสนใจยิ่งขึ้นทั้งเรื่องของการเรียน การฝึกวิชา ผมก็เริ่มหาไอเดียในการทำหนัง ได้เข้าไปคุยกับครูดนตรีไทยที่มูลนิธิหลวงประดิษฐไพเราะและครูดนตรีไทยอาวุโสท่านอื่นและถือเป็นการบังเอิญอีกเช่นกันที่ผมได้มีโอกาสไปดูคอนเสิร์ตบางกอกซิมโฟนีออเคสตราที่โซโลโดยระนาดเอกเพื่อเทิดพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว จึงรู้สึกมหัศจรรย์ใจที่เครื่องดนตรีชิ้นนี้ จึงเข้าไปคุยกับคนทำเพลงและผู้เล่นระนาดเอก หาข้อมูลที่จะเป็นไปได้ในการสร้างภาพยนตร์อย่างจริงจัง"

เกร็ดความรู้ภาพยนตร์

"เกร็ดความรู้ของภาพยนตร์เรื่อง "โหมโรง" เพลงโหมโรง

เพลงโหมโรงหมายถึงเพลงที่บรรเลงก่อนที่จะแสดงโขน ละคร หรือก่อนที่จะมีการบรรเลงดนตรี เพลงโหมโรงเป็นเพลงบรรเลงล้วนไม่มีการขับร้อง และกลายเป็นเพลงสัญลักษณ์ก่อนที่จะเปิดการแสดงใดๆ ที่ต้องใช้ดนตรีไทยประกอบ ส่วนจุดประสงค์ที่แท้จริงที่ต้องมีเพลงโหมโรงก่อนนั้น มีผู้ให้ข้อสันนิษฐานไปหลายทาง เช่นเป็นเสียงโฆษณาให้ทราบว่า จะมีการแสดงดนตรีหรือมหรสพ หรือการแสดงนั้นๆ กำลังจะเริ่มขึ้นแล้วบ้าง เป็นการอุ่นเครื่องให้กล้ามเนื้อทำงานได้คล่องแคล่ว เพื่อให้บรรเลงเพลงต่อไปได้สะดวกขึ้นบ้าง

เป็นการทดสอบความถูกต้องของเสียงในเครื่องดนตรีแต่ละชิ้น เพื่อจะได้แก้ไขให้ถูกต้องบ้าง จนถึงการเอาภูตผีเทวดา เทพเจ้า เข้ามาเกี่ยวข้องกับการบรรเลงก็มี อันล้วนแล้วให้เกิดประโยชน์ ทั้งผู้ฟังดนตรีและนักดนตรีเอง มีผู้ให้ข้อคิดเห็นว่าเพลงโหมโรงของไทยมีส่วนคล้ายกับเพลงโหมโรงของชาวตะวันตกที่เรียกว่า Overture แต่จะต่างกันตรงที่ว่าเพลงโหมโรงของไทยบรรเลงก่อนจะเปิดการบรรเลงดนตรีหรือแสดงโขนละคร ส่วน Overture ของตะวันตกบรรเลงก่อนที่จะเปิดการแสดงโอเปร่า (Opera)

เครื่องดนตรีที่ใช้ประกอบในภาพยนตร์

ระนาดเอก

เป็นเครื่องดนตรีที่วิวัฒนาการมาจากกรับ โดยประดิษฐ์ไม้กรับให้มีขนาดลดหลั่นกัน โดยประดิษฐ์ไม้กรับให้มีขนาดลดหลั่นกัน เจาะรูร้อยเชือกแล้วนำไปแขวนบนรางไม้ เพื่อช่วยอุ้มเสียงให้เกิดความไพเราะลักษณะของระนาดค่อยเปลี่ยนแปลงขึ้นเรื่อยๆมีเสียงไพเราะยิ่งขึ้น จนถือว่าเป็นเสียงมาตรฐานในวงดนตรีไทย ระนาดรางหนึ่งจะมี 21 ลูก คำว่าระนาดเป็นคำไทยแผลงมาจากคำว่า "ราด" หมายถึงการวางเรียงแผ่ออกไปนับเป็นเครื่องดนตรีที่สำคัญของวงปี่พาทย์ไทย ทำหน้าที่แปลงลูกฆ้องให้เป็นการนองเต็มมีกลเม็ดสลับซับซ้อน มีเก็บ สะบัด ชยี่ ฯลฯ ผู้เล่นจะต้องมีความสามารถ มีความชำนาญเพราะระนาดเอกมีเสียงเด่นและเป็นเสียงนำในวงปี่พาทย์

ระนาดทุ้ม

สร้างขึ้นในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว เลียนแบบระนาดเอก ลูกระนาดยังคงทำด้วยไม้ แต่เหลาให้มีขนาดกว้างและยาวกว่าลูกระนาดเอก ลูกระนาดทุ้มมีจำนวน 17 ถึง 18 ลูก ลูกต้นยาวประมาณ 42 ซม. กว้าง 6 ซม. ลูกต่อมาก็ลดหลั่นลงจนถึงลูกยอดมีขนาดยาว 34 ซม. กว้าง 5 ซม. รางระนาดทุ้มมีรูปร่างต่างจากรางระนาดเอกด้วย คือ มีรูปคล้ายหีบไม้แต่เว้ากลาง มีเขนเปิดทางด้านหัวและด้านท้าย วัดจากปลายเขนด้านหนึ่งไปยังอีกด้านหนึ่งยาวประมาณ 124 ซม. ปากรางกว้างประมาณ 22 ซม. มีเท้าเตี้ย ๆ รอง 4 มุมราง อาจติดลูกล้อที่เท้าทั้ง 4 นั้น เพื่อให้เคลื่อนย้ายได้ง่าย ไม้ตีก็ประดิษฐ์แตกต่างออกไปจากไม้ตีระนาดเอก โดยตอนปลายที่ใช้ตีนั้นพันผ้าพอกให้โตและนุ่มเพื่อตีให้เกิดเสียงทุ้มเป็นคณละเสียงกับระนาดเอก ระนาดทุ้มใช้บรรเลงในวงปี่พาทย์ทั่วไป มีวิธีการบรรเลงเป็นเอกลักษณ์แตกต่างไปจากระนาดเอก คือ ไม่ได้ยึดการบรรเลงคู่ 8 เป็นหลัก การดำเนินทำนองที่ลัดขัดกับระนาดเอกทำให้เกิดความสนุกสนานน่าฟังยิ่งขึ้น

ฉิ่ง

ทำด้วยโลหะหนารูปรางคล้ายถ้วยชาไม่มีขอบก่อน สำหรับหนึ่งจะมีสองฝา เจาะรูสำหรับร้อยเชือกเป็นเครื่องกำกับจังหวะเพลงไทย รวมทั้งเพลงร้องและเพลงบรรเลงของปี่พาทย์วงเครื่องสายและวงมโหรี เวลาตีเสียงดัง ฉิ่ง - ฉับ

ฆ้องวงใหญ่

เป็นเครื่องดนตรีที่วิวัฒนาการมาจากฆ้องเดี่ยว ฆ้องคู่และฆ้องราว ฆ้องชนิดนี้มีลักษณะเป็นวง เปิดช่องว่างไว้สำหรับเป็นทางเข้าของคนตีทางด้านหลังเล็กน้อย ผูกลูกฆ้อง

เรียงลำดับจากเสียงต่ำไปหาเสียงสูงจำนวน 16 เสียงหรือ 2 Octaves ของชั้นเสียง 8 มังง์นี้ทำหน้าที่ดำเนินแม่บทหรือหลักอันเป็นทำนองเพลงที่แท้จริงของวงดุริยางค์ไทย ซึ่งเรียกว่า "ลูกฆ้อง" หมายถึงทำนองพื้นฐานเครื่องตีชนิดอื่นจะแปลลูกฆ้องไปตามแนวของแต่ละชนิด

ตะโพน

เป็นกลองสองหน้า หน้าหนึ่งใหญ่และอีกหน้าหนึ่งเล็ก หน้าใหญ่เรียกว่า "หน้ามัด" ใช้ตีกำกับจังหวะหน้าทับต่างๆของเพลงไทยในวงปี่พาทย์ ตะโพนสามารถตีได้ถึง 12 เสียง เช่น เท่ง เทิด เกอะ ะ พริง ปะ เพริง ตับ ดิง ดิด ผริด และ เพริด"

รายละเอียดเกี่ยวกับเส้นทางดนตรีสู่แผ่นฟิล์ม และเกร็ดความรู้เกี่ยวกับภาพยนตร์นี้จะแสดงไว้ด้านขวาของหน้า ส่วนด้านซ้ายของหน้าจะเป็นภาพเบื้องหลังการทำงานของภาพยนตร์โหมโรง โดยมีภาพต่างๆ ดังต่อไปนี้

ภาพ 4.13 แสดงรูปภาพของเบื้องหลังการทำงานของภาพยนตร์ใหม่โรง

ภาพ 4.14 แสดงหน้ารูปภาพของภาพยนตร์โหมโรงในเว็บไซต์สหมงคลฟิล์ม

หน้ารูปภาพ ทางด้านซ้ายมือของหน้าเป็นภาพนายศรนั่งหันหลัง กำลังหัดตีระนาดในวัด ส่วนทางด้านขวามือของหน้า เป็นรายการรูปภาพต่างๆ จากภาพยนตร์โหมโรง ผู้จัดทำได้นำภาพหนึ่งที่เป็นส่วนหนึ่งของภาพยนตร์ โดยแต่ละภาพให้อารมณ์และความรู้สึกที่สื่อความหมายได้ต่างๆ กัน ผู้จัดทำได้เรียงลำดับรูปภาพจากเรื่องในวัยเด็กและเหตุการณ์ต่างๆ ตลอดมาจนกระทั่งถึงวัยชรา ที่เป็นส่วนท้ายของเรื่อง สร้างแรงจูงใจให้ผู้ชมให้เกิดความต้องการติดตามภาพยนตร์จากภาพที่ผู้จัดทำได้นำเสนอในเว็บเพจนี้ โดยมีภาพต่างๆ มีดังต่อไปนี้

ภาพ 4.15 แสดงรูปภาพในฉากต่างๆ ในภาพยนตร์โหมโรง

ภาพ 4.16 แสดงหน้าให้ดาวนโหลดภาพของภาพยนตร์โทมโรงในเว็บไซต์สหมงคลฟิล์ม

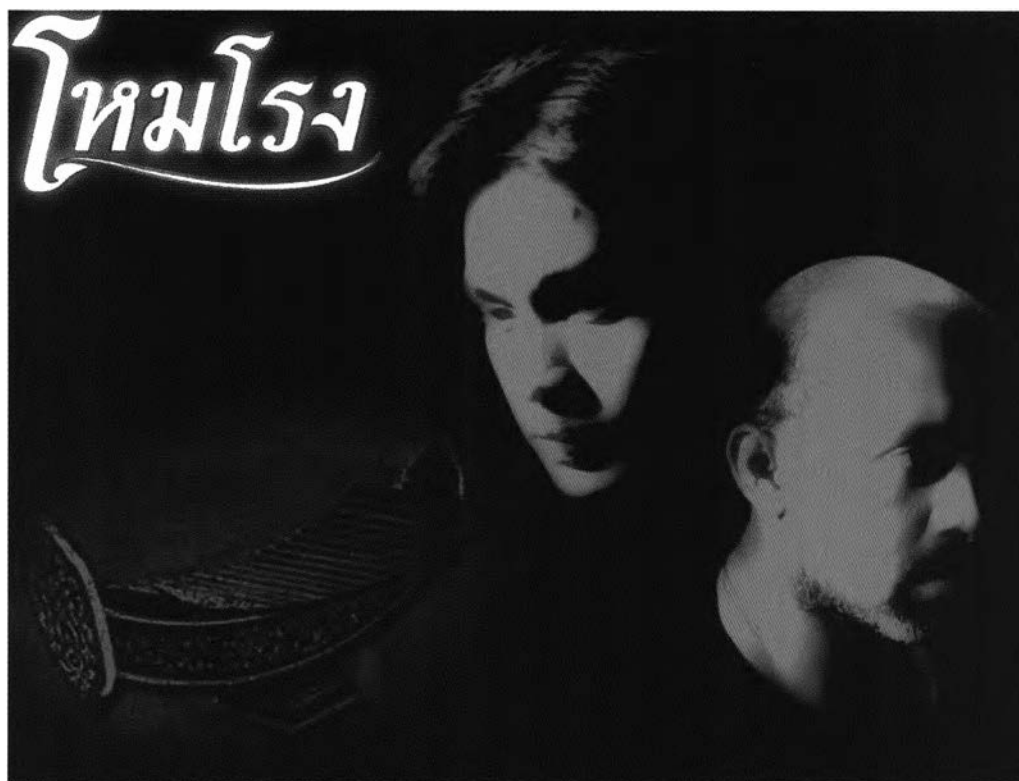
หน้าดาวนโหลด ทางด้านซ้ายมือของหน้าจะมีภาพพื้นโทวีระ และมีภาพกลางๆ ของนายศรกำลังนั่งตีระนาดอยู่ด้วย ส่วนด้านขวามือของหน้าเป็นภาพสำหรับให้ผู้เข้าชมเว็บไซต์ สหมงคลฟิล์มหน้าโทมโรงนี้ได้ดาวนโหลดภาพเก็บไว้เป็นวอลล์เปเปอร์สำหรับคอมพิวเตอร์ โดยมีให้เลือก 4 ภาพ ภาพละ 2 ขนาด คือ 800x600 และ 1024x768 แล้วแต่ใครจะเลือกขนาดใดให้เหมาะกับหน้าจอคอมพิวเตอร์ของตน โดยนำเสนอภาพที่เป็นนักแสดงนำ และภาพที่สื่อถึงเนื้อหาของภาพยนตร์ โดยเน้นการใช้องค์ประกอบ สีเส้นที่แตกต่างกันเพื่อแสดงถึงอารมณ์ความรู้สึกต่างๆ ที่ประกอบอยู่ในภาพยนตร์ โดยมีรูปภาพให้ดาวนโหลด ดังต่อไปนี้

ภาพ 4.17 แสดงรูปภาพสำหรับดาวนโหลดแบบที่ 1

ภาพ 4.18 แสดงรูปภาพสำหรับดาวนโหลดแบบที่ 2

ภาพ 4.19 แสดงรูปภาพสำหรับดาวนโหลดแบบที่ 3

ภาพ 4.20 แสดงรูปภาพสำหรับดาวนโหลดแบบที่ 4

กล่าวโดยสรุปได้ว่าช่องทางการใช้สื่ออินเทอร์เน็ตโดยกลุ่มผู้ผลิตนั้นเน้นการให้ข้อมูลและนำเสนอสาระ ภาพนิ่ง ภาพเคลื่อนไหว ที่เกี่ยวข้องกับภาพยนตร์ เน้นที่การสร้างแรงจูงใจและกระตุ้นให้ผู้ชมเกิดความรู้สึกชวนให้ติดตามชมว่าเรื่องราวจะดำเนินต่อไปอย่างไร โดยการสื่อสารของกลุ่มผู้ผลิตผ่านอินเทอร์เน็ต ไม่ได้เปิดช่องทางให้ผู้ชมร่วมแสดงความคิดเห็นหรือมีการซักถาม จึงไม่ก่อให้เกิดปฏิสัมพันธ์ใดๆ ระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสาร หรือระหว่างผู้รับสารด้วยกัน หากพิจารณาในแง่วัตถุประสงค์และเป้าหมายของการจัดทำเว็บไซต์ดังกล่าว อาจกล่าวได้ว่ากลุ่มผู้ผลิตได้ออกแบบการสื่อสารตรงตามวัตถุประสงค์และเป้าหมายของตน คือเป็นเพียงการประชาสัมพันธ์ ให้ข้อมูลและสร้างแรงจูงใจ โดยไม่ได้มีวัตถุประสงค์เพื่อการวิจารณ์ ตีชมภาพยนตร์แต่อย่างใด

2. ช่องทางการใช้สื่ออินเทอร์เน็ตโดยกลุ่มโรงภาพยนตร์ โดยในกลุ่มนี้ใช้สื่ออินเทอร์เน็ตในการเผยแพร่ข้อมูลของภาพยนตร์ที่จะเข้าฉายในโรงภาพยนตร์ของตนเป็นหลัก มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ข้อมูลประกอบการตัดสินใจในการชมภาพยนตร์ และสามารถหาข้อมูลของรอบฉายและตำแหน่งที่นั่งในการชม เว็บไซต์ประเภทนี้จึงจำเป็นต้องมีเรื่องย่อของภาพยนตร์ที่จะเข้าฉาย เพื่อให้ผู้เข้าชมเว็บไซต์ตัดสินใจเลือกจะไปชมภาพยนตร์ใด โดยอ่านจากเรื่องย่อในเว็บไซต์ก่อน ผู้วิจัยขอยกตัวอย่างเว็บไซต์โรงภาพยนตร์ที่เผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับภาพยนตร์ใหม่โรงเพียง 1 เว็บไซต์ คือ เว็บไซต์เอส เอฟ ซีเนม่า ซิตี้ (<http://www.sfcinematicity.com>) เนื่องจากลักษณะโดยทั่วไปของเว็บไซต์ในกลุ่มโรงภาพยนตร์มีลักษณะโดยรวมที่คล้ายคลึงกันคือเป็นการเผยแพร่ข้อมูลของภาพยนตร์ที่จะเข้าฉาย การแจ้งรอบฉายของโรงภาพยนตร์ในสาขาต่างๆ และการจัดกิจกรรมพิเศษของทางโรงภาพยนตร์ ซึ่งเมื่อพิจารณาในเบื้องต้นแล้ว เว็บไซต์ในกลุ่มโรงภาพยนตร์ เว็บไซต์อื่นๆ อาทิเช่น เว็บไซต์เมเจอร์ ซีเนเพล็กซ์ (<http://www.majorcineplex.com>) และเว็บไซต์อีจีวี (<http://www.egv.com>) ไม่ได้มีการให้ข้อมูลหรือความคิดเห็นอื่นๆ ที่แตกต่างจากเว็บไซต์ของ เอส เอฟ ซีเนม่า ซิตี้ มากนัก ผู้วิจัยจึงขอกกล่าวสรุปรวมเพียงเว็บไซต์เดียว

เว็บไซต์เอส เอฟ ซีเนม่า ซิตี้ (<http://www.sfcinematicity.com>) สร้างขึ้นโดยผู้ประกอบการโรงหนังในเครือ SF Cinema ตั้งแต่ปี 2546 เป็นต้นมา มีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นสื่อกลางในการประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสารของทางโรงหนังในเครือเอส เอฟ ซีเนม่า ผ่านสื่ออินเทอร์เน็ต ให้ผู้เข้าชมสามารถอ่านเรื่องย่อของภาพยนตร์ ตรวจสอบรอบฉายและโรงฉาย จองบัตรและชำระค่าบัตรชมภาพยนตร์ผ่านระบบอินเทอร์เน็ต รวมถึงเข้าร่วมกิจกรรมพิเศษที่ทางโรง

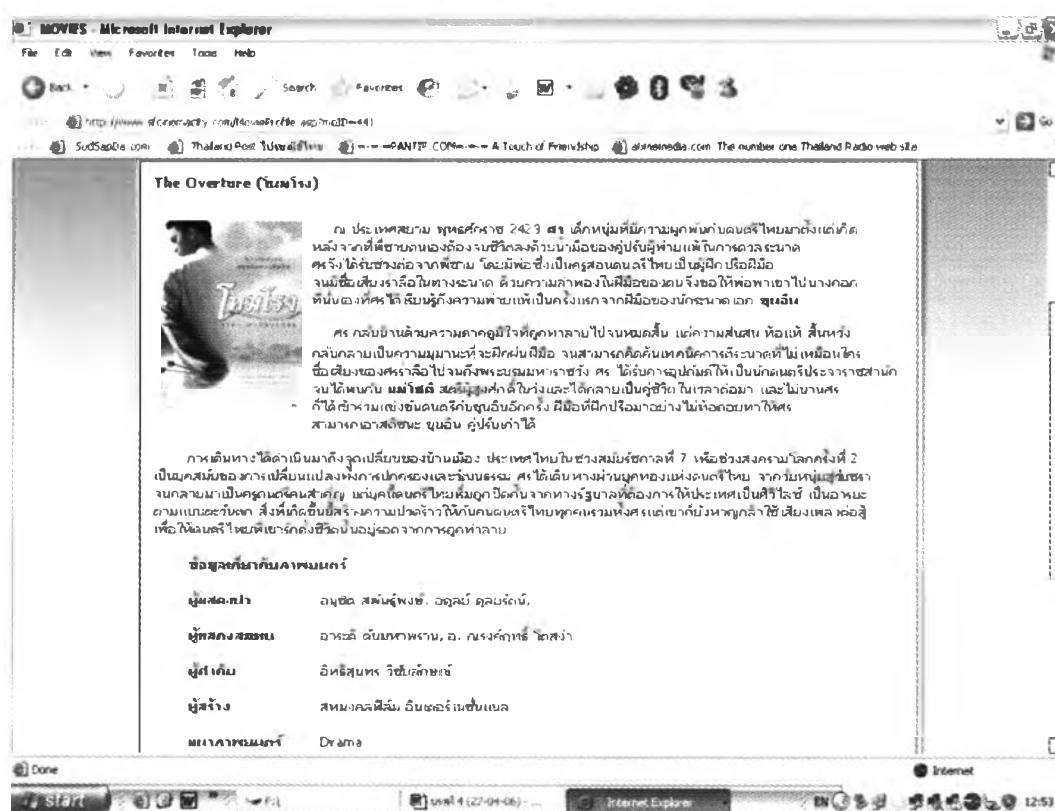
ภาพยนตร์จัดให้เป็นพิเศษสำหรับผู้ชมที่เข้ามาค้นหาข้อมูลผ่านเว็บไซต์ มีการเพิ่มเติมเนื้อหาสาระอย่างต่อเนื่องตลอดเวลา เนื่องจากในระยะเวลาเดียวกันมีภาพยนตร์ที่จะเข้าฉายในโรงเป็นจำนวนมาก และผู้ชมก็สามารถเลือกค้นหาข้อมูลตามที่ตนสนใจได้ทุกเรื่องที่จะเข้าฉายในระยะเวลาดังกล่าวเช่นเดียวกัน

ภาพ 4.21 แสดงหน้าแรกของเว็บไซต์เอส เอฟ ซีเนม่า ซิตี้

การออกแบบ เว็บไซต์เอส เอฟ ซีเนม่า ซิตี้มีลักษณะเป็นเว็บไซต์ที่ให้ข้อมูลข่าวสารจากทางโรงภาพยนตร์ ในลักษณะการสื่อสารด้วยภาพและตัวอักษร ที่เป็นเนื้อเรื่องย่อของภาพยนตร์แต่ละเรื่อง การจัดวางโครงร่างหน้าจามีลักษณะเรียบง่าย ลักษณะการจัดวางด้านซ้ายบนของเว็บเพจจะเป็น Logo ของโรงภาพยนตร์มีตัวอักษรข้อความว่า SF Cinema City ถัดมาเป็นเมนูเพื่อเชื่อมโยงเข้าสู่เนื้อหาที่ผู้จัดทำแบ่งออกเป็น 6 เมนูหลักคือ SF Cinema City, SF Music City, SF Strike Bowl, Jobs, Contact Us และ FAQ ถัดลงมาเป็นภาพภาพยนตร์เรื่องที่กำลังจะเข้าฉายหรือฉายอยู่ และมีแถบให้ผู้ชมค้นหารอบฉายภาพยนตร์ตามสาขาของโรงภาพยนตร์ ส่วนผู้ชมที่เป็นสมาชิกเว็บไซต์สามารถลงทะเบียนเข้าใช้งานได้ในเมนูถัดมาเนื่องจากการซื้อบัตรชมภาพยนตร์ผ่านเว็บได้ต้องเป็นสมาชิกของเว็บไซต์เท่านั้น

ส่วนต่อจากแถบค้นหาจะเป็นส่วนการให้ข้อมูล มีลักษณะการออกแบบคล้าย กระดานแจ้งข่าวภาพยนตร์ที่กำลังฉายอยู่ในโรง และเหตุการณ์ข่าวสารพิเศษต่างๆ ถัดลงมาเป็น การตรวจสอบสถานะบัตรเครดิตที่ใช้ชำระค่าบัตรชมภาพยนตร์และระบบความปลอดภัยในการใช้ บัตรผ่านเว็บไซต์ และเนื้อหาส่วนสุดท้ายเป็นภาพยนตร์ที่กำลังจะเข้าฉายในลำดับต่อมา ส่วน ทำยสุดของหน้าเว็บเพจเป็นการแจ้งลิขสิทธิ์ของผู้จัดทำและเผยแพร่เว็บไซต์

ภาพ 4.22 แสดงหน้า Movie Review หรือหน้าเรื่องย่อของภาพยนตร์ใหม่โรง

จากหน้าแรกของเว็บไซต์เอส เอฟ ซีเนม่า ซิตีนี้ เมื่อคลิกไปที่แถบภาพยนตร์ในหมวด Now Showing Movies หน้าเว็บเพจจะเปลี่ยนไปเป็นหน้าเรื่องย่อ และรายละเอียดของภาพยนตร์ที่คลิกเข้าไปชม โดยภาพยนตร์ที่อยู่ในหมวด Now Showing Movies นี้จะเป็นภาพยนตร์ที่กำลังเข้าฉายอยู่ในโรงภาพยนตร์ โดยโรงภาพยนตร์ต้องการให้ผู้เข้าชมได้มีโอกาสได้อ่านเรื่องย่อของภาพยนตร์ก่อนการตัดสินใจเลือกชม

กล่าวโดยสรุปได้ว่าช่องทางการใช้สื่ออินเทอร์เน็ตโดยกลุ่มโรงภาพยนตร์นั้นเน้นการให้ข้อมูลและนำเสนอสาระ ภาพนิ่ง ที่เกี่ยวข้องกับภาพยนตร์ในลักษณะของเรื่องย่อ เพื่อให้ผู้ชมสามารถทราบเนื้อหาของหนังประกอบการตัดสินใจก่อนการเลือกชมภาพยนตร์ โดยการ

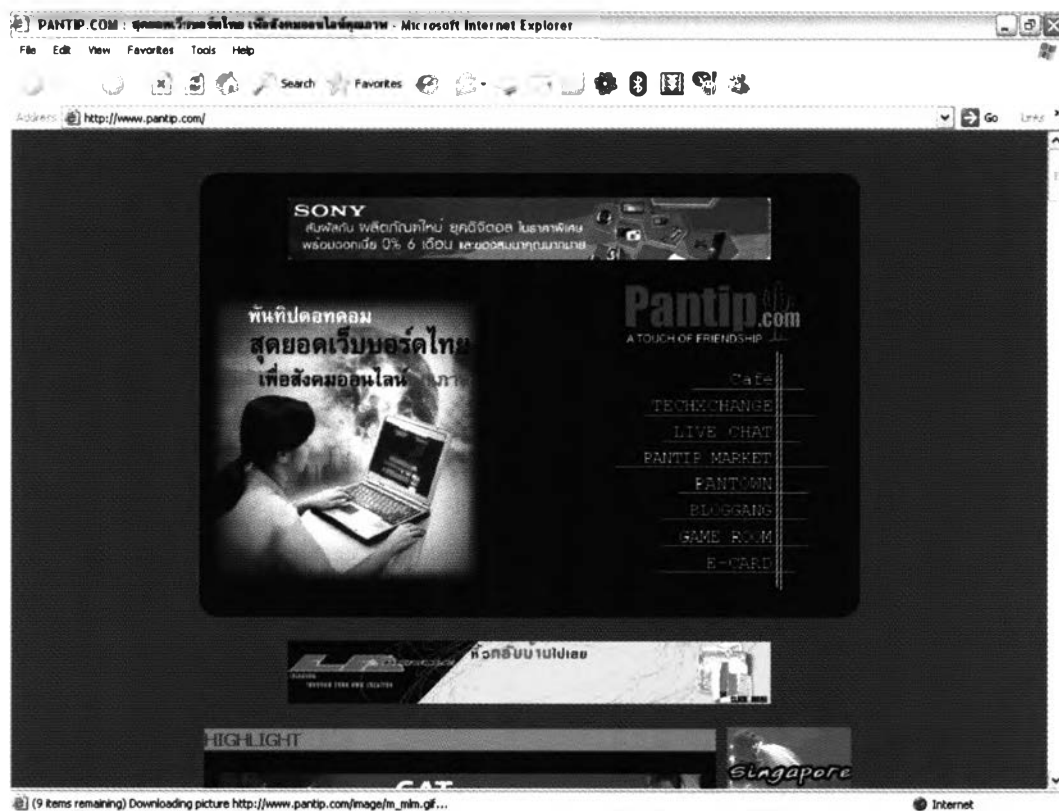
สื่อสารของกลุ่มโรงภาพยนตร์นี้ไม่ได้เปิดช่องทางให้ผู้ชมร่วมแสดงความคิดเห็นหรือมีการซักถาม จึงไม่ก่อให้เกิดปฏิสัมพันธ์ใดๆ ระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสาร หรือระหว่างผู้รับสารด้วยกัน หากพิจารณาในแง่วัตถุประสงค์และเป้าหมายของการจัดทำเว็บไซต์ดังกล่าว อาจกล่าวได้ว่ากลุ่มโรงภาพยนตร์ได้ออกแบบการสื่อสารตรงตามวัตถุประสงค์และเป้าหมายของตน คือเป็นเพียงการประชาสัมพันธ์ ให้ข้อมูลประกอบการตัดสินใจในการชมภาพยนตร์ และสามารถหาข้อมูลของรอบฉายและตำแหน่งที่นั่งในการชม ตลอดจนการชำระค่าบัตรชมภาพยนตร์ซึ่งถือเป็นการตัดสินใจขั้นสุดท้ายก่อนชมภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์ดังกล่าว โดยไม่ได้มีวัตถุประสงค์เพื่อการวิจารณ์ ตีชมภาพยนตร์แต่อย่างใด

3. ช่องทางการใช้สื่ออินเทอร์เน็ตโดยกลุ่มผู้ให้บริการเว็บไซต์ข้อมูลข่าวสารด้านความบันเทิง และมีบริการ Bulletin Board หรือกระดานข่าวอิเล็กทรอนิกส์ หรือเว็บบอร์ด โดยเว็บบอร์ดของเว็บไซต์ชนิดนี้มีการแบ่งหมวดหมู่ เพื่อให้ผู้เยี่ยมชมเว็บไซต์เข้าไปร่วมแสดงความคิดเห็นในหมวดหมู่ที่ตนให้ความสนใจโดยเฉพาะ และการสื่อสารเกี่ยวกับภาพยนตร์ใหม่โรงบนเว็บบอร์ดในเว็บไซต์ข้างต้นอยู่ในหมวดหมู่ของกลุ่มบันเทิง เว็บไซต์ประเภทนี้ ได้แก่

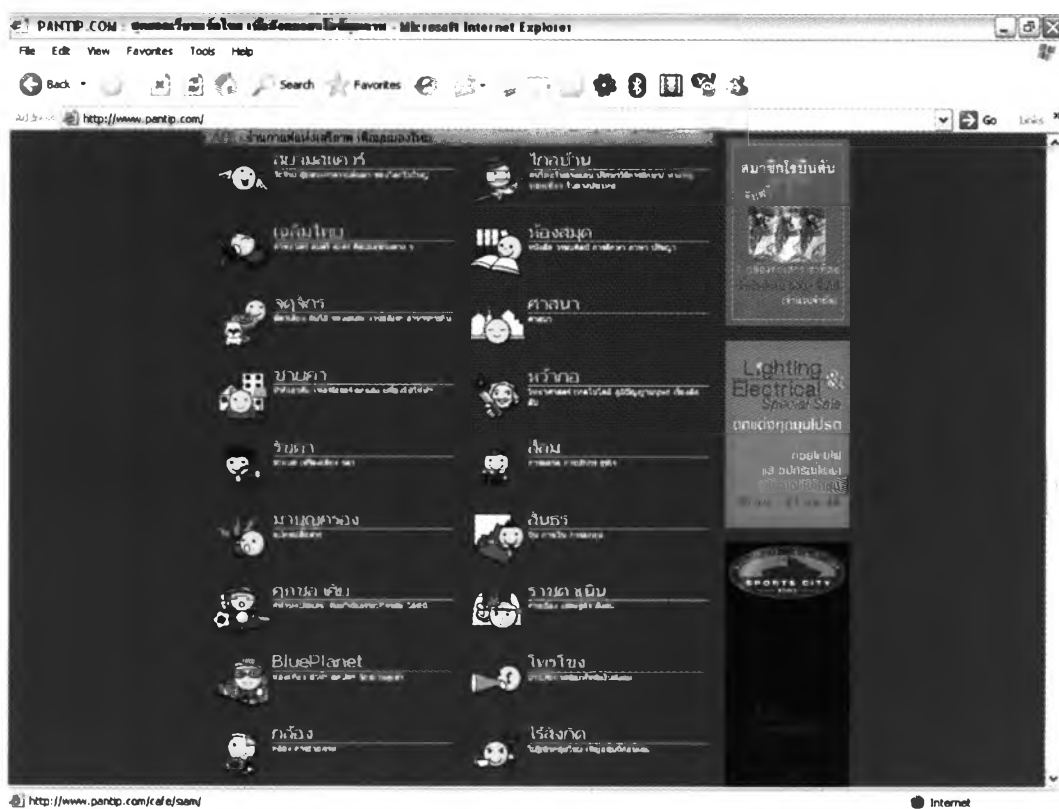
3.1 เว็บไซต์พันทิป (<http://www.pantip.com>)

เว็บไซต์พันทิป หรือ <http://www.pantip.com> เป็นเว็บไซต์ที่ได้รับความนิยมอย่างมากของเมืองไทย เริ่มจัดทำขึ้นโดยคุณวันฉัตร ผดุงรัตน์ โดยเริ่มจัดทำและเผยแพร่เมื่อประมาณปี 2538 มีความโดดเด่นเป็นที่รู้จักในกลุ่มผู้ใช้อินเทอร์เน็ตคนไทย โดยมีการจัดกลุ่มเพื่อแสดงความคิดเห็นตามความสนใจของผู้ใช้งาน ผ่านเครื่องมือในลักษณะของเว็บบอร์ด (Webboard) เพื่อให้ผู้ใช้งานสามารถเลือกกลุ่มร่วมแสดงความคิดเห็นตามความพอใจ โดยผู้สนทนาจะพิจารณาตามเนื้อหาของแต่ละกลุ่ม เช่น หากต้องการคุยเรื่องภาพยนตร์ ดนตรี ต้องเข้าไปที่โต๊ะเฉลิมไทย หรือถ้าต้องการคุยเรื่องการเมืองต้องเข้าไปที่โต๊ะราชดำเนิน เป็นต้น ซึ่งจากลักษณะการแบ่งกลุ่มของผู้ดูแลเว็บไซต์พันทิป ทำให้แต่ละโต๊ะความคิดเห็นมีลักษณะเฉพาะของตนเอง

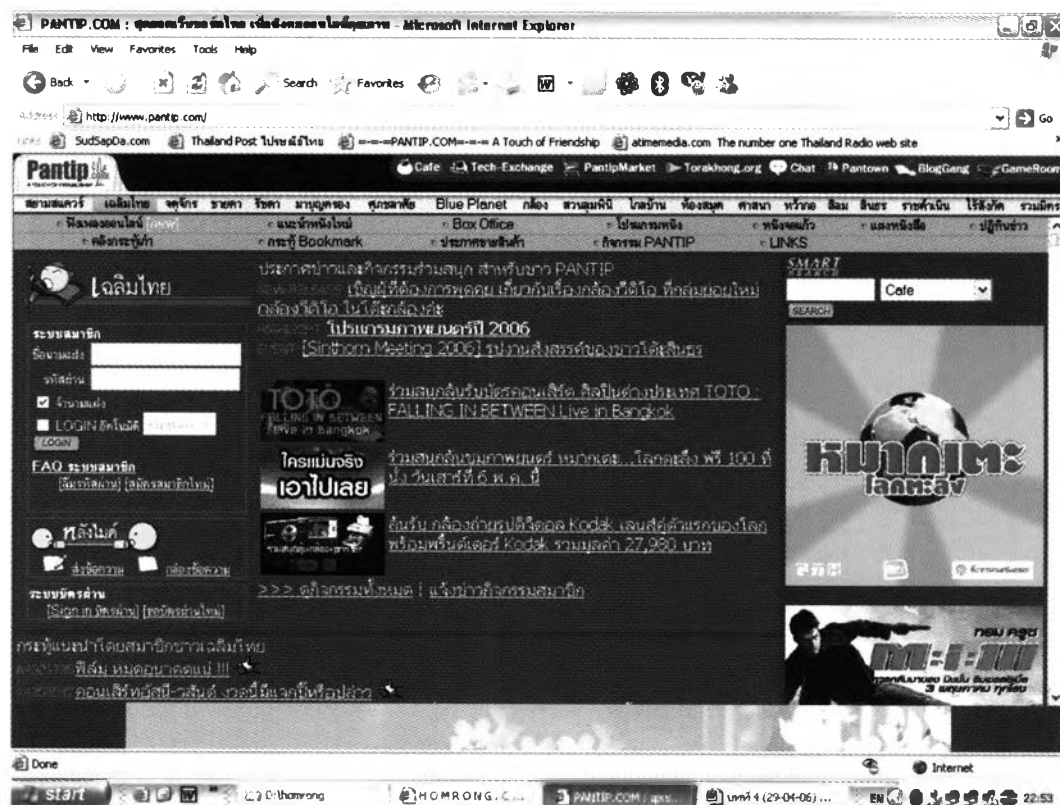
จากการศึกษาการแสดงความคิดเห็นผ่านเว็บไซต์ในพันทิป มีระดับการปฏิสัมพันธ์ค่อนข้างมาก และมีการให้ความเห็นที่เข้มข้น การแสดงความคิดเห็นในเว็บไซท์พันทิป มักถูกนำมาใช้เป็นส่วนหนึ่งของเนื้อหา หรือเป็นประเด็นให้สื่อมวลชนแขนงอื่นอ้างอิงถึงอยู่เสมอ โต๊ะสนทนาในเว็บไซท์พันทิป เรียกว่า Cafe: ร้านกาแฟแห่งเสรีภาพ เพื่อมุมมองใหม่ แบ่งออกเป็น 20 โต๊ะ /ห้อง/ กลุ่ม เรื่องราวที่เกี่ยวกับภาพยนตร์นั้นอยู่ในโต๊ะที่ชื่อว่า โต๊ะเฉลิมไทย ซึ่งเป็นการสนทนาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเรื่องภาพยนตร์ ดนตรี ศิลปะ และละคร

ภาพ 4.23 แสดงหน้าแรกของเว็บไซต์พันทิป

ภาพ 4.24 แสดงหน้าการแบ่งกลุ่มของเว็บบอร์ดในเว็บไซต์พันทิป

ภาพ 4.25 แสดงหน้าเว็บบอร์ดห้องเฉลิมไทยในเว็บไซต์พันทิป

จากหน้าแรกของเว็บไซต์พันทิป เมื่อคลิกไปที่แถบ Café เว็บเพจจะเปลี่ยนเป็นหน้าของกลุ่มต่างๆ ของเว็บบอร์ด โดยแบ่งเป็นห้องต่างๆ ทั้งหมด 20 ห้อง ดังนี้

1. สยามสแควร์	2. ไกลบ้าน
3. เฉลิมไทย	4. ห้องสมุด
5. จตุจักร	6. ศาสนา
7. ราชดา	8. หัวากอ
9. รัชดา	10. สีสม
11. มานูญครอง	12. สินธร
13. ศุภชลาศัย	14. ราชดำเนิน
15. Blue Planet	16. โทรโข่ง
17. กล้อง	18. ไร่สังกัด
19. สนวนลุมพินี	20. รวมมิตร

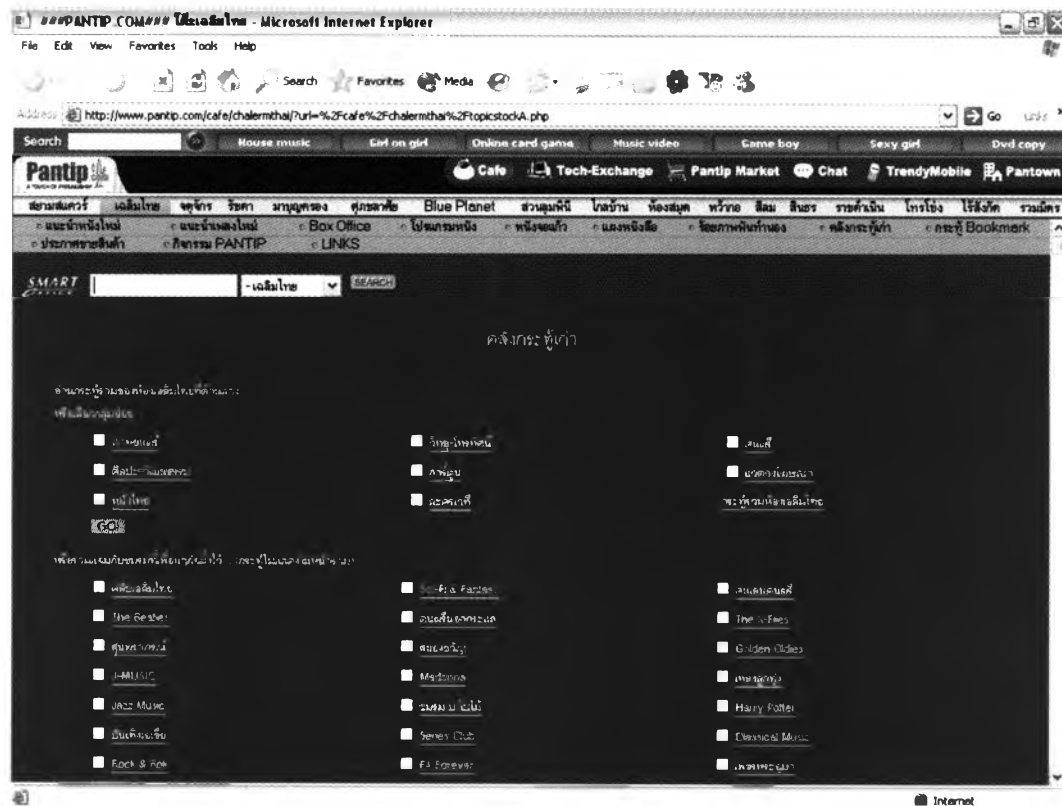
และเมื่อคลิกไปที่แถบเฉลิมไทย เว็บเพจจะเปลี่ยนเป็นหน้าของเว็บบอร์ดในห้องเฉลิมไทย ซึ่งเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับภาพยนตร์ ดนตรี ละคร ศิลปะแขนงต่างๆ โดยส่วนบนสุดของหน้าด้านซ้ายจะเป็นโลโก้เว็บไซต์คือ Pantip.com A Touch Of Friendship ถัดมาจะเป็นแถบเมนูหลัก ซึ่งเป็นเมนูเดียวกับที่แสดงไว้ในหน้าแรกของพันทิปเพื่อให้ผู้ใช้งานในหน้านี้สามารถเปลี่ยนไปใช้งานเมนูหลักต่างๆ ได้ โดยที่ไม่จำเป็นต้องกลับไปหน้าแรก และเพิ่มเมนูของห้องโถงโง่ง ซึ่งเป็นกลุ่มหนึ่งของเว็บบอร์ดไว้ในเมนูหลักนี้ด้วย เมนูต่างๆ ที่แสดงในหน้านี้ มีดังนี้ Café, Tech-Exchange, PantipMarket, Torakhong.org, Chat, Pantown, BlogGang และ GameRoom ถัดจากแถบเมนูหลักลงมา เป็นแถบเมนูที่แสดงห้องต่างๆ ของเว็บบอร์ด เช่นเดียวกันคือเพื่อให้ผู้ใช้งานในหน้านี้สะดวกในการเลือกใช้งานห้องอื่นๆ ของเว็บบอร์ดได้ โดยไม่ต้องย้อนกลับไปหน้าแสดงกลุ่มต่างๆ ของเว็บบอร์ด เมนูแสดงห้องต่างๆ ของเว็บบอร์ดที่แสดงในหน้า มีดังนี้ สยามสแควร์, เฉลิมไทย, จตุจักร, ขายคา, รัชดา, มานูญครอง, ศุภชลาศัย, Blue Planet, กล้อง, สวนลุมพินี, ไกลบ้าน, ห้องสมุด, ศาสนา, หว่ากอก, สีลม, สินธร, ราชดำเนิน, ไร่สังข์ และรวมมิตร

ถัดจากแถบเมนูที่แสดงห้องต่างๆ ของเว็บบอร์ดลงมา เป็นแถบเมนูแสดงลิงค์ไปยังการใช้งานอื่นๆ ได้แก่ ฟังเพลงออนไลน์, แนะนำหนังใหม่, Box Office, โปรแกรมหนัง, หนังจอแก้ว, แฉหนังสือ, ปฏิทินข่าว, คลังกระทู้เก่า, กระทู้ Bookmark, ประกาศขายสินค้า, กิจกรรม PANTIP และ LINKS ถัดจากแถบเมนูแสดงลิงค์ไปยังการใช้งานอื่นๆ ลงมา เป็นโลโก้ และชื่อของห้อง หรือหน้าเว็บเพจนี้ คือ "เฉลิมไทย" มีส่วนสำหรับสมาชิกให้ทำการเข้าสู่ระบบ โดยใส่ชื่อนามแฝง และรหัสผ่าน และทำการล็อกอินเข้าสู่ระบบ ด้านข้างแสดงประกาศข่าวและกิจกรรมร่วมสนุกสำหรับชาว PANTIP โดยแบ่งหัวข้อเป็น New Release ตัวอย่างของประกาศนี้ได้แก่ "เชิญผู้ที่ต้องการพูดคุย เกี่ยวกับเรื่อง กล้องวิดีโอ ที่กลุ่มย่อยใหม่ กล้องวิดีโอ ในโต๊ะกล้องค่ะ" หัวข้อ Highlight ตัวอย่างของประกาศนี้ได้แก่ "แนะนำหนังใหม่ Match Point, Edison, Ghost Game ล่า-ท้า-ผี, โบอา..งูยักษ์" หัวข้อ Event ตัวอย่างของประกาศนี้ได้แก่ "สรุปรายละเอียด นัดรวมพลคนพันทิปเชียงใหม่" ถัดลงมาเป็นการประกาศเกี่ยวกับกิจกรรมที่ให้ผู้เข้าชมได้ร่วมสนุกกับเว็บไซต์ ดังตัวอย่างต่อไปนี้ "ร่วมสนุกลุ้นรับบัตรคอนเสิร์ตศิลปินต่างประเทศ TOTO : FALLING IN BETWEEN Live in Bangkok" "ร่วมสนุกลุ้นชมภาพยนตร์ หนักตะ...โลกตะลึง ฟรี 100 ที่นั่ง วันเสาร์ที่ 6 พ.ค. นี้" "ลุ้นรับ กล้องถ่ายรูปดิจิตอล Kodak เลนส์คู่ตัวแรกของโลก พร้อมพริ้นต์เตอร์ Kodak รวมมูลค่า 27,980 บาท"

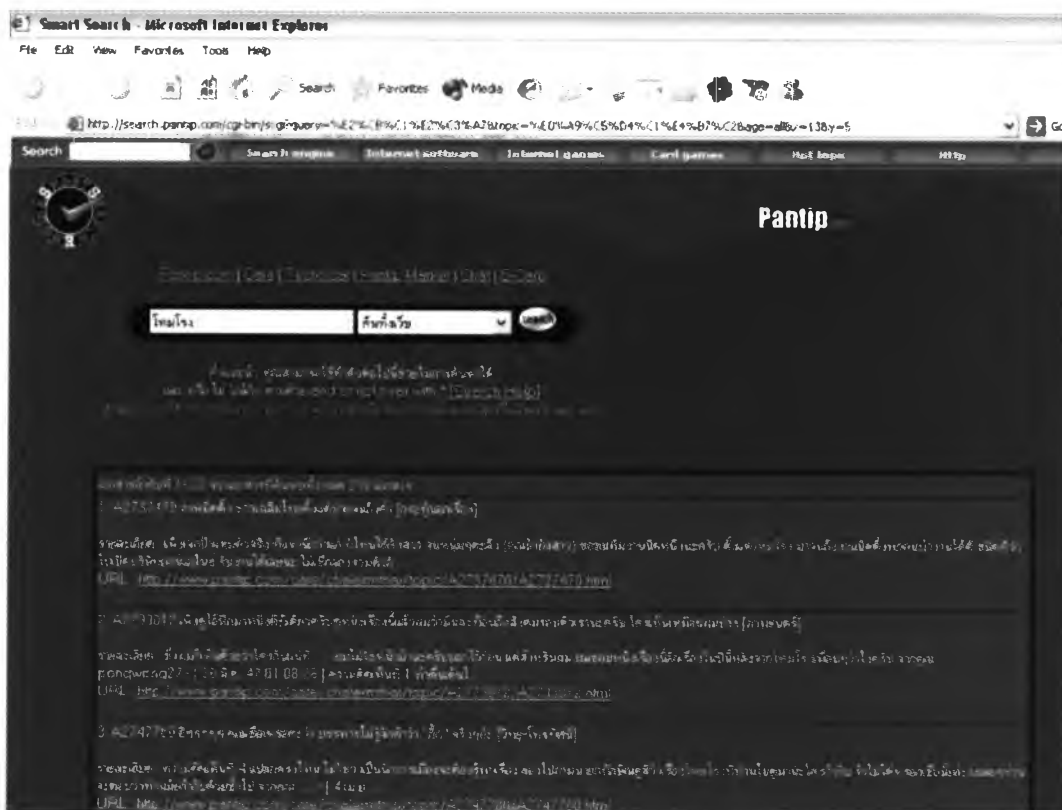
ด้านขวาสุดของหน้ามีส่วนให้ค้นหา ซึ่งเรียกว่า SMART SEARCH โดยมีแถบให้ใส่ คำสำคัญและสามารถเลือกที่จะค้นหาจากเว็บบอร์ดทุกกลุ่ม หรือเลือกกลุ่มที่จะค้นหาได้ด้วย จาก ส่วนที่ให้ทำการค้นหาลงมาเป็นลิงค์โฆษณาทั้งเกี่ยวกับภาพยนตร์ รวมไปถึงค่ายหนัง ที่พอคลิกแล้ว สามารถลิงค์ไปยังเว็บไซต์นั้นๆ ได้

ถัดจากทุกส่วนที่กล่าวข้างต้นลงมา เป็นกระตุ้แนะนำโดยสมาชิกชาวเฉลิมไทย โดย ในส่วนนี้เป็นกระตุ้ 3 กระตุ้ที่เป็นที่นิยมจากผู้เข้าชมพันทิป เป็นเสมือนตัวคัดเลือกให้ผู้เข้าชมที่สนใจ กระตุ้ที่เป็นที่นิยมของเว็บบอร์ดกลุ่มนี้ ได้ลองเข้าไปอ่านหรือแสดงความคิดเห็น ถัดลงมาเป็นกระตุ้ รวมของห้องเฉลิมไทย โดยผู้เข้าชมสามารถเลือกเข้าไปอ่านในกลุ่มย่อยตามเรื่องที่ตนสนใจได้ โดยไม่ จำเป็นต้องเห็นกระตุ้ทั้งหมด กลุ่มย่อยต่างๆ ในห้องเฉลิมไทย แบ่งเป็น ภาพยนตร์ ดารา-นักร้อง, วิทยุ-โทรทัศน์, ดนตรี, การ์ตูน, แวดวงโฆษณา, หนังสือ, ละครเวที และศิลปะ

ก่อนที่จะแสดงกระตุ้รวมทั้งหมดในห้องเฉลิมไทยนั้น ยังมีชาวประชาสัมพันธ์ต่างๆ รวมไปถึงการแนะนำกฎ กติกา มารยาทในการใช้เว็บบอร์ด มีส่วน HELP ไว้ให้คำแนะนำหากผู้เข้าใช้ งานเกิดปัญหา และยังมีส่วนให้ติดต่อทีมงานของพันทิปด้วย เมื่อลงมาถึงกระตุ้รวมทั้งหมด มีส่วนให้ ผู้ที่ต้องการตั้งกระตุ้ใหม่ ได้ตั้งกระตุ้นอกเหนือจากที่มีแสดงอยู่ การแสดงกระตุ้ในหน้านีเป็นการ เรียงลำดับจากกระตุ้ที่ถูกลงล่าสุดไปสู่กระตุ้ที่ตั้งก่อนหน้านี้นี้ลงไปเรื่อยๆ และเมื่อเลื่อนลงไปจนสุด หน้าแล้ว มุมขวาสุดด้านล่างของหน้า มีส่วนให้เลือกขึ้นไปด้านบนสุดของหน้านี้นี้ หรือเลือกดูกระตุ้ที่ ต่อจากนี้ในหน้าถัดไป โดยในส่วนล่างสุดของหน้าเป็นแถบโฆษณาที่เกี่ยวกับความบันเทิงต่างๆ

ภาพ 4.26 แสดงหน้าคลังกระทู้เก่า

ภาพ 4.27 แสดงหน้าผลของการค้นหาจากคลังกระทู้เก่า

เมื่อต้องการค้นหากระทู้ที่เกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยเฉพาะ โดยผู้วิจัยยกตัวอย่างการค้นหากระทู้เกี่ยวกับภาพยนตร์โหมโรง จะต้องไปคลิกที่คลังกระทู้เก่า บนแถบเมนูด้านบนของหน้า จากนั้นเว็บไซต์จะลิงค์ไปยังหน้าคลังกระทู้เก่า และมีแถบ SMART SEARCH ให้ใส่คำสำคัญเพื่อค้นหา ให้ใส่คำว่า "โหมโรง" และเลือกกลุ่มของเว็บบอร์ดเป็นห้อง "เฉลิมไทย" แล้วกด SEARCH เว็บไซต์จะลิงค์ไปยังหน้าใหม่ ซึ่งเป็นหน้าที่แสดงผลการค้นหา โดยเมื่อค้นหากระทู้เกี่ยวกับภาพยนตร์ "โหมโรง" กระทู้ที่แสดงในหน้าผลของการค้นหาก็จะแสดงกระทู้ต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับภาพยนตร์ "โหมโรง"

โดยในกระทู้ต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับภาพยนตร์โหมโรงนี้ ถูกตั้งขึ้นโดยผู้มีความสนใจเกี่ยวกับภาพยนตร์โหมโรง ทั้งผู้ที่ได้ไปชมแล้วและผู้ที่ยังไม่ได้มีโอกาสไปชม แต่เมื่อได้อ่านความคิดเห็นของผู้ที่ชมแล้วที่มาตั้งกระทู้แนะนำให้ไปชม จึงเกิดความสนใจ ทำให้เกิดข้อซักถาม จนกลายเป็นการพูดคุยกันเป็นกลุ่มเกี่ยวกับภาพยนตร์โหมโรง ซึ่งการแสดงความคิดเห็นกันในเว็บบอร์ดนี้ เป็นเพียงแค่การแสดงความคิดเห็นผ่านตัวหนังสือ ผู้ที่ชม ชื่นชอบไม่สามารถแสดงสิ่งอื่นใดเพิ่มเติมได้ จากการแสดงความคิดเห็นในรูปแบบเว็บบอร์ดในเว็บไซต์ให้ข้อมูลข่าวสารด้านความบันเทิงนี้ ในกลุ่มต่อไปที่ผู้วิจัยพบ สามารถอธิบายได้ถึงการแสดงออกซึ่งความชื่นชม ชื่นชอบที่สามารถเป็นได้มากกว่าตัวหนังสือ ซึ่งผู้วิจัยจะนำเสนอในกลุ่มต่อไป

3.2 เว็บไซต์เอ็มไทย (<http://www.mthai.com>)

เว็บไซต์เอ็มไทย หรือ <http://www.mthai.com> เป็นเว็บไซต์ที่ได้รับความนิยมอย่างมากของเมืองไทยเช่นเดียวกับเว็บไซต์พันทิป จัดทำโดยบริษัท Maximum Creation จำกัด มีความโดดเด่นเป็นที่รู้จักในกลุ่มผู้ใช้อินเทอร์เน็ตคนไทยในแง่ความหลากหลายของเนื้อหาในเว็บไซต์ และการนำเสนอข่าวสารข้อมูลใหม่ๆ ที่น่าสนใจทันต่อเหตุการณ์ การแสดงความคิดเห็นในเว็บไซต์ของเอ็มไทย สามารถเข้าแสดงความคิดเห็นได้จากเมนูในหน้าแรกผ่านหัวข้อ Msquare ซึ่งมีการแบ่งหมวดหมู่ย่อยของกลุ่มต่างๆ ทั้งหมด 15 กลุ่ม ในสาระที่เกี่ยวกับภาพยนตร์จะอยู่ในกลุ่มบันเทิง โดยผู้เข้าชมสามารถตั้งกระทู้หรือตอบกระทู้ได้ตามความสนใจ

จากการศึกษาการแสดงความคิดเห็นผ่านเว็บไซต์เอ็มไทย มีระดับการปฏิสัมพันธ์ค่อนข้างสูงเช่นเดียวกับพันทิป แต่การแสดงความคิดเห็นในเว็บไซต์เอ็มไทย ยังไม่เป็นประเด็นให้สื่อมวลชนอ้างอิงถึงเหมือนอย่างเช่นเว็บพันทิป จึงเป็นเพียงการแสดงความคิดเห็นและการตอบโต้กันผ่านกระทู้แสดงความคิดเห็น

ภาพ 4.28 แสดงหน้าแรกของเว็บไซต์เอ็มไทย

ภาพ 4.29 แสดงหน้าการแบ่งกลุ่มของเว็บบอร์ดในเว็บไซต์เอ็มไทย

ภาพ 4.30 แสดงหน้าเว็บบอร์ดห้องบันเทิงในเว็บไซต์เอ็มไทย

จากหน้าแรกของเว็บไซต์เอ็มไทย เลื่อนลงมาจนถึงแถบ Msquare ซึ่งเป็นส่วนที่จะลิงค์ไปยังเว็บบอร์ดเกี่ยวกับความบันเทิง โดยเลือกที่บอร์ดกระต๊อกระต๊อ บอร์ดนี้จะแบ่งเป็นกลุ่มต่างๆ เพื่อให้ผู้ใช้งานเลือกกลุ่มตามความสนใจ โดยแบ่งออกเป็น 15 กลุ่ม ดังนี้ เช่นเตอร์พอยต์, กระดานความรัก, กีฬา, รถยนต์, การเมือง, ท่องเที่ยว, บันเทิง, ยามว่าง, สุขภาพ, หนังสือ, การลงทุน, ลีกลับ, ไววาย, ต่างแดน และอื่นๆ ในส่วนบอร์ดหน้าแรก เป็นบอร์ดที่แสดงอยู่ในหน้าแรกของเว็บไซต์นี้ โดยที่ส่วนใหญ่เป็นการตั้งกระทู้โดยเว็บไซต์เอง เพื่อเป็นการแจ้งข่าวหรืออัปเดตเรื่องราวที่กำลังเป็นที่นิยมในขณะนั้น

เมื่อคลิกไปที่กลุ่มบันเทิงในส่วนของบอร์ดกระต๊อกระต๊อ เว็บไซต์จะลิงค์ไปยังหน้าของกลุ่มบันเทิง โดยส่วนบนสุดของหน้าด้านซ้ายจะเป็นโลโก้เว็บไซต์คือ MTHAI! www.mthai.com ถัดมาจะเป็นแถบเมนูหลัก ซึ่งเมนูหลักนี้จะถูกแสดงในทุกหน้า เพื่อให้ผู้ใช้งานสามารถเปลี่ยนไปใช้งานเมนูหลักต่างๆ ได้ โดยที่ไม่จำเป็นต้องกลับไปหน้าแรก เมนูหลักต่างๆ มีดังนี้ Home, Sticker, Pic Post, Memory, Music, Travel, Chat และ E-Mail การจัดการกระทู้ในหน้าบันเทิงของเว็บไซต์เอ็มไทยนี้มีรูปแบบเดียวกับการจัดการกระทู้ของเว็บไซต์พันทิปคือ กระทู้จะเรียงลำดับจากกระทู้ที่ถูกตั้งล่าสุดไปหากระทู้ที่ถูกตั้งก่อนหน้านั้น โดยในหน้านี้ส่วนบนด้านขวาของหน้า มีส่วนที่ให้สมาชิกทำ

การล็อกอินเข้าสู่ระบบ มีส่วนให้ตั้งกระทู้ใหม่ มีการให้ข้อมูลเกี่ยวกับกฎกติกาในการใช้เว็บบอร์ดนี้ และมีให้สมัครสมาชิก และยังมีส่วนให้ค้นหากระทู้ด้วยคำสำคัญ โดยให้เลือกช่วงระยะเวลาของการตั้งกระทู้ได้โดยแบ่งเป็น ม.ค.-มี.ค., เม.ย.-มิ.ย., ก.ค.-ก.ย., ต.ค.-ธ.ค. และตั้งแต่ปี 2004 มาจนกระทั่ง 2006 และหากต้องการค้นหากระทู้ที่เก่ากว่านี้ ก็สามารถเลือกที่คลังกระทู้เก่าได้ด้วย อีกทั้งยังสามารถเลือกค้นหาได้จากทุกกลุ่มของเว็บบอร์ด หรือเลือกค้นหาเว็บบอร์ดใดเว็บบอร์ดหนึ่งก็ได้เช่นกัน

ในหน้าแสดงกระทู้ทั้งหมดของเว็บบอร์ดในกลุ่มบันเทิงของเว็บไซต์เอ็มไทยนี้ เมื่อเลื่อนลงมาจนถึงท้ายหน้า จะมีไอคอนแสดงให้เห็นว่ากระทู้ที่มีไอคอนนำหน้าในแต่ละกระทู้หมายถึงอย่างไร โดยมีไอคอนแสดงลักษณะของกระทู้อยู่ 5 แบบคือ กระทู้ล็อก, กระทู้ปกติ, กระทู้มีผู้อ่านเยอะ, กระทู้ใหม่ และกระทู้เด็ด และด้านล่างยังมีข้อความแสดงหมายเหตุของเว็บบอร์ดนี้ ดังนี้ "ข้อความที่ท่านได้อ่านบนเว็บเพจนี้เกิดขึ้นจากการเขียนโดยสาธารณชน และตีพิมพ์แบบอัตโนมัติ ผู้ดูแลเว็บไซต์แห่งนี้ ไม่จำเป็นต้องเห็นด้วย และไม่รับผิดชอบต่อข้อความใดๆ ผู้อ่านจึงต้องใช้วิจารณญาณ ในการกลั่นกรองด้วยตัวเอง และถ้าท่านพบเห็นข้อความใดๆ ที่ขัดต่อกฎหมายและศีลธรรม กรุณาแจ้งมาที่ wemaster@mthai.com เพื่อทีมงานจะได้ดำเนินการทันที ขอขอบพระคุณ" ด้านล่างข้อความแสดงลิงค์ไปยังเว็บไซต์อื่นอีก ดังนี้ Buy VCD, DVD, Books, Asia Hotel Bookings, Thailand Hotels Booking, ท่องทั่วโลก, จองโรงแรมทั่วไทย, Europe hotel bookings, Paparazzi Magazine และ ThaiFilm

ส่วนล่างสุดด้านซ้ายเป็นข้อความแสดงลิขสิทธิ์ของเว็บไซต์นี้ Copyright MThA!.com all right reserved และมีข้อความว่า all comments are welcome at webmaster@mthai.com ส่วนด้านล่างสุดด้านขวามีลิงค์ไปยัง home, sticker, picpost, 100hot, poetry, chat และ music

กล่าวโดยสรุปได้ว่าช่องทางการใช้สื่ออินเทอร์เน็ตโดยกลุ่มเว็บไซต์ให้ข้อมูลข่าวสารด้านความบันเทิงนั้นเน้นการแสดงความคิดเห็น ความประทับใจ ดิชม หรือการตั้งคำถามที่ได้จากการชมภาพยนตร์ ผู้เข้าชมหรือร่วมแสดงความคิดเห็นอาจมีทั้งผู้ที่ได้ชมภาพยนตร์มาแล้ว หรือยังไม่ได้ชมแต่เข้ามาเพื่อหาข้อมูลจากความคิดเห็นของผู้อื่น ในแง่คำวิจารณ์ ดิชม เพื่อประกอบการตัดสินใจ เป็นการเปิดช่องทางให้ผู้ชมร่วมแสดงความคิดเห็นหรือมีการซักถามอย่างเต็มที่และอิสระ เนื่องจากมีการใช้นามแฝงในการสื่อสาร ผู้เข้าร่วมจึงสามารถแสดงความคิดเห็นในเรื่องราวในลักษณะคล้อยตามหรือโต้แย้งได้อย่างไม่ขวยเขิน และมีความปลอดภัยมากขึ้น จึง

ก่อให้เกิดปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสาร หรือระหว่างผู้รับสารด้วยกัน หากพิจารณาในแง่วัตถุประสงค์และเป้าหมายของการจัดทำเว็บไซต์ดังกล่าว อาจกล่าวได้ว่าเป็นสื่อสารตรงตามวัตถุประสงค์และเป้าหมายของ คือเป็นสื่อกลางของการแสดงและแลกเปลี่ยนความคิดเห็น และให้ผู้ชมสามารถเป็นผู้ให้ข้อมูลประกอบการตัดสินใจให้กับผู้เข้าชมคนอื่นๆ ได้

ระบบกระดานข่าวอิเล็กทรอนิกส์หรือเว็บบอร์ดนี้ เป็นการสื่อสารชนิดที่เรียกว่า จากจุดหนึ่งไปสู่ศูนย์คอมพิวเตอร์ (Point to Server Broadcast) เป็นการสื่อสารของบุคคลหนึ่งหรือกลุ่มหนึ่งไปยังศูนย์คอมพิวเตอร์ที่ให้บริการแบบทั่วไป โดยผู้รับจะเป็นใครก็ได้ที่ติดตั้งซอฟต์แวร์ การสื่อสารโดยผ่านทางสื่ออินเทอร์เน็ตในรูปแบบเว็บบอร์ดนี้ มีลักษณะเหมือนเป็นพื้นที่สาธารณะโดยแท้จริง เนื่องจากผู้ส่งสารและผู้รับสารต่างสามารถเข้ามาแสดงความคิดเห็นสื่อสารกันได้ในพื้นที่พื้นที่หนึ่งบนเนื้อที่ในอินเทอร์เน็ต การติดต่อสื่อสารรูปแบบนี้ไม่ว่าจะเป็นใครและบุคคลทั่วไปก็สามารถที่จะเข้ามาร่วมสนทนาหรือแสดงความคิดเห็นได้ หากมีการติดตั้งซอฟต์แวร์

ซึ่งเว็บบอร์ดของเว็บไซต์รูปแบบนี้เป็นที่น่าจับตามอง เพราะกระแสโหมโรงที่เกิดขึ้นก็ได้รับอิทธิพลมาจากช่องทางสื่ออินเทอร์เน็ตชนิดนี้นั่นเอง การติดต่อสื่อสารระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสารในรูปแบบเว็บบอร์ดนี้เป็นการสื่อสารแบบไม่ต้องอาศัยช่วงเวลา คือทั้งผู้ส่งสารและผู้รับสารไม่จำเป็นต้องเข้าไปใช้บริการเว็บบอร์ดในเว็บไซต์ในช่วงเวลาเดียวกัน เพราะกระทู้หรือหัวข้อประเด็นที่ต้องการความคิดเห็นในเว็บบอร์ดสามารถตั้งไว้โดยบุคคลทั่วไป เมื่อไรก็ตามแต่เมื่อเข้ามาใช้บริการ และเช่นเดียวกันกับผู้ที่ต้องการตอบสนอง หรือแสดงความคิดเห็นต่อกระทู้หรือประเด็นนั้นๆ ก็สามารถเข้ามาใช้บริการเมื่อไรก็ได้ตามแต่สะดวก โดยมีเงื่อนไขแค่เพียงกระทู้ยังไม่ถูกลบไป หรือหมดอายุไปเท่านั้นเอง

ผู้วิจัยเลือกทำการศึกษาเกี่ยวกับเว็บบอร์ดที่อยู่ในเว็บไซต์ให้ข้อมูลข่าวสารด้านความบันเทิงเหล่านี้ เพราะผู้วิจัยสามารถเก็บข้อมูลจากเว็บบอร์ดต่างๆ ในประเด็นเกี่ยวกับภาพยนตร์โหมโรง โดยเฉพาะเว็บบอร์ดในเว็บไซต์พันทิป ซึ่งเป็นที่กล่าวถึงของสื่ออื่นๆ ว่าเป็นการจุดประกายความนิยมภาพยนตร์โหมโรงให้กลับมาอีกครั้ง

4. ช่องทางการใช้สื่ออินเทอร์เน็ตโดยกลุ่มผู้ชื่นชอบภาพยนตร์โหมโรง เว็บไซต์นี้ถูกสร้างขึ้นโดยผู้ที่มีความชื่นชอบต่อภาพยนตร์โหมโรง หรือกลุ่มแฟนคลับ ซึ่งต้องการสร้างเว็บไซต์นี้ขึ้นมาเพื่อเป็นศูนย์กลางของความรู้เกี่ยวกับดนตรีไทย และภาพยนตร์โหมโรงโดยเฉพาะ ได้แก่ เว็บไซต์โหมโรง (<http://www.homrong.com>)

เว็บไซต์โหมโรง หรือ <http://www.homrong.com> พัฒนาโดย คุณพฤติพล ประชุมผล นายกสมาคมนักอนุรักษ์เครื่องเล่นกระบอกเสียงและหีบเสียงไทย ซึ่งเป็นผู้ที่อยู่ในกลุ่มผู้ชื่นชอบภาพยนตร์เรื่องโหมโรง และเคยได้ร่วมแสดงความคิดเห็นผ่านกระดานความคิดเห็น (Webboard) ของเว็บไซต์พันทิป ในกระทู้ห้องเฉลิมไทย โดยได้ให้เครดิตตอนท้ายของหน้าเว็บเพจหน้าแรกดังนี้ Website by fans of Homrong movie. FEB 2004: Chalermthai room @pantip.com เว็บไซต์โหมโรงจัดเป็นเว็บไซต์อิสระที่สร้างขึ้นเฉพาะกิจ มีเนื้อหาเกี่ยวกับภาพยนตร์โหมโรงโดยเฉพาะ

เว็บไซต์โหมโรงได้สร้างขึ้นเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ 2547 จากความประทับใจของผู้จัดทำเว็บไซต์ที่ได้ชมภาพยนตร์เรื่องโหมโรง ประกอบกับประสบการณ์ที่ได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นผ่านทางเว็บบอร์ดในกระทู้ห้องเฉลิมไทย เว็บไซต์พันทิปมาระยะหนึ่ง จึงได้ทำการรวบรวมสาระเกี่ยวกับภาพยนตร์, เบื้องหลัง บทความ, หนังสั้วอย่าง, บทวิจารณ์ภาพยนตร์, เพลงประกอบภาพยนตร์และสาระอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง นับว่าเว็บไซต์โหมโรง เป็นเว็บไซต์ที่มีการรวบรวมเนื้อหาสาระ และข่าวคราวความเคลื่อนไหวที่เกี่ยวข้องกับภาพยนตร์โหมโรงได้มากและครบถ้วนที่สุดในบรรดาเว็บไซต์ที่เกี่ยวข้องที่ผู้วิจัยได้ทำการศึกษามาแล้ว และนอกจากเนื้อหาสาระที่เกี่ยวข้องกับหนัง ผู้จัดทำเว็บไซต์ยังได้หาข้อมูลความรู้เพิ่มเติมที่ตนเองสนใจที่ได้รับผลกระทบจากการชมภาพยนตร์เรื่องโหมโรงเช่น ความรู้ในเรื่องของดนตรีไทย ทั้งแบบดั้งเดิมและแบบประยุกต์

การนำเสนอของผู้จัดทำเว็บไซต์ดังกล่าวมีการสื่อสารเนื้อหาสาระผ่านข้อมูลทั้งในลักษณะของภาพ เสียง ตัวอักษร ภาพเคลื่อนไหว และจัดให้ผู้ชมเข้าร่วมแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับภาพยนตร์และเว็บไซต์ ซึ่งทางผู้จัดทำสร้างไว้เป็นสมุดเยี่ยม (Guestbook) นับเป็นการเปิดช่องทางการสื่อสารให้ผู้เข้าชมได้ร่วมมีปฏิสัมพันธ์ได้ตอบกับผู้จัดทำและผู้เข้าชมเว็บคนอื่นๆ เพื่อแสดงความคิดเห็นร่วมกันนับตั้งแต่วันที่ 26 กุมภาพันธ์ 2547 จนถึงเดือนกรกฎาคม 2548 มีจำนวนผู้ร่วมแสดงความคิดเห็นทั้งสิ้น 553 ความคิดเห็น ในระยะเวลาดังกล่าว ซึ่งนับว่าเป็น Guestbook ที่มีการโต้ตอบแสดงความคิดเห็นเป็นจำนวนมาก ผู้วิจัยจึงได้นำมาอภิปรายในส่วนของคุณคิดเห็นและปฏิกริยาตอบสนองเชิงตระหนักรู้และเชิงอารมณ์ของผู้ชมภาพยนตร์โหมโรงผ่านเว็บบอร์ด ใน

บทต่อไป

การออกแบบมีการจัดวางโครงหน้า (Lay-out) รูปแบบเดียวกันทุกหน้าประกอบไปด้วย หัวเรื่องโหมโรง ด้านบนซ้าย ใช้รูปแบบตัวอักษรแบบเดียวกับที่ผู้ผลิตใช้ในสื่อประชาสัมพันธ์ต่างๆ ในแถบหัวเรื่องด้านบนถัดมาเป็นภาพประกอบของครที่กำลังฝึกฝนดนตรี แม่โขติคู่ชีวิต และครในวัยชราที่ต้องต่อสู้กับการเมืองและกระแสนิยมตะวันตก ถัดลงมาที่แถบบนด้านล่างเป็นเมนูที่เชื่อมโยงไปสู่เนื้อหาสาระที่ผู้จัดทำแยกเป็นกลุ่มต่างๆ เชื่อมโยงไปสู่หน้าเว็บเพจทั้งหมด 7 หน้า ดังนี้

ภาพ 4.31 แสดงหน้าแรกของเว็บไซต์โหมโรง

หน้าแรก ซึ่งถือเป็นส่วนต้อนรับของเว็บไซต์ มีเสียงดนตรีระนาดประกอบในหน้าแรกของเว็บไซต์นี้ด้วย ผู้จัดทำจัดหาสาระที่น่าสนใจซึ่งผู้จัดทำพยายามจัดรวบรวมออกเป็นหมวดหมู่จัดไว้ในหน้าแรก อาทิเช่น เบื้องหลังการถ่ายทำ ภาพและข่าวสำคัญที่น่าสนใจ คลิปวีดิโอตัวอย่างหนัง และเบื้องหลังที่เกี่ยวข้องกับภาพยนตร์ การติดต่อกับผู้จัดทำเพื่อขอโปสเตอร์หลวงประดิษฐไพเราะ ตัวอย่างเสียงดนตรีไทยและเพลงไทยประยุกต์ และเนื้อหาที่น่าสนใจโดยทำการเพิ่มเติมเนื้อหาที่น่าสนใจเป็นระยะ ซึ่งเรื่องราวหรือเนื้อหาข้อมูลต่างๆ ในหน้าแรกนี้ ได้ถูกจัด

หมวดหมู่ไว้ตามหน้าเว็บเพจต่างๆ ของเว็บไซต์ และผู้วิจัยจะทำการกล่าวถึงโดยละเอียดอีกครั้งในการแนะนำแต่ละหน้าเว็บเพจ

ภาพ 4.32 แสดงหน้าเกี่ยวกับภาพยนตร์โหมโรงในเว็บไซต์โหมโรง

หน้าเกี่ยวกับภาพยนตร์ ในเว็บเพจหน้านี้มีเนื้อหาของเรื่องย่อโดยเล่าเรื่องผ่านตัวละครหลัก คือศร ตั้งแต่เด็กผ่านประสบการณ์และอุปสรรคต่างๆ ที่นำไปสู่หนทางของนักดนตรีประจำราชสำนัก จนกระทั่งกลายมาเป็นท่านครูในวัยชรา และการปกป้องดนตรีไทยจากการถูกทำลายจากกระแสนดนตรีตะวันตก นอกจากนี้ในส่วนเนื้อหาเรื่องย่อ ผู้จัดทำได้ให้เนื้อหาในส่วนของผู้ผลิตภาพยนตร์ ทีมงานสร้าง นักแสดง และนักแสดงนำไว้ด้วย โดยมีรายละเอียดทั้งหมด ดังนี้

“เรื่องย่อ:

ประเทศสยาม พุทธศักราช 2429 ศร เด็กหนุ่มที่มีความผูกพันกับดนตรีไทยมาตั้งแต่เกิด ต้องผ่านอุปสรรคนานัปการ กว่าจะได้รับบทถ่ายทอดฝีมือลายมือในเชิงระนาดจาก ครูสิน บิดาซึ่งเป็นครูสอนดนตรีไทย ที่มีชื่อเสียงแห่งอัมพวา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หลังจากสูญเสียพี่ชายซึ่งเป็นนักระนาดหนุ่ม ที่ต้องพบจุดจบของชีวิต ด้วยน้ำมือของคู่ปรับผู้พ่ายแพ้ในการดวลระนาด ทำให้ครูสินหยุดการสอนดนตรีไทยลง จนกระทั่งได้รับการเตือนสติจากหลวงพ่อบุญ ทำให้ครู

สืมนึกได้ว่า ไม่ควรปิดกั้นโอกาส และความสามารถของลูกชายคนเล็ก ที่มีพรสวรรค์ทางด้าน ละครนาตตั้งแต่วัยเยาว์ จึงกลับมาสอนดนตรีไทยอีกครั้ง ครในวัยสิบกว่าขวบ จึงได้รับการถ่ายทอด ฝีมือในทางระนาดจากบิดา โดยมี ทิว เพื่อนสนิทเพียงคนเดียวที่คอยช่วยเหลือ เป็นทั้งกำลังใจ และผู้ฟังที่ดีมาตลอดจนย่างเข้าเป็นหนุ่ม คร (อนุชิต สพันธุ์พงษ์) กลายเป็นดาวเด่น โดยเฉพาะ อย่างยิ่งฝีมือในเชิงระนาด ที่ยากจักหาใครทัดเทียมในอัมพวา ผ่านการประชันขันแข่งเวทีแล้วเวที เล่า จนเกิดล่ำพองในฝีมือของตน

กระทั่งได้มีโอกาสเดินทางเข้าสู่บางกอก เมื่อบิดาได้พาไปชมการประชันทางด้าน การแสดงระนาดของคณะครูแก้ว ซึ่งเป็นเพื่อนสนิทของบิดา ที่นั่นเองที่ครได้เรียนรู้ถึงความพ่ายแพ้ เป็นครั้งแรก เมื่อได้มีโอกาสขึ้นเล่นระนาดแทน นายขวด (บุญบีม) ซึ่งเป็นมือระนาดเอกของคณะ ครูแก้ว จนตกอยู่ในห้วงการประชันทางฝีมือไล่ล่ามือกับ ชุนอิน (อาจารย์ณรงค์ฤทธิ์ ไตสง่า) นัก ระนาดเอกผู้มีทางระนาดที่แข็งแกร่งดุคั่น และเป็น 1 ไม่เป็น 2 รองใคร จนพบกับความปราชัย

คร ซึ่งครั้งหนึ่งเคยมั่นใจ และล่ำพองในฝีมือระนาดของตนเอง ต้องเดินทางกลับ บ้านด้วยหัวใจที่แตกสลาย เสียงระนาดอันดุดันหนักหน่วงของชุนอิน ยังคงดังกึกก้อง เป็นเหมือน ภาพหลอนที่ยังคงอยู่ในศีรษะของเขา หลังจากความภาคภูมิใจถูกทำลายไปจนหมดสิ้น แต่แล้ว ความสับสน ท้อแท้ สิ้นหวังกลับกลายเป็นความมุมานะที่จะฝึกฝนฝีมือ จนสามารถคิดค้นเทคนิค การตีระนาดที่ไม่เหมือนใคร จนชื่อเสียงของครรัลือไปจนถึงพระบรมมหาราชวัง ครได้รับการ อุปถัมภ์ให้เป็นนักดนตรีประจำราชสำนักจากเจ้านายในวัง (สมภพ เบญจาธิกุล) จนได้พบกับ แม่ โชติ (อาระตี ดันมหาพราน) สตริผู้สูงศักดิ์ในวัง และได้กลายเป็นคู่ชีวิตในเวลาต่อมา

หนทางการเป็นนักระนาดเอกมือหนึ่งของแผ่นดิน ดูเหมือนยังคงห่างไกลจากจุดที่ ครยืนอยู่ ยังมีหลายสิ่งหลายอย่างที่ครจะต้องเรียนรู้ ตั้งแต่การฝึกสมาธิ, การควบคุมสติ และ อารมณ์ ที่พร้อมจะพลุ่งพล่านอยู่ตลอดเวลา ตราบใดที่ยังไม่สามารถสะบัดเสียงตีระนาด ที่แสนจะ บาดหูจากระนาดทางดุอย่างชุนอิน ยังมีบททดสอบอีกหลายประการ ที่การพิสูจน์ในความสามารถ ที่แท้จริงของคร โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ปลายทางกับการประลองความสามารถทางระนาด กับมือ หนึ่งของแผ่นดินอย่างชุนอิน ในที่สุด ครก็สามารถเอาสติชนะชุนอินคู่ปรับเก่าได้

ครเดินทางผ่านยุคทองของดนตรีไทย จากวัยหนุ่มสู่วัยชรา เขากลายมาเป็น ท่าน ครู (อดุลย์ ดุลยรัตน์) ครูดนตรีอาวุโส ผู้มีลูกศิษย์ลูกหามากมาย รวมทั้ง เทิด (ภาวฤทธิ์ พุ่มพวง) ลูกชายของทิว เพื่อนสนิทแต่เยาว์ ซึ่งเดินทางมาขอฝากตัวเป็นศิษย์ และคอยอยู่ดูแลรับใช้ ใกล้ชิด ในวัยที่ร่วงโรยนี้ ท่านครูยังคงเปิดรับต่อการเปลี่ยนแปลงต่างๆ รวมทั้งกระแสดนตรี ตะวันตก ที่ ประสิทธิ์ (สุเมธ องอาจ) ลูกชายของท่านเอง ที่ได้เดินทางไปศึกษา และติดเอามาจาก

ประเทศญี่ปุ่น แต่แล้ว ท่ามกลางการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ของบ้านเมือง ทั้งด้านการปกครองและวัฒนธรรม รวมทั้งสงครามโลกครั้งที่ 2 ที่เกิดขึ้น ทำให้รัฐบาลมีนโยบายปรับปรุงประเทศ และพลเมืองให้มีความทันสมัย เป็นอารยะตามแบบชาติตะวันตก มีกฎระเบียบมากมายออกมาควบคุมศิลปวัฒนธรรมแขนงต่างๆ รวมทั้งดนตรีไทย โดยมีนายทหารหนุ่ม พันโทวีระ (พงษ์พัฒน์ วชิระบรรจง) เป็นผู้ดูแลนโยบายนี้ สิ่งที่เกิดขึ้นนี้ ก่อให้เกิดผลกระทบ และสร้างความปวดร้าวแก่นักดนตรีไทยทุกคน รวมทั้งท่านครู ซึ่งยังคงหาญกล้า ใช้เสียงเพลงของเขาต่อสู้ เพื่อพิสูจน์คุณค่าของดนตรีไทยที่เขารักตั้งชีวิต ดูเหมือนว่า ชะตากรรมจะนำไปสู่บุรุษหนึ่ง ได้เดินทางผ่านยุคทองแห่งดนตรีไทย ค้นพบชัยชนะและความพ่ายแพ้ครั้งสำคัญจากวัยเยาว์ สู่วัยชราที่ปลายของวัยชรา จากจุดสูงสุดสู่จุดต่ำสุด เมื่อดนตรีไทยเริ่มถูกปิดกั้นจากทางรัฐบาล ที่ต้องการให้ประเทศเป็นศิวิไลซ์ เป็นอารยะตามแบบตะวันตก สิ่งที่เกิดขึ้นนี้สร้างความปวดร้าวให้กับคนดนตรีไทยทุกคน รวมทั้งคร แต่เขาก็ยังหาญกล้าใช้เสียงเพลงต่อสู้ เพื่อให้ดนตรีไทยที่เขารักตั้งชีวิตนั้น อยู่รอดจากการถูกทำลาย..."

"Siam, 1886, and Sorn's brother, a famous xylophonist, is killed by a competitor, leaving Sorn to take over. After asking his dad to take him to Bangkok to prove his skill, Khun In proved the most adept competitor and Sorn returned home to practice. Presently, he pioneered a unique style and became a musician of the royal palace, marrying Shote, his dream girl and a fellow palace staffer, and finally besting Khun In in a xylophone contest. Sorn eventually became an important teacher, who promoted traditional Thai music at a time when the traditional culture of developing Thailand was under threat of being subsumed by the influx of European influences."

“สหมงคลฟิล์ม, พร้อมมิตร, ภาพยนตร์หรรษา และ กิมมิกฟิล์ม ภูมิใจ เสนอ “โหมโรง”

ถ่ายทอดภาพชีวิต และเส้นทางการมุ่งหน้า สู่ความเป็นนักระนาดเอกมือหนึ่งของแผ่นดิน จากอดีตชีวิตประวัติบางส่วนของ หลวงประดิษฐไพเราะ (ศร ศิลปบรรเลง) บรมครูของนักดนตรีไทย ผู้ผ่านยุคทองที่รุ่งเรืองอย่างสูงสุด และยุคสมัยที่กล่าวได้ว่า เป็นช่วงเวลาที่ยากลำบากที่สุดของวงการดนตรีไทย ผลงานกำกับอีกครั้งของ อธิติสุนทร วิชัยลักษณ์ คนทำหนังตัวจริง ที่เคยฝากฝีมือฉายมือในผลงานระดับคุณภาพบนจอเงินเอาไว้หลายเรื่อง

ภาพยนตร์เรื่อง โหมโรง อำนวยการสร้างโดย สมศักดิ์ เตชะรัตนประเสริฐ, หม่อมเจ้าชาตรีเฉลิม ยุคล, หม่อมกมลลา ยุคล ร่วมอำนวยการผลิตโดย นนทรีย์ นิมิบุตร, ดวงกมล ลี้ม

เจริญ, คุณากร เศรษฐี ควบคุมการผลิตโดย อธิติสุนทร วิชัยลักษณ์, พิศมัย เหล่าดารา ด้วยแรงบันดาลใจจากชีวิตจริงของ หลวงประดิษฐไพเราะ (ศร ศิลปบรรเลง) ดัดแปลงเป็นบทภาพยนตร์ โดย อธิติสุนทร วิชัยลักษณ์, ดลกมล ศรัทธาทิพย์, พีระศักดิ์ ศักดิ์ศิริ

โหมโรง หรือ *The Overture* นำแสดงโดย อนุชิต สพันธุ์พงษ์ รับบท ศร ในสมัยรัชกาลที่ 5, อุดมย์ ดุลยรัตน์ รับบท ท่านครู หรือ ศร ในยุคสมัยรัชกาลที่ 8, พงษ์พัฒน์ วชิรบรรจง รับบท พันโทวิระ นายทหารหนุ่มผู้ยึดมั่นในคำสั่งของรัฐบาล ในการปรับปรุงวัฒนธรรม ให้เทียบเท่าอารยธรรมตะวันตก, อาระดี ต้นมหาพราน รับบท แม่โชติ สตรีในวังผู้สูงศักดิ์ ผู้เป็นกำลังใจให้ศร, สุเมธ องอาจ รับบท ประสิทธิ์ ทายาทเพียงคนเดียว ของบรมครูทางด้านดนตรีไทย ผู้ยิ่งใหญ่, ภาณุฤทธิ์ พุ่มพวง รับบท เทิด ลูกชายทิวเพื่อนสนิทของศร, อาจารย์ณรงค์ฤทธิ์ โดสง่า จากวง 'บอยไทย' รับบทเป็น ขุนอิน นักระนาดเอกมือเอกจาก คู่ปรับเก่าของศร ผู้ซึ่งทำให้ศรได้เรียนรู้ถึงความผ่ายแพ้เป็นครั้งแรก

ไม่เพียงเท่านั้น ภาพยนตร์เรื่อง โหมโรง ยังได้บรรดานักแสดงระดับฝีมือ ทั้งหน้าเก่าและใหม่ มาร่วมถ่ายทอดความเข้มข้น และพลังความสามารถทางการแสดง ได้อย่างเยี่ยมเต็มเปี่ยม อาทิ สมภพ เบญจาธิกุล รับบทของเจ้านายจากในวัง ผู้ทรงโปรดปรานในความงดงามของดนตรีไทย และเป็นผู้ผลักดันให้นักระนาดหนุ่มผู้ทะนงตนอย่างศร ได้กลายเป็นระนาดเอกมือหนึ่ง, ชุมพร เทพพิทักษ์ รับบท ทิว เพื่อนรักที่เป็นกำลังใจ และคอยอยู่เคียงข้างศร, บุ่มบีม สยามโชน รับบทเป็นนายฆวด มีอระนาดจอมคู่แห่งบางกอก ที่เปิดโอกาสให้ศร ได้ประชันกับขุนอินเป็นครั้งแรก, อุดม ชวนชื่น ศิลปิน ลีเกะ นักแสดงตลกรุ่นอาวุโส มารับบทเป็นช่างซ่อมเครื่องดนตรีไทย ในยุคสงครามโลก, สมชาย ศักดิกุล มาเป็นอีกหนึ่งนักแสดงรับเชิญ รวมไปถึงเหล่านักแสดงและอาจารย์ผู้คร่ำหวอดทางด้านดนตรีไทย มาร่วมถ่ายทอดความสามารถ ผ่านแผ่นฟิล์มอีกนับไม่ถ้วน อาทิเช่น อ.เกริกเกียรติ พันธุ์พิพัฒน์, ลูกปู้ ดอกสะเดา, มีด ไข่มุก, อ.อภิธาร์ สมานมิตร และ วัชรกร บุญเพ็ง

โอ - อนุชิต สพันธุ์พงษ์ นักแสดงหนุ่มรับบท ศร ตัวเอกของเรื่อง ซึ่งเขาต้องใช้เวลาในการหัดเล่นเครื่องไม้เครื่องมือ และฝึกซ้อมดนตรีไทยประเภทต่างๆ อาทิ ซอ ฆ้อง ระนาดทุ้ม ฉิ่ง โดยเฉพาะระนาดนานถึง 8 เดือน เพราะต้องสวมบทมีอระนาดเอกฝีมือดี ที่มีแนวทางในการเล่นระนาดแนวใหม่ในสมัยนั้น นั่นคือการเล่นระนาดเชิงพลิ้วไหว ซึ่งต้องใช้เวลาในการสะสมฝีมือ ลงระนาดด้วยตัวเอง ไม่เพียงเท่านั้น ยังต้องกลั่นผมแต่งเนื้อแต่งตัวให้เข้ากับยุคสมัย โดยต้องนุ่งโจงกระเบน เพราะตัวละครที่เขาแสดง เดินเรื่องราวชีวิตอยู่ในสมัยรัชกาลที่ 5 ทำให้ต้องมีการเตรียมพร้อมอย่างเต็มที่ในการแสดง โดยเฉพาะการโชว์ฝีมือการเล่นระนาดได้อย่าง

สมจริง ซึ่งกว่าจะได้อย่างที่เห็นในภาพยนตร์ ก็ต้องใช้ความสามารถ และพึ่งพาความอดทน ในการฝึกซ้อมอย่างจริงจัง

ทีมงานสร้างประกอบด้วย ผู้กำกับภาพ ณัฐวุฒิ กิตติคุณ บันทึกเสียงโดย คอนราด แบรดลีย์ สเตเลอร์ ฝึกสอนดนตรีโดย อาจารย์ถาวร ศรีม่วง ผู้เล่นระนาดเอกให้กับมหาราชาคอนแชร์โต และเป็นมือระนาดที่สามารถเล่นระนาดโชว์ พร้อมกันทีเดียวถึง 4 ราง ที่ปรึกษาดนตรีโดย อัมภิวุฒ สาคริก อาจารย์ผู้สอนและทำงานเผยแพร่ดนตรีไทย ในมูลนิธิหลวงประดิษฐไพเราะ ที่ปรึกษาการแสดงโดย อรชума ยุทธวงศ์ กำกับศิลป์โดย รัชชานนท์ ชัยนงาม, นวชาติ สำเภาเงิน, เกียรติชัย ศิริศรี ออกแบบเครื่องแต่งกายโดย พราวเพลิน ตั้งมิตรเจริญ ออกแบบหน้า-ผมโดย มนตรี วัดละเอียด ผู้ช่วยผู้กำกับได้แก่ พีระศักดิ์ ศักดิ์ศิริ, สวนีย์ อุทุมมา, นฤมล สุทัศนจินดา, ศรียรัตน์ บุญวัธนะศักดิ์ ดนตรีประกอบโดย ชาติชาย พงษ์ประภาพันธ์ และ ชัยภัก ภัทรจินดา"

รายละเอียดข้อมูลทั้งหมดข้างต้นถูกแสดงไว้ในหน้าเกี่ยวกับภาพยนตร์ โดยมีภาพประกอบในหน้านี้ เป็นภาพเบื้องหลังการถ่ายทำภาพยนตร์ ซึ่งถูกแสดงไว้ด้านซ้ายของหน้าภาพประกอบต่างๆ มีดังต่อไปนี้

ภาพ 4.33 แสดงรูปภาพที่แสดงไว้ในหน้าเกี่ยวกับภาพยนตร์ในเว็บไซต์ใหม่ของ

ภาพ 4.34 แสดงหน้าเกร็ดภาพยนตร์ เบื้องหลัง และบทความของภาพยนตร์โทมโรงในเว็บไซต์โทมโรง

หน้าเกร็ดภาพยนตร์ : เบื้องหลัง : บทความ ในหน้านี้ผู้จัดทำได้รวบรวมบทความที่น่าสนใจเกี่ยวกับภาพยนตร์ โดยส่วนใหญ่เกี่ยวข้องกับเบื้องหลัง แรงบันดาลใจ การคัดเลือกนักแสดง สถานที่ถ่ายทำ การร่วมมือของผู้สร้างภาพยนตร์ เกร็ดภาพยนตร์ และเกร็ดความรู้เรื่องดนตรีไทย โดยมีหัวข้อบทความต่างๆ ดังนี้

- ทราบหรือไม่ว่าจาก "ระนาดไฟ ฝันร้ายของศร"...ถ่ายทำอย่างไร? มีภาพประกอบหัวข้อบทความ ดังนี้

ภาพ 4.35 แสดงภาพประกอบหัวข้อบทความ 1

- บันทึกงานสร้าง "โหมโรง" และ แร่บันดาลใจกว่ามาเป็น "โหมโรง" มีภาพประกอบหัวข้อบทความ ดังนี้

ภาพ 4.36 แสดงภาพประกอบหัวข้อบทความ 2

- การคัดเลือกนักแสดง ในหนัง "โหมโรง" มีภาพประกอบหัวข้อบทความ ดังนี้

ภาพ 4.37 แสดงภาพประกอบหัวข้อบทความ 3

- สถานที่ถ่ายทำ "โหมโรง" และเบื้องหลังดนตรีประกอบภาพยนตร์ มีภาพประกอบหัวข้อบทความ ดังนี้

ภาพ 4.38 แสดงภาพประกอบหัวข้อบทความ 4

- ที่มาของชื่อ "โหมโรง" และการจับมือร่วมกันของ 3 บริษัทผู้สร้างภาพยนตร์ มีภาพประกอบหัวข้อบทความ ดังนี้

ภาพ 4.39 แสดงภาพประกอบหัวข้อบทความ 5

- เกร็ดภาพยนตร์ "โหมโรง" มีภาพประกอบหัวข้อบทความ ดังนี้

ภาพ 4.40 แสดงภาพประกอบหัวข้อบทความ 6

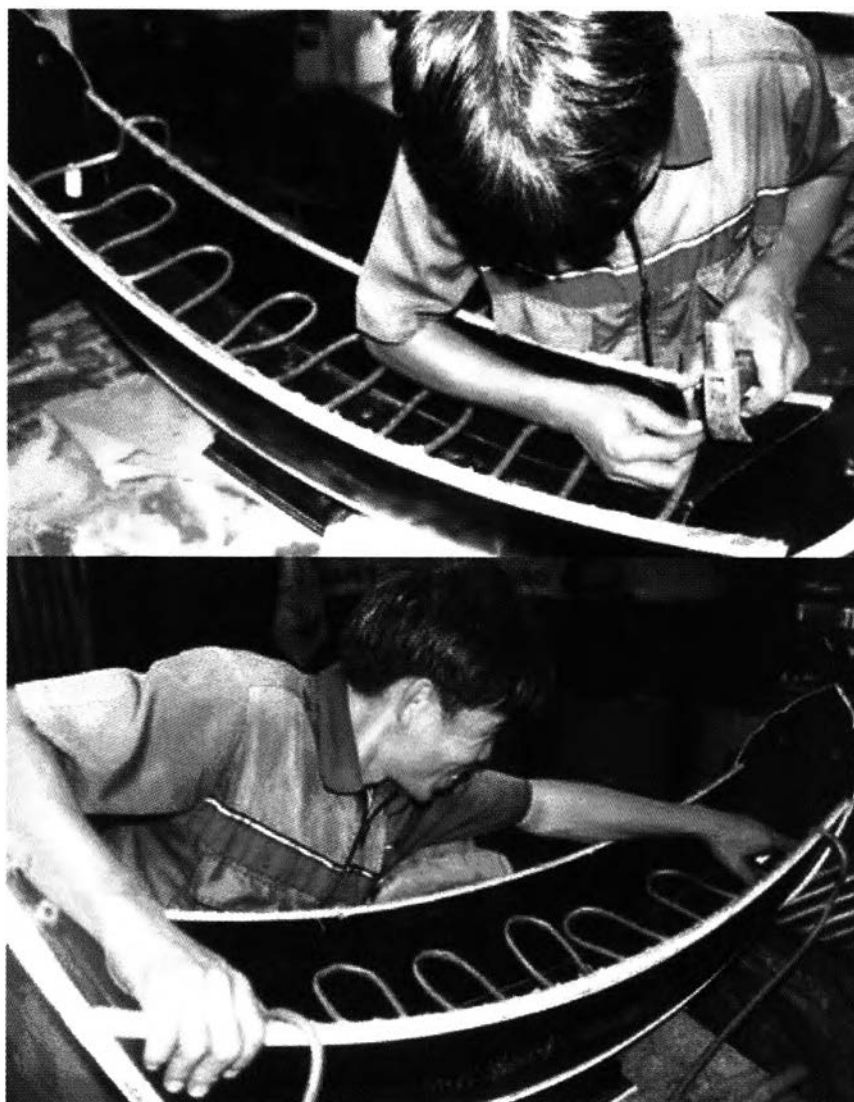
- อะไรคือ "ตีระนาด เหมือน ฆมาสะบัดน้ำร้อน" มีภาพประกอบหัวข้อบทความ ดังนี้

ภาพ 4.41 แสดงภาพประกอบหัวข้อบทความ 7

โดยในแต่ละหัวข้อบทความ ในหน้าเกร็ดภาพยนตร์ เบื้องหลัง และบทความมี รายละเอียดดังต่อไปนี้

“ทราบหรือไม่ว่าจาก “ระนาดไฟ ผืนไร่ของศร”...ถ่ายทำอย่างไร?”

จากระนาดไฟ ผืนไร่ของศร
เป็นฉากที่แฟน ๆ โหมโรง กล่าวถึงกันอย่างมาก
บ้างก็ว่าใช้เทคนิคคอมพิวเตอร์ตัดต่อ
บ้างก็ว่าใช้วิธีถ่ายเปลวไฟจากที่อื่นแล้วใส่ประกอบ
แต่จะมีใครทราบบ้างว่า ระนาดไฟที่เห็น
คือระนาดที่ทำขึ้นมาพิเศษตัวเดียวในโลก
โดยมีการต่อท่อแก๊สไว้ภายในระนาด

ภาพ 4.42 แสดงภาพการทำระนาดไฟ ในผืนไร่ของศร

"บันทึกงานสร้าง "โหมโรง" และ แรغبันดาลใจว่ามาเป็น "โหมโรง"

ช่วงกลางปี 2544 อธิสุนทร วิชัยลักษณ์ได้เริ่มต้นจ้างงานภาพยนตร์อีกครั้งโดยเริ่มต้นเขียนบทภาพยนตร์เรื่องใหม่ขึ้น โดยในระหว่างที่กำลังรวบรวมข้อมูลก็ได้มีโอกาสสัมผัสกับประวัติของครูทางดนตรีไทยหลายท่านรวมทั้งประวัติของหลวงประดิษฐไพเราะ จนเกิดเป็นความประทับใจ ในรายละเอียดของชีวิตซึ่งเต็มไปด้วยสีสันสะท้อนภาพความเป็นมาของดนตรีไทย ในแง่มุมที่หลายคนอาจจะไม่เคยรู้มาก่อน จนเกิดเป็นแรงบันดาลใจว่าถ้ามีโอกาสน่าจะทำภาพยนตร์ที่มีเรื่องราวเกี่ยวกับดนตรีไทย จนกระทั่งได้ชมการแสดง"มหาราชาคอนแชร์โต" ของวง BSO ซึ่งเป็นคอนแชร์โตที่แต่งขึ้นเพื่อโซโล่ระนาดเอกโดยเฉพาะ เหมือนมีแรงดึงดูดบางอย่างในระหว่างที่ได้เห็นภาพของระนาดเอกวางเด่นอยู่หน้าวงออร์เคสตราเกือบร้อยชิ้น มันเป็นภาพและความรู้สึกที่ทั้งยิ่งใหญ่และเต็มไปด้วยความตระการตา ตลอดความยาว 19 นาทีแห่งความมหัศจรรย์ของระนาดเอก ภาพแห่งความตื่นตะลึงทำให้ อธิสุนทร วิชัยลักษณ์ตัดสินใจว่า เรื่องราวความยิ่งใหญ่แห่งดนตรีไทย จะเป็นโปรเจกต์ภาพยนตร์เรื่องแรกของเขาในรอบ 10 ปี

เอ่ยชื่อ หลวงประดิษฐไพเราะ หลายคนอาจจะรู้ว่าท่านเป็นบรมครูทางด้านดนตรีไทยในสมัยรัชกาลที่ 8 แต่จะมีสักกี่คนที่ทราบถึงอัตชีวประวัติ รายละเอียดและบทบาทความสำคัญของท่านที่มีต่อวงการดนตรีไทยกลายมาเป็นแรงบันดาลใจสำคัญให้กับผู้กำกับอธิสุนทร วิชัยลักษณ์ จนตัดสินใจนำมาถ่ายทอดเป็นภาพยนตร์เรื่อง "โหมโรง" ... ก่อนจะสร้างภาพยนตร์เรื่องโหมโรง ผมได้บังเอิญไปอ่านเรื่องราวของท่านครูหลวงประดิษฐไพเราะ ซึ่งพบว่าสนุก มีเกร็ดประวัติที่น่าสนใจ รู้สึกว่าในเมืองไทยไม่เคยมีภาพยนตร์ที่เกี่ยวข้องกับดนตรีไทยมาก่อน จึงเป็นสาเหตุที่คิดสร้างภาพยนตร์เรื่องนี้ จากนั้นผมก็เริ่มค้นคว้าประวัติครูดนตรีท่านอื่นประกอบ จึงพบว่ามีความน่าสนใจยิ่งขึ้นทั้งเรื่องของการเรียน การฝึกวิชา ผมก็เริ่มหาไอเดียในการทำหนัง ได้เข้าไปคุยกับครูดนตรีไทยที่มูลนิธิหลวงประดิษฐไพเราะและครูดนตรีไทยอาวุโสท่านอื่นและถือเป็นความบังเอิญอีกเช่นกันที่ผมได้มีโอกาสไปดูคอนเสิร์ตบางกอกซิมโฟนีออเคสตราที่โซโล่โดยระนาดเอกเพื่อเทิดพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว จึงรู้สึกมหัศจรรย์ใจที่เครื่องดนตรีชิ้นนี้ จึงเข้าไปคุยกับคนทำเพลงและผู้เล่นระนาดเอก หาข้อมูลที่จะเป็นไปได้ในการสร้างภาพยนตร์อย่างจริงจัง"

ภาพประกอบที่อยู่ในหน้าบทความในหัวข้อบันทึกงานสร้าง "โหมโรง" และ แรغبันดาลใจว่ามาเป็น "โหมโรง" มีดังต่อไปนี้

ภาพ 4.43 แสดงภาพประกอบในหน้าบทความ บันทึกงานสร้าง "โหมโรง" และแรงบันดาลใจ
กว่ามาเป็น "โหมโรง"

"การคัดเลือกนักแสดง ในหนัง "โหมโรง"

เนื่องด้วยเรื่องราวของภาพยนตร์ดำเนินขึ้นในยุคสมัยรัชกาลที่ 5 และ รัชกาลที่ 7 ทำให้ทุกองค์ประกอบของภาพยนตร์จะต้องผ่านการค้นคว้าและเตรียมงานในส่วนของการฟรีโพร ดักชั่นอย่างละเอียดที่สุดเพื่อความสมจริง ด้วยระยะเวลาแรมปีทั้งหมดไปตั้งแต่การแคสติ้งคัดเลือก ตัวนักแสดงเนื่องด้วยตัวเอกของเรื่องเป็นนักระนาด ดังนั้นตัวผู้กำกับจึงวางใจทโยไว้ที่ว่าพระเอก ของเรื่องนี้ต้องเป็นนักระนาดตัวจริง ส่งผลให้ฝ่ายแคสติ้ง ต้องออกตระเวนเสาะหานักระนาดจาก จากทุกสารทิศ ทั้งชมรมดนตรี สถาบันการศึกษา เวทีประกวด แต่กลายเป็นว่านักร้องคนที่เข้ามา ไร้ข้อกังขาในเรื่องฝีมือการตีระนาด แต่ยังคงติดอยู่ที่บุคลิก หน้าตา ที่จะมารับบทเป็น ศระนาดหนุ่ม

มือ 1 ของแผ่นดิน จนต้องมีการเปลี่ยนไปคัดเลือกจากนักแสดงที่มีบุคลิกตรงตามความต้องการ แล้วจึงค่อยไปฝึกซ้อมการเรียนตีระนาด

"ตอนแรกตั้งใจหานักดนตรีที่เล่นระนาดได้จริง หามาทั่วทุกสถาบัน การแข่งขัน ประชัน หรือชมรมที่ไหนก็จะตามไปหมด ไปถามอาจารย์ว่ามีลูกศิษย์ที่จะมา CAST ใหม่ จนผ่านไปหลายเดือน CAST แล้วก็ยังไม่ได้นักแสดง ส่วนใหญ่ที่มาตีระนาดได้เก่งมา แต่พอมาถึงเรื่อง องค์ประกอบอื่นๆ เช่นการแสดง คาแรคเตอร์หน้าตาก็ไม่โดนใจ จึงหันไปหานักแสดงที่มีเวลาพอที่จะมาทุ่มเทและมีพรสวรรค์พอที่จะพัฒนาการเรียนดนตรีไทยได้"

อิทธิสุนทรขอเวลา 3 วันส่งนักแสดงที่หมายตาไปให้ อาจารย์ถาวร ศรีม่วง ผู้เล่นระนาดเอกให้กับมหาราชาคอนเสิร์ต และเป็นมือระนาดที่สามารถเล่นระนาดไซว์พร้อมกันทีเดียว 4 รางซึ่งเป็นผู้ฝึกสอนดนตรีแก่นักแสดงที่โรงเรียนจิตลดาซึ่งแกเป็นอาจารย์สอนดนตรีไทยอยู่ เพื่อ ดูทักษะ และแววเพื่อที่จะพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้การตีระนาดทางลัดให้ได้สำหรับการฝึกคนที่ไม่เป็นดนตรีมาก่อน ให้เล่นระนาดได้เหมือนอัจฉริยะ

ภายใน 6 เดือนโดยมี โอ อนุชิต ซึ่งผ่านการคัดเลือกการแสดงรอบที่ 3 เป็นตัวเลือก ที่ได้รับการเห็นชอบจากทุกคน ซึ่งการที่ตัวโอเองเคยเป็นแดนเซอร์มาก่อน ทำให้รู้จักจังหวะของเพลง แต่ที่ส่งผลให้โอสามารถคว้าบทนี้มาได้ น่าจะอยู่ที่ความเป็นนักแสดงที่มีความตั้งใจในการทำงานสูงมากกว่า ในที่สุดก็ได้ "ศร" ตอนหนุ่ม ด้วยภาพพจน์ที่ดูดีมีสง่า ฝีมือการแสดงชั้นครู รวมทั้งโครงหน้าที่ใกล้เคียงกับโอ อนุชิต

ในขณะที่บทท่านครุหรือศรตอนนั้นปลายของชีวิตทางผู้กำกับเล็งคุณอาอดุลย์ ดุลยรัตน์นักแสดงผู้กำกับรุ่นครูที่รับประกันได้ในฝีมือลายมือเพื่อให้มารับบทเดียวกับโอ แต่ในอีกยุคสมัยเป็นพระเอกช่วงชรา แต่ผู้กำกับเองก็ยังไม่วายที่จะกังวลว่าเงื่อนไขสำคัญที่จะต้องให้อาอดุลย์ต้องใช้เวลาส่วนหนึ่งในการฝึกซ้อมทางด้านดนตรี กลัวว่าด้วยคิวกการทำงาน และไหนต้องลองฝึกดนตรีก่อนนับสิบวันจะทำให้นักแสดงรุ่นใหญ่อย่างคุณอดุลย์ปฏิเสธบทนี้ไปก่อนเสียด้วยซ้ำ แต่กลับกลายเป็นว่าคุณอาอินดีมาหัดเรียน และพร้อมเสนอตัวขอให้บอกยกเลิกได้ทันที ถ้าเห็นว่าฝีมือตีระนาดไปไม่รอด

จากวันแรกๆ ที่คุณอาอดุลย์เริ่มเรียน หลังจากนั่งหน้าระนาดได้ไม่นาน ก็เกิดอาการเหน็บชาไปทั้งขา ปรากฏว่าทางทีมงานใจคอไม่ดี แต่ด้วยสปิริตของนักแสดงอย่างคุณอา ที่ ยิ้มและขอเพียงพัก แล้วนั่งเรียนต่อด้วยความตั้งใจ แน่ใจว่าไม่ใช่เรื่องง่ายเลยสำหรับนักแสดงวัย 70 กว่าอย่างอาอดุลย์ที่ยอมทุ่มเทในการแสดงอย่างเต็มที่ และเมื่อได้มีโอกาสได้เห็นอาอดุลย์บนแผ่นฟิล์มก็คุ้มค่าแล้ว

ในขณะที่ตัวละครคู่ปรับพระเอกในสมัยรัชกาลที่ 5 ได้สายเลือดครุฑนักดนตรีไทย อย่างอาจารย์ ณรงค์ฤทธิ์ โตสง่า สมาชิกวงบอยไทยมารับบทขุนอินระนาดเอกมือ 1 แห่งบางกอกที่ทำให้ครเรียนรู้กับความพ่ายแพ้เป็นครั้งแรก ทางผู้กำกับได้มีโอกาสดูเทปการแสดงตีระนาดของที่ฝ่ายแคสตั้งถ่ายมา แน่ใจว่าฝีมือในเชิงระนาดหายห่วง เหมาะสมสำหรับขุนอิน เจ้าของเสียงระนาดคู่ต้น เกรี้ยวกราด บาดหูตามที่ผู้กำกับจินตนาการ เพียงเท่านี้ที่อาจารย์ณรงค์ฤทธิ์ ซึ่งอยู่ในตระกูลนักระนาดที่มีชื่อเสียง และเป็นมือวางอันดับหนึ่งอีกคนในวงการดนตรีไทย จะเป็นไปได้หรือกับการแสดงบทที่ค่อนข้างมีภาพพจน์ไปในทางร้าย ผู้กำกับเองก็หวั่นใจกลัวว่าจะได้รับการปฏิเสธ แต่ถ้าไม่ได้ อ.ณรงค์ฤทธิ์ คงนึกไม่ออกเหมือนกันว่าตัวละครขุนอินจะเป็นอย่างไร แต่หลังจากที่ตัวอาจารย์ได้พูดคุยกับผู้กำกับถึงลักษณะของตัวละครตัวนี้ คำตอบที่ได้ยินคือ บทขุนอินนี้แหละคือตัวแกเอง

มีอยู่อีกหนึ่งตัวละครสำคัญที่เดินเรื่องในช่วง "ศร" ้วยหนุ่มนั่นคือ แม่โชติ สาวชาววังในสมัยรัชกาลที่ 5 หญิงสาวคนเดียวที่อยู่ในใจของศร คือกำลังใจสำคัญที่คอยอยู่เบื้องหลังให้กับ "ศร" เป็นตัวละครผู้หญิงที่มาช่วยสร้างความอ่อนหวานให้กับภาพยนตร์นอกเหนือจากการประชันกันระนาดที่ค่อนข้างออกบู๊ในทางผู้ชายกว่า ซึ่งผู้กำกับได้ น้องเมย์ อาระดี ต้นมหาพราน เอกการแสดงและภาพยนตร์จากร่วมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร

ถึงแม้ว่าจะไม่เคยมีประสบการณ์ทางด้านนักแสดงภาพยนตร์มาก่อน แต่ก็อาศัยความทุ่มเทและตั้งใจ รวมทั้งการตัดผมทรงดอกกระพุ่ม นุ่งโจงกระเบน แต่กว่าจะได้ก็ตั้งมีการ casting อยู่หลายต่อหลายครั้ง ซึ่งเหตุผลสำคัญที่ผู้กำกับตัดสินใจเลือกน้องเมย์เพราะว่าตัวละครแม่โชติ เป็นหญิงไทยในยุคก่อนที่ย่อมต้องเน้นการแสดงออกทางแววตาและท่าทางเลยทีเดียว

"ผมชอบนัยน์ตาที่สวยงามและดูโดดเด่น แม้อย่างน้อยๆ บวกกับโครงหน้าไทยๆ เมย์เขาเหมาะทุกอย่าง ด้วยวัยที่ใกล้เคียงกับโอดวยและผมก็ต้องการนางเอกที่เป็นสาวในวังและดูแรก รุ่น เพราะว่าจากเปิดตัวถือเป็นคนที่สำคัญเช่นเดียวกัน นางเอกต้องดูสดใส ต้องเป็นคนที่งดงามสง่า จนกระทั่งพระเอกสามารถถ่ายทอดความรู้สึกออกมาเป็นเพลงได้ ส่วนในเรื่องของการแสดง เขาก็เหมาะกับบทบาทที่ได้รับคืออ่อนช้อย งดงามและเรียบร้อย"

นอกจากนี้ในภาพยนตร์เรื่อง "โหมโรง" ยังมีตัวละครที่น่าสนใจอยู่อีกหลายตัวละคร โดยเฉพาะตัวละครที่เดินเรื่องในยุคสมัยรัชกาลที่ 8 ไม่ว่าจะเป็นตัวพันโทวีระ เป็นตัวละครที่สะท้อนถึงความแตกต่างที่อยู่ตรงข้ามกับตัวท่านครูหรือศรในบั้นปลายอย่างชัดเจน ผู้กำกับได้นักแสดงรุ่นใหญ่ที่มีฝีมืออย่าง พงษ์พัฒน์ วชิระบรรจง ว่ากันว่าถ้าจะมองตัวตนของนักแสดงในวัยหลัก 4 ต้นๆ อย่างพงษ์พัฒน์ ให้ดูจากผลงานที่ทำหรือสังเกตจากการเลือกบท พงษ์พัฒน์เป็น

นักแสดงที่ไม่เกียจจนกว่าบทที่ได้รับจะเป็นพระเอกหรือผู้ร้าย คนดีหรือคนเลว บทนำหรือบทสมทบ เพียงทว่าท่าบทๆ นั้นมีอะไรอยู่ในตัว

ตัวบทพันโทวีระที่แสดงโดยพงษ์พัฒน์เข้าข่ายในลักษณะนี้ๆ และเน้นๆ เพราะทุกฉากที่พันโทวีระปรากฏตัวจะสะท้อนถึงอารมณ์อันแข็งแกร่งตลอดเวลา ซึ่งแตกต่างจากท่านครูหลาย ๆ ฉากเน้นการแสดงออกทางสีหน้า แววตา และอารมณ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเข้าฉากกับอาอดุลย์ในการเผชิญหน้ากันนั้น บ่งบอกให้รู้ว่าการแสดงของรุ่นใหญ่ประกบกันนั้นเป็นอย่างไรได้เลย

หนังเรื่องใหม่โรงได้นักร้องนำเสียงนุ่มในแนว *Easy Listening* ของวงคูโอชื่อตั้งอย่างสุเมธ งามอาจจากสุเมธแอนด์ เดอะบิง มาเล่นเป็น ประสิทธิ์ อีกหนึ่งตัวละครสำคัญของใหม่โรง สุเมธเป็นอีกหนึ่งคนคุณภาพที่อยู่เบื้องหลังสปอตโฆษณา งานพากย์เสียงภาพยนตร์หลายต่อหลายเรื่องนอกเหนือจากเป็นนักร้องนักดนตรี แต่จริงๆ แล้วตัวสุเมธเองเป็นคนที่ค่อนข้างสนใจในศาสตร์ของเพลงและภาพยนตร์ คนใกล้ชิดจะรู้ว่าเขามีไอเดียหลายๆ อย่างที่น่าสนใจเกี่ยวกับภาพยนตร์

จุดเริ่มต้นของใหม่โรงกับ สุเมธมาจากการที่เสนอตัวมาवादสตอรี่บอร์ดให้ผู้กำกับรวมไปถึงยินดีช่วยงานในส่วนของเบื้องหลัง แต่ก่อนจะมาลงตัวที่ บทลูกชายของท่านครูที่จบการศึกษาทางด้านดนตรีจากญี่ปุ่น แน่แน่นอนว่าบทดังกล่าวนอกจากจะมีเป็นตัวละครสำคัญที่นำความเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญที่เข้ามามีอิทธิพลต่อมุมมองทางด้านดนตรีไทยของท่านครูแล้วยังเป็นตัวละครที่ต้องเล่นเปียโน ด้วยพื้นฐานทางศิลปะที่ศึกษาติดตัวมาของสุเมธ แต่กับดนตรีค่อนข้างจะถนัดทางกีตาร์มากกว่า ทำให้สุเมธลงทุนหาคีย์บอร์ด มาไว้ฝึกมือเพื่อความสมจริงในภาพยนตร์เลยทีเดียว

นอกจากนี้ยังมี วาน ภูวฤทธิ์ พุ่มพวง มาร่วมสร้างสีสันสำคัญในบทเทิด ลูกชายของทิวเพื่อนรักของท่านครู จากอัมพวาที่ถูกฝากฝังมาให้รับใช้ท่านครูในบางกอก กล่าวได้ว่าคนดูจะได้พบกับเรื่องราวของ "ศร" ในช่วงบั้นปลายชีวิต ผ่านตัวละครของเทิด เป็นอีกหนึ่งตัวละครที่นำเสนอแง่มุมในเชิงดราม่าของเรื่องราวในภาพยนตร์"

ภาพประกอบที่อยู่ในหน้าบทความในหัวข้อการคัดเลือกนักแสดง ในหนัง "โหมโรง" มีดังต่อไปนี้

ภาพ 4.44 แสดงภาพประกอบในหน้าบทความ การคัดเลือกนักแสดง ในหนัง "โหมโรง"

"สถานที่ถ่ายทำ "โหมโรง" และเบื้องหลังดนตรีประกอบภาพยนตร์"

กล่าวได้ว่าในทุกรายละเอียดงานสร้างของภาพยนตร์เรื่องโหมโรงล้วนเต็มไปด้วยความพิถีพิถันในเรื่องงาน และความใส่ใจในรายละเอียดทุกองค์ประกอบของภาพยนตร์จากตัวผู้กำกับเอง อิงฐิสวัสดิ์และอุกฤษณ์ ทองระอา 2 พี่น้องนักวาดภาพประกอบจึงถูกดึงตัวมาเพื่อวาดสตอรี่บอร์ดจากสำคัญๆ ในภาพยนตร์ก่อนการถ่ายทำ อาทิ ฉากดนตรี เพื่อนำไปตัดต่อออกมาเป็นมิวสิกวิดีโอ เพื่อเป็นไกด์ล่องหน้าสำหรับการถ่ายทำ รวมทั้งการค้นคว้าหาข้อมูลเกี่ยวกับยุคสมัย เพื่อนำมาประกอบในงานด้านเสื้อผ้า ทรงผม เครื่องแต่งกาย รวมไปถึงพร็อพหรือองค์ประกอบฉากต่างๆ ที่จะเกิดขึ้นในแต่ละฉากแต่ละเหตุการณ์

ในขณะเดียวกันกับงานด้านโลเคชั่นสำหรับฝ่ายที่รับผิดชอบการหาสถานที่เพื่อใช้ในการถ่ายทำเนื่องจากภาพยนตร์เดินเรื่อง 2 ยุคสมัย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาคของ "ศร" วัยหนุ่มกับเส้นทางการมุ่งหน้าสู่ความเป็นนักกระดานเอกมือ 1 ในช่วงรัชสมัยของรัชกาลที่ 5 โดยทางผู้กำกับต้องตระเวนเลือกสวนมะพร้าวแถวอัมพวานับ 10 แห่งเพื่อหาโลเคชั่นสำหรับถ่ายทอดเรื่องราวที่เกิดขึ้นในช่วงเรียนรู้และลับฝีมือในเชิงระนาดของ "ศร" งานนี้ถึงกับต้องใช้วิธีล่องเรือเข้าไปตามคลองแยกเล็กๆ ตามสวนมะพร้าวเพื่อเสาะหาโลเคชั่น โดยต้องเลือกวันเวลาเดินทางตาม

เวลาน้ำขึ้นน้ำลงเป็นหลัก ใช้โลเกชั่นโบสถ์ร้างแถว จ.ราชบุรี เพื่อใช้เป็นฉากฝึกซ้อมและเกิดอาการ
 คุ่มคลั่งของตัวเอกหลังจากเผชิญความพ่ายแพ้จากการประชันระนาดกับ "ขุนอิน" บ่อมพระกาฬ
 ถนนราชดำเนิน หรือที่ตะกั่วป่า พังงา เพื่อถ่ายฉากถนนและบ้านเรือนในยุครัชกาลที่ 7 ซึ่งจะต้อง
 มีฉากใหญ่อย่างเหตุการณ์ที่เครื่องบินญี่ปุ่นทิ้งบอมบ์ระเบิดในช่วงสงครามโลก หรือบ้านท่านครู
 ในช่วงนั้นปลายก็มีการยกกองไปถ่ายทำโดยใช้โลเกชั่นที่ อ.ปากช่อง ฯลฯ"

**"ในขณะที่งานทางด้านภาคดนตรีประกอบซึ่งเป็นส่วนที่ผู้กำกับค่อนข้าง
 พิถีพิถันและให้ความสำคัญค่อนข้างมากซึ่งแบ่งเป็นดนตรีประกอบที่ใช้ในการสร้างอารมณ์กับ
 ฉาก เหตุการณ์และภาพที่ปรากฏขึ้นบนจอได้ชาติชาย พงษ์ประภาพันธุ์ ผู้ที่คร่ำหวอดและมีส่วน
 ร่วมในการทำดนตรีประกอบภาพยนตร์หลายเรื่องของบ้านเราอาทิ นางนาก, จันดารา, มนต์รัก
 ทหรานซิสเตอร์, บางระจัน ฯลฯ มารับผิดชอบ ส่วนเพลงดนตรีไทยที่นำเสนอในภาพยนตร์ ทั้งใน
 ส่วนที่นักแสดงต้องเล่น ทั้งหมดได้ครูเอ๋ อัญญาวุธ สาคริก อาจารย์ผู้สอนและทำงานเผยแพร่ดนตรี
 ไทยในมูลนิธิหลวงประดิษฐไพเราะมาเป็นที่ปรึกษาทางด้านดนตรี"**

เริ่มตั้งแต่การทำเดโมและคัดเลือกเพลงให้ลงตัวกับฉากต่างๆ คุณนิค ชัยภัก และ
 วงกอไผ่ ซึ่งเป็นวงดนตรีไทยที่มีชื่อเสียงระดับแถวหน้ามาทำดนตรีไทยให้ แต่ต้องบอกว่าไม่ใช่เรื่อง
 ง่ายเลยกับการหยิบ คัดเลือกเพลงดนตรีไทยเพื่อนำมาใช้ในภาพยนตร์ที่ค่อนข้างมีข้อจำกัดในการ
 นำเสนออย่างมากมาย ตั้งแต่การเรียงเพลงในหนัง ต้องมีลำดับชั้นของอารมณ์ ต้องดูการเติบโต
 ของตัวละคร การเล่าเรื่องในฉากและเวลาที่จำกัด ทำให้ต้องเข้มงวดกับความยาวของเพลง แค
 ไทน์ยาวเกินไป แคไทน์สั้นจนผิดแบบแผนดนตรีไทย รวมไปถึงความยากง่ายในการฟังก็เป็น
 เจ็อนไซท์ผู้กำกับกังวลว่าผู้ชมจะไม่มีส่วนร่วม เกรงว่าถ้าเลือกเพลงไม่น่าภิรมย์หรือสร้างความ
 สนใจอาจทำให้คนฟังไม่เกิดความสนุกได้

เพราะฉะนั้นท่วงทำนอง จังหวะ หรือความโดดเด่นของซึ้นดนตรีไทยในเพลงก็มี
 ส่วนสำคัญที่กว่าจะลงตัวในภาพยนตร์ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเพลงที่เลือกใช้ในการดวลระนาดแต่
 ละครั้ง สำหรับเพลงที่ใช้ประกอบในภาพยนตร์ที่คนรุ่นใหม่พอจะคุ้นหูก็จะมี อาทิเช่น ลาวดวง
 เดือน ลาวเสียงเทียน ดันวรเชษฐหรือเพลงสนุกๆ อย่างค่างควากินกล้วย"

ภาพประกอบที่อยู่ในหน้าบทความในหัวข้อสถานที่ถ่ายทำ "โหมโรง" และเบื้องหลังดนตรีประกอบภาพยนตร์ มีดังต่อไปนี้

ภาพ 4.45 แสดงภาพประกอบในหน้าบทความ สถานที่ถ่ายทำ "โหมโรง" และเบื้องหลังดนตรีประกอบภาพยนตร์

"ที่มาของชื่อ "โหมโรง" และการจับมือร่วมกันของ 3 บริษัทผู้สร้างภาพยนตร์

หากย้อนกลับไปในรอบหลายทศวรรษที่ผ่านมา กล่าวได้ว่าในอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยแทบไม่เคยได้ผลิตภาพยนตร์ที่เกี่ยวข้องกับดนตรีไทยมาก่อนหน้านี้เลยทีเดียว ก่อนที่จะมาใช้ชื่อภาพยนตร์ว่า "โหมโรง" อิทธิสุนทรได้ตั้งชื่อเป็นภาษาอังกฤษว่า "The Overture" มาก่อน ความหมายของทั้งสองคำคล้ายคลึงกัน สิ่งที่เหมือนกันคือทั้งสองคำต่างเป็นศัพท์ของการเล่นดนตรี และมีเป้าหมายคือเล่นเพื่อเปิดการแสดง เพื่อประกาศว่าดนตรีจะเริ่มแล้วหรือเป็นการเล่นเพื่อออร์มอ๊ป ส่วนข้อแตกต่างคือ Overture จะแสดงก่อนการเล่นออเครสตราส่วนโหมโรงจะเป็นการแสดงก่อนการเล่นปีพาทย์ แต่ก่อนหน้านี้ในระหว่างที่ภาพยนตร์กำลังอยู่ในระหว่างการถ่ายทำ "ระนาดเอก 5 แผ่นดิน" เคยเป็นตัวเลือกหนึ่งของชื่อที่ใช้สื่อสารให้กับคนทั่วไปทราบถึงความเคลื่อนไหวของโปรเจกต์ แต่เพื่อหลีกเลี่ยงความสับสนที่อาจทำให้นึกถึงภาพยนตร์ชุดทางโทรทัศน์ในช่วงทศวรรษที่ 80 เรื่องระนาดเอก ทำให้ในท้ายที่สุดจึงมาลงตัวที่ชื่อของ "โหมโรง" หรือ "The Overture"

ซึ่งแน่นอนว่าคงไม่ใช่เรื่องง่ายสำหรับการผลิตภาพยนตร์ในแนวพีเรียด หน้าซ้ำยังเป็นภาพยนตร์ดราม่าที่ถ่ายทอดเรื่องราวของดนตรีไทยผ่านการดำเนินชีวิตของตัวละครในประวัติศาสตร์ ท่ามกลางกระแสภาพยนตร์ในแนวผี บู๊ แอ็คชั่น กำลังครองความนิยม แต่ด้วยความพิเศษของเรื่องราว ความสนุกสนานครบรสในการนำเสนอทำให้ภาพยนตร์เรื่อง "โหมโรง" ได้รับความสนใจจากพร้อมมิตรภาพยนตร์ ภาพยนตร์หรรษาและสหมงคลฟิล์มอินเตอร์เนชั่นแนล 3 บริษัทผู้สร้างภาพยนตร์ระดับแถวหน้าของไทยที่อยู่เบื้องหลังความสำเร็จของภาพยนตร์ไทยระดับคุณภาพมากมายทั้งในประเทศไทยเองและในระดับโลกจากภาพยนตร์อย่าง สุริโยไท, องค์บาก, อารมณ์ อาถรรพณ์ อาฆาต, คนเห็นผี, คีนบาปพรหมพิราม ฯลฯ จนก่อให้เกิดการจับมือร่วมกันสร้างและผลักดันให้ "โหมโรง" เป็นอีกหนึ่งทางเลือกของภาพยนตร์ไทย

และเพื่อเป็นการถ่ายทอดถึงความงดงามของศิลปะอย่างดนตรีไทยให้โลกได้สัมผัสและรับรู้ถึงคุณค่าของความเป็นไทยที่ไม่เคยหล่นหายไปในการเวลา ภายใต้การดูแลการผลิตภาพยนตร์โดยบริษัทกิมมิกของผู้กำกับอิทธิสุนทรรับหน้าที่ในส่วนองงานโปรดักชันการผลิตโดยตรง"

ภาพประกอบที่อยู่ในหน้าบทความในหัวข้อที่มาของชื่อ "โหมโรง" และการจับมือร่วมกันของ 3 บริษัทผู้สร้างภาพยนตร์ มีดังต่อไปนี้

ภาพ 4.46 แสดงภาพประกอบในหน้าบทความ ที่มาของชื่อ "โหมโรง" และการจับมือร่วมกันของ 3 บริษัทผู้สร้างภาพยนตร์

"เกร็ดภาพยนตร์ "โหมโรง"

เพลงโหมโรง หมายถึงเพลงที่บรรเลงก่อนที่จะแสดงโขน ละคร หรือก่อนที่จะมีการบรรเลงดนตรี เพลงโหมโรงเป็นเพลงบรรเลงล้วนๆ ไม่มีการขับร้อง และกลายเป็นเพลงสัญลักษณ์ ก่อนที่จะเปิดการแสดงใดๆ ที่ต้องใช้ดนตรีไทยประกอบ จุดประสงค์ที่แท้จริงที่ต้องมีเพลงโหมโรงก่อนนั้น มีผู้ให้ข้อสันนิษฐานไปหลายทาง เช่น เป็นเสียงโฆษณาให้ทราบว่า จะมีการแสดงดนตรีหรือมหรสพ หรือการแสดงนั้นๆ กำลังจะเริ่มขึ้นแล้วบ้าง เป็นการอุ่นเครื่องให้กล้ามเนื้อทำงานได้คล่องแคล่ว เพื่อให้บรรเลงเพลงต่อไปได้สะดวกขึ้นบ้าง เป็นการทดสอบความถูกต้องของเสียงในเครื่องดนตรีแต่ละชิ้น เพื่อจะได้แก้ไขให้ถูกต้องบ้าง จนถึงการเอาฤกษ์เอาชัย เทพเจ้าเข้ามาเกี่ยวข้องกับบรรเลงก็มี อันล้วนแล้วให้เกิดประโยชน์ ทั้งผู้ฟังดนตรีและนักดนตรีเอง มีผู้ให้ข้อคิดเห็นว่า เพลงโหมโรงของไทย มีส่วนคล้ายกับเพลงโหมโรงของชาวตะวันตกที่เรียกว่า Overture แต่จะต่างกันตรงที่ว่า เพลงโหมโรงของไทยบรรเลงก่อนจะเปิดการแสดงดนตรี หรือแสดงโขน ละคร ส่วน Overture ของตะวันตก บรรเลงก่อนที่จะเปิดการแสดงโอเปร่า (Opera)

ระนาดเอก เป็นเครื่องดนตรีที่วิวัฒนาการมาจากกรับ โดยประดิษฐ์ไม้กรับให้มีขนาดลดหลั่นกัน โดยประดิษฐ์ไม้กรับให้มีขนาดลดหลั่นกัน เจาะรูร้อยเชือกแล้วนำไปแขวนบนรางไม้ เพื่อช่วยอุ้มเสียงให้เกิดความไพเราะ ลักษณะของระนาดค่อยเปลี่ยนแปลงขึ้นเรื่อยๆ มีเสียงไพเราะยิ่งขึ้น จนถึงว่าเป็นเสียงมาตรฐานในวงดนตรีไทย ระนาดรางหนึ่งจะมี 21 ลูก คำว่าระนาดเป็นคำไทยแผลงมาจากคำว่า "ราด" หมายถึงการวางเรียงแผ่ออกไป นับเป็นเครื่องดนตรีที่สำคัญของวงปี่พาทย์ไทย ทำหน้าที่ปลงลูกฆ้องให้เป็นการนำองเต็ม มีกลเม็ดสลับซับซ้อน มีเก็บ สะบัด ชยี่ ฯลฯ ผู้เล่นจะต้องมีความสามารถ มีความชำนาญ เพราะระนาดเอกมีเสียงเด่น และเป็นเสียงนำในวงปี่พาทย์

ก่อนที่จะมาใช้ชื่อภาพยนตร์ว่า โหมโรง อิทธิสุนทรได้ตั้งชื่อเป็นภาษาอังกฤษว่า The Overture มาก่อน ความหมายของทั้งสองคำคล้ายคลึงกัน สิ่งที่เหมาะสมกันคือ ทั้งสองคำต่างเป็นศัพท์ของการเล่นดนตรี และมีเป้าหมายคือเล่นเพื่อเปิดการแสดง เพื่อประกาศว่าดนตรีจะเริ่มแล้ว หรือเป็นการเล่นเพื่อวอร์มอัพ แต่ก่อนหน้านี้ ในระหว่างที่ภาพยนตร์กำลังอยู่ในระหว่างการถ่ายทำ ระนาดเอก 5 แผ่นดิน เคยเป็นตัวเลือกหนึ่ง ของชื่อที่ใช้สื่อสารให้กับคนทั่วไป ได้ทราบถึงความเคลื่อนไหวของโปรเจกต์ แต่เพื่อหลีกเลี่ยงความสับสน ที่อาจทำให้นึกถึงภาพยนตร์ชุดทางโทรทัศน์ในอดีต เรื่อง "ระนาดเอก" ทำให้ในท้ายที่สุด จึงมาลงตัวที่ชื่อของ โหมโรง หรือ The Overture"

ภาพประกอบที่อยู่ในหน้าบทความในหัวข้อเกร็ดภาพยนตร์ "โหมโรง" มีดังต่อไปนี้

ภาพ 4.47 แสดงภาพประกอบในหน้าบทความ เกร็ดภาพยนตร์ "โหมโรง"

"อะไรคือ "ติระนาด เหมือน ฆมาสะบัดน้ำร้อน"

คัดลอกจาก ศิลปวัฒนธรรม ฉบับพิเศษ หลวงประดิษฐไพเราะ (ศร ศิลปบรรเลง) มหาดุริยางค์ลุ่มเจ้าพระยาแห่งอุษาคเนย์ หน้า ๙๒ - ๙๔

เมื่อ "สุนทรภู่" คิดค้นฉันทลักษณ์กลอนแปดพลิกเพลงสัมผัสได้แพรวพราวไม่เหมือนกลอนแต่เดิม คนสมัยนั้นก็ได้อิทธิพลรูปแบบกลอนอย่างของ "สุนทรภู่" ว่าเป็นกลอนไพเราะหรือกลอนตลาด ครั้น "ไม้ เมืองเดิม" เสนอการเขียนนิยายในลีลาของชีวิต "ลูกทุ่ง" เพื่อสะท้อนภาพของคนชนบท คนสมัยนั้นก็เรียกสำนวนของ "ไม้ เมืองเดิม" ว่าสำนวนไพเราะ

เช่นเดียวกัน เมื่อแรกที่หลวงประดิษฐไพเราะพลิกเพลงวิธีติระนาดด้วยวิธีที่เรียกว่า "สะบัด" และ "รัวขยี้" ไม้ติระนาด ทำให้เกิดเสียงเร้าอารมณ์ผู้ฟังแปลกไปจากเดิม การติระนาดอย่าง "สะบัด" และ "รัวขยี้" นี้เองทำให้ใครต่อใครในสมัยนั้นพากันติฉินหลวงประดิษฐไพเราะว่า ติระนาดเหมือน "ฆมาสะบัดน้ำร้อน"

"แต่เดี๋ยวนี้นักคนสะบัดกันทั้งนั้น กลองยังสะบัดเลย เพราะไม่สะบัดจะไปออกกรสได้อย่างไร" ดร. อุทิศ นาคสวัสดิ์ กล่าวถึงกรณีติระนาดแบบฆมาสะบัดน้ำร้อนดังกล่าว หลวงประดิษฐไพเราะมิใช่เป็นเพียงนักดนตรีโดยทั่วไป หากแต่ท่านสมเป็น "เอกศิลปินทางดนตรี" เพราะท่านมิได้เป็นเลิศทางการบรรเลงดนตรีเพียงอย่างเดียว ท่านสร้างเพลงเป็นจำนวนมาก แล้วยังวางแบบวิธีการจับไม้ระนาดและการใช้กล้ำเนื้อ เพื่อให้เกิดเสียงแตกต่างกันออกไป

"ท่านสอนผมว่าจับไม้ติระนาดมี ๓ แบบ คือ จับแบบปากกา จับแบบปากไก่ แล้วจับแบบปากนกแก้ว" ครูประสิทธิ์ ถาวร กล่าวถึงลักษณะของการจับไม้ติระนาดที่ได้รับมาจากหลวงประดิษฐไพเราะ

"ถ้าจับอย่างหนึ่งจะตีรวได้อ่อนหวานไพเราะ แต่ถ้าจับอีกอย่างหนึ่งจะตีรวได้กรอดหรืออย่างโกรธ" ความเป็นเอกศิลป์ของท่านที่พยายามคิดค้นสร้างสรรค์ของใหม่ๆ ตลอดเวลานั้นเอง ทำให้แรกๆ ก็จะถูกติฉินว่าตีระนาดอย่าง "หมาสะบัดน้ำร้อน" แต่ท้ายที่สุดการตีระนาดอย่างหลวงประดิษฐไพเราะก็ได้รับความนิยมแพร่หลายจนกลายเป็นแบบฉบับสำคัญขึ้นมา นอกเหนือจากคิดค้นวิธีการตีระนาดอย่างที่กล่าวมาแล้ว หลวงประดิษฐไพเราะยังเป็นผู้สร้างเพลงตีระนาดด้วยวิธี "กรอด" อย่างอ่อนหวานเป็นแบบฉบับอีกด้วย"

ภาพประกอบที่อยู่ในหน้าบทความในหัวข้ออะไรคือ "ตีระนาด เหมือน หมาสะบัดน้ำร้อน" มีดังต่อไปนี้

ภาพ 4.48 แสดงภาพประกอบในหน้าบทความ อะไรคือ "ตีระนาด เหมือน หมาสะบัดน้ำร้อน"

ภาพ 4.49 แสดงหน้าห้องดูหนังฟังเพลงของภาพยนตร์โทมโรงในเว็บไซต์โทมโรง

หน้าห้องดูหนังฟังเพลง ในหน้านี้ผู้จัดทำรวบรวมภาพเคลื่อนไหวและเสียงทั้งในลักษณะวีดิโอสตรีมมิ่ง (Video Streaming) และวีดิโอคลิป (Video Clip) ให้ผู้ชมได้ดาวน์โหลด เก็บไว้ชมและฟัง โดยเป็นเบื้องหลังการถ่ายทำภาพยนตร์ ภาพยนตร์ตัวอย่าง เพลงระนาด และตัวอย่างเพลงบน CD โดยนักแสดงขุนอิน (อ.ปอง โตสง่า)

วีดิโอสตรีมมิ่ง และวีดิโอคลิปที่มีให้บริการแก่ผู้ใช้งานในหน้าห้องดูหนังฟังเพลงของเว็บไซต์โทมโรงนี้ มีดังต่อไปนี้

“ชมเบื้องหลังการถ่ายทำภาพยนตร์ โดยมีทั้งในลักษณะวีดิโอสตรีมมิ่ง ซึ่งเป็นการชมออนไลน์ผ่านเว็บไซต์ ขนาดไฟล์ 91 k และวีดิโอคลิป ซึ่งให้ผู้ใช้งานสามารถโหลดเก็บไว้ดูได้ ขนาดไฟล์ 1.20 MB”

ภาพ 4.50 แสดงภาพประกอบชมเบื้องหลังการถ่ายทำภาพยนตร์

"ชมภาพยนตร์ตัวอย่าง "โหมโรง" "ระนาดหนุ่มจากอัมพวา ผู้หาญกล้าเทียบรุ่นกับขุนอิน" โดยมีทั้งในลักษณะวีดิโอสตรีมมิ่ง ซึ่งเป็นการชมออนไลน์ผ่านเว็บไซต์ ขนาดไฟล์ 63 k และวีดิโอคลิป ซึ่งให้ผู้เข้าใช้งานสามารถโหลดเก็บไว้ดูได้ ขนาดไฟล์ 2 MB"

ภาพ 4.51 แสดงภาพประกอบชมภาพยนตร์ตัวอย่าง "โหมโรง" "ระนาดหนุ่มจากอัมพวา ผู้หาญกล้าเทียบรุ่นกับขุนอิน"

"คลิกเพื่อฟัง เพลงสรรเสริญพระบารมี พิณพาทย์ นายแปลก นายสอน บนแผ่นเสียงโอเดียนตราตี๊กปี พ.ศ. ๒๔๕๒

หมายเหตุ : เพลงสรรเสริญพระบารมีข้างต้นเป็นการบันทึกเสียงการเล่นระนาดของ "นายศร" จริงๆ ประมาณปี พ.ศ. ๒๔๕๒ ซึ่งบนหน้าตราแผ่นในขณะนั้นยังคงใช้ตัวสะกดเพื่อเรียกชื่อท่านแบบเก่าคือ "นายสอน" จึงเรียนเพื่อให้ทุกท่านทราบว่า มิได้มีเจตนาสะกดผิดหรือพิมพ์ผิดแต่ประการใด"

"คลิกบนปก CD ข้างล่างเพื่อฟังตัวอย่างเพลง ค้างคาวกินกล้วย จากอัลบั้มของบางกอกอคูสติค ชุดเพื่อ ผลงานการเดี่ยวระนาดโดย ขุนอิน (อ. ปอง ไตสง่า)"

ภาพ 4.52 แสดงภาพปก CD อัลบั้มบางกอกอคูสติค ชุดเพื่อ

ภาพ 4.53 แสดงหน้ากระดานข่าวของภาพยนตร์โหมโรงในเว็บไซต์โหมโรง

หน้ากระดานข่าว ผู้จัดทำได้รวบรวมภาพข่าวสำคัญที่น่าสนใจและนับเป็นปรากฏการณ์ของกระแสโหมโรงอาทิเช่น ข่าวสมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ สยามมกุฎราชกุมารและหม่อมศรีรัศมิ์ มหิดล รวมถึงสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี เสด็จฯ ทอดพระเนตรภาพยนตร์โหมโรงเป็นการส่วนพระองค์ ข่าวปรากฏการณ์ผู้ที่ชื่นชอบภาพยนตร์โหมโรงโดยใช้ชื่อกลุ่มว่า โหมโรง@พันทิป โหมโรง@พันรัฐุ้ต่างเดินทางมาเพื่อแสดงความรักและศรัทธาต่อโหมโรงที่โรงภาพยนตร์ ข่าวภาพที่ทีมงานโหมโรงทำการบันทึกเสียงการเดี่ยวระนาดของ "ขุนอิน" ลงกระบอกเสียงไข่มิ่ง ข่าวผู้สร้างภาพยนตร์โดยสหมงคลฟิล์ม พร้อมมิตรและภาพยนตร์หรรษา แถลงข่าวประเดิมบทแรกของ "โหมโรง" นอกจากนี้ผู้จัดทำได้นำเสนอข่าวคราวโหมโรงจากเว็บไซต์อื่นๆ ผ่านข้อความเชื่อมโยงแบบเคลื่อนไหว เช่น

"ชมรายการ "ถึงลูกถึงคน" ตอน "โหมโรงหรือจะลาโรง" ผ่านอินเทอร์เน็ต"

"คลิกคลายเครียด สำนวนใหม่ๆ ที่ได้จาก "โหมโรง" จากเฉลิมไทย"

"หลากหลายและอีกมากมายที่ กระปุกดอทคอม"

"กระทู้ที่ 5335: "โหมโรง" กล้าประกาศศึกดาคนตรีไทย"

“ส่วนหนึ่งของทางตัว โหมโรง ที่ถ่ายและสแกนกันเข้ามาเพื่อขอรับแฮนด์บิล”

“เข้ามาแล้วครับ! แฟนโหมโรง สุดฝั่งโขง อุดรธานี...

และล่าสุดจาก เชียงใหม่ ...รับไปเลยครับ แฮนด์บิล “โหมโรง”

สำหรับแฟน ๆ โหมโรง จากภาคใต้! แฮนด์บิลโหมโรง กำลังรอท่านอยู่ครับ...”

“ข้อมูล “โหมโรง” เพียบ อ่านกันจุใจที่ <http://www.amethystlyrics.com>”

“คลิกเพื่อดูภาพโหลดภาพสวยๆ สำหรับหน้าจอของท่าน”

โดยข้อความด้านบนจะถูกจัดเป็นตัวอักษรแบบเคลื่อนไหว และเมื่อคลิกไปที่ข้อความ จะเป็นการลิงค์ไปสู่เว็บไซต์ที่เว็บไซต์โหมโรงนี้ได้ทำการลิงค์ไว้ให้

ในส่วนของข่าวสารในหน้ากระดานข่าวที่เว็บไซต์โหมโรงได้จัดไว้ให้ผู้เข้าชมเว็บไซต์ได้อ่าน มีทั้งหมด 5 หัวข้อข่าว ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

“ข้าพระพุทธเจ้าในนามคณะจัดทำ homrong.com ขออัญเชิญพระฉายาลักษณ์ สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี เสด็จฯ ทอดพระเนตรภาพยนตร์ “โหมโรง” เป็นการส่วนพระองค์ ณ โรงภาพยนตร์แกรนด์อัสวีสยามดิสคัฟเวอร์ เมื่อวันที่ 23 ก.พ. โดยมี หม่อมเจ้าชาติตรีเฉลิมยุคลรับเสด็จ นับเป็นพระมหากษัตริย์คุณอันล้นพ้นแก่กลุ่มผู้สร้าง ผู้เกี่ยวข้อง ผู้ที่ชื่นชอบโหมโรง และผู้ที่รักดนตรีไทย อย่างหาที่เปรียบมิได้”

ภาพ 4.54 แสดงพระฉายาลักษณ์ สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี เสด็จฯ ทอดพระเนตรภาพยนตร์ “โหมโรง”

"ข้าพระพุทธเจ้าในนามคณะจัดทำ homrong.com ขออัญเชิญพระฉายาลักษณ์ สมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ สยามกุฎราชกุมาร และหม่อมศรีรัชมหิดล เสด็จมาทอดพระเนตรใหม่ โรงเป็นการส่วนพระองค์ โดยมีหม่อมเจ้าชาตรีเฉลิมยุคลและหม่อมกมลารับเสด็จ นับเป็นพระมหากษัตริย์คุณอันล้นพ้นแก่กลุ่มผู้สร้าง ผู้เกี่ยวข้อง ผู้ที่ชื่นชอบใหม่โรง และผู้ที่รักดนตรีไทย อย่างหาที่เปรียบมิได้"

ภาพ 4.55 แสดงพระฉายาลักษณ์ สมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ สยามกุฎราชกุมาร และหม่อมศรีรัชมหิดล เสด็จมาทอดพระเนตรใหม่โรงเป็นการส่วนพระองค์

"ปรากฏการณ์เหนือคำบรรยายที่ SFX เซ็นทรัล ลาดพร้าว ใหม่โรง @ พันทิพ...ใหม่โรง @ พันธุ์แท้"

"เช้าวันนี้แฟน ๆ ใหม่โรงตัวจริง ต่างเดินทางมาเพื่อแสดงความรักและศรัทธาต่อใหม่โรง ที่ SFX เซ็นทรัล ลาดพร้าว กันอย่างเนืองแน่น นับเป็นปรากฏการณ์เหนือคำบรรยายจริงๆ เพราะบรรยากาศเช่นนี้ หลายคนร่วมงานต่างพูดเป็นเสียงเดียวกันว่า "น่าจะเป็นวันเปิดตัวหรือแถลงข่าวครั้งแรกสู่สาธารณชน" แต่ที่นั่งยื่นโรงฉายมากกว่า 3 สัปดาห์แล้ว และถ้าหนังฉายนานกว่านี้ คนจะมาร่วมงานมากมายขนาดไหน? แฟน ๆ ใหม่โรงลองคิดเป็นการบ้านดู แต่อย่างไรก็ตาม "งานเลี้ยงย่อมมีวันเลิกลา" สำคัญแต่ว่า...งานเลี้ยงนั้น จะติดตราตรึงอยู่ในหัวใจคุณยาวนานแค่ไหน? และถ้าเปรียบงานเลี้ยงคือภาพยนตร์ใหม่โรงแล้ว ผมเชื่อเหลือเกินว่า ภาพยนตร์เรื่องนี้จะติดตราตรึงอยู่ในใจคุณตลอดไป นึกถึงที่ไร ก็สุขใจที่เคยได้ชม (ขอขอบคุณ Staffs ของเฉลิมไทยทุกท่าน ที่ช่วยเหลือเปิดทางให้ homrong.com เข้าจับภาพสวย ๆ มาฝากแฟน ๆ กันในหน้านี้)"

ภาพ 4.56 แสดงภาพงานใหม่โรง @พันทิป

"รวมภาพ 10 กุมภาพันธ์ 2547 วันนัดพบ ทีมงาน "โหมโรง" ชมภาพการบันทึกเสียงการเดี่ยวระนาดสดของ อ. ณรงค์ฤทธิ์ โตสง่า "ขุนอิน" ลงกระบอกเสียงไซผึ้ง โดยนายกสมาคมนักอนุรักษ์เครื่องเล่นกระบอกเสียงและทึบเสียงไทย คุณพฤตมิพล ประชุมผล หมายเหตุ:

การบันทึกเสียงลงกระบอกเสียงครั้งนี้ถือเป็นการบันทึกเสียงดนตรีไทยลงกระบอกเสียงโดยมีหลักฐานยืนยันเป็นกระบอกเสียงจริงๆ ครั้งที่ 2 นับจากคณะนักดนตรีของนายบุญศุภมรินทร์บันทึกเพลงไทยเดิมไว้เมื่อปี พ.ศ. 2443 ศึกษาเรื่องราวนายบุญศุภ ผู้แบกระนาดไปบันทึกเสียงดนตรีไทยในเยอรมันเมื่อปี พ.ศ. 2443 ได้ที่: <http://www.waxcylinder.com>"

ภาพ 4.57 แสดงภาพการบันทึกเสียงการเดี่ยวระนาดสดของ อ. ณรงค์ฤทธิ์ โตสง่า "ขุนอิน" ลงกระบอกเสียงไซผึ้ง

"งานวันเปิดตัวภาพยนตร์ "โหมโรง"

สหมงคลฟิล์ม พร้อมมิตร และภาพยนตร์หรรษาแถลงข่าวยิ่งใหญ่ประเดิมบทแรก ของ "โหมโรง" ยกทีมผู้สร้างผู้กำกับนักแสดงเปิดใจ เซอร์ไพรส์สุดๆ โอ อนุชิต ไซว์ระนาดเอกสุดประทับใจ

เปิดตัวไปด้วยความอลังการสำหรับ "โหมโรง"(The Overture) จากการจับมือร่วมกันสร้างของ ๓ บริษัทผู้สร้างภาพยนตร์ระดับแถวหน้าของเมืองไทยอย่าง พร้อมมิตรโปรดักชั่น ภาพยนตร์หรรษาและสหมงคลฟิล์มอินเตอร์เนชั่นแนล ภายใต้งานการกำกับของอิทธิสุนทร วิชัยลักษณ์ครั้งแรกในรอบ ๑๐ ปีงานนี้ ๓ ผู้อำนวยการสร้างอย่าง ท่านม้วย มจ.ชาตรีเฉลิม ยุคล เสี่ยเจียง สมศักดิ์เตชะรัตนประเสริฐ และนนทรีย์ นิมิบุตรบินด่วนจากกองถ่าย The Letter จากเชียงใหม่มาเพื่อร่วมงานโดยเฉพาะ พร้อมด้วยทีมนักแสดงรุ่นใหญ่และรุ่นใหม่อย่างคับคั่ง อาทิ อุดลย์ ดุลยรัตน์, พงษ์พัฒน์ วชิรบรรจง, ภูวฤทธิ์ พุ่มพวง, อ.ณรงคฤทธิ์ โตสง่า, พร้อมแนะนำคู่พระนาง อนุชิต สพันธุ์พงษ์และ เมย์ อาระดี ต้นมหาพราน เพื่อจัดงานแถลงข่าวเมื่อช่วงบ่ายวันที่ ๘ มกราคมที่ผ่านมา ที่โรงละครโกลด์สตาร์ฮอลล์ สวณภูมิไนท์บาร์ชาส์

แต่ที่สร้างเซอร์ไพรส์ก็คือการไซว์ฝีมือทางการเล่นระนาดของพระเอกหนุ่มโอ อนุชิต แจมกับวงปี่พาทย์พร้อมเครื่องดนตรีสากลอย่างเปียโน, เบส, กีตาร์โดยนักดนตรีวงกอไฟในเพลงลาวดวงเดือนผสมผสานกับเพลงสากลอย่าง My Blue Heaven ได้อย่างลงตัว นอกจากนี้ในยังมีการแสดงโชว์ความมหัศจรรย์ของเสียงระนาดพร้อมวงปี่พาทย์พร้อมด้วยเครื่องดนตรีสากลอย่างครบเครื่องสร้างประทับใจสื่อมวลชนที่มาร่วมงานโดยถ้วนหน้า

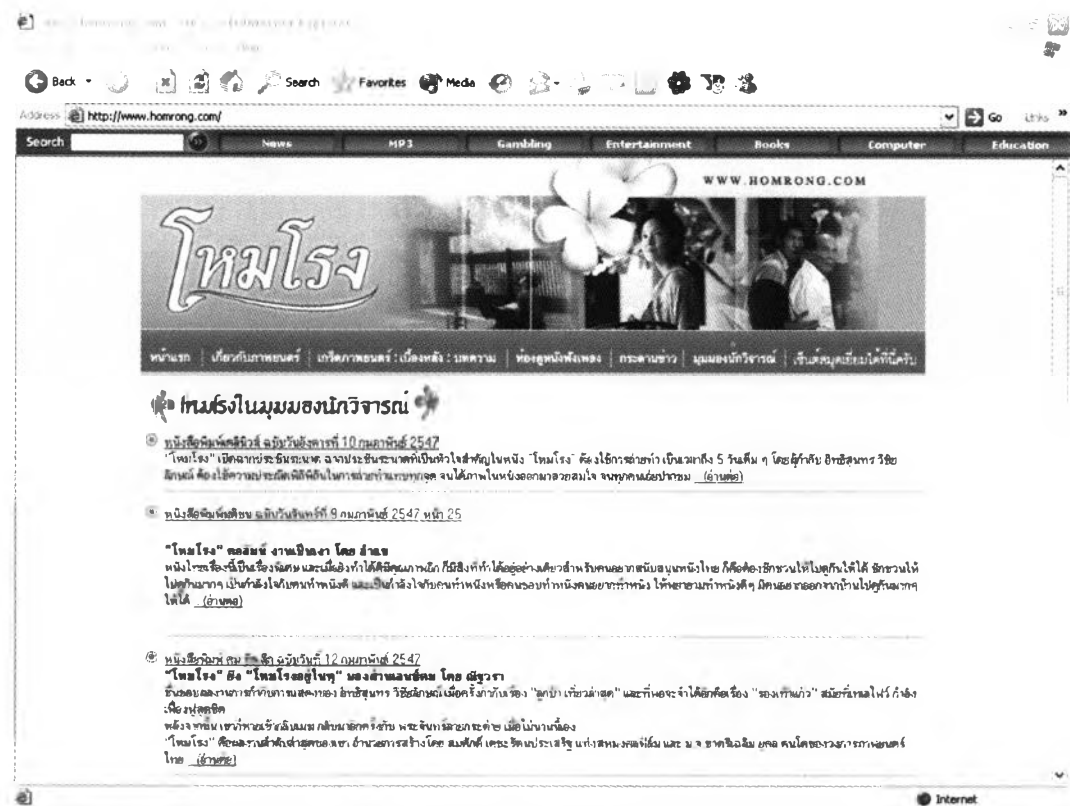
นอกจากทีมผู้สร้าง ผู้กำกับและนักแสดงเปิดใจให้สัมภาษณ์ถึงเบื้องหน้าเบื้องหลังของภาพยนตร์เรื่อง "โหมโรง" แล้ว ยังเป็นครั้งแรกที่ได้มีการเปิดฉายภาพยนตร์ตัวอย่างเป็นครั้งแรกในงานด้วย ก่อนที่จะมีการให้ถ่ายรูปรวมทั้งหมดทั้งผู้สร้างผู้กำกับและทีมนักแสดง ทั้งนี้ในช่วงท้ายทางผู้สร้างยังได้รับเกียรติจากตัวแทนของมูลนิธิหลวงประดิษฐไพเราะ พร้อม อัมภาวุธ สาคริก ที่ปรึกษาทางดนตรี และผู้ฝึกสอนนักแสดงอย่าง อ.ถาวร ศรีม่วงขึ้นถ่ายรูปพร้อมกัน

ภาพยนตร์เรื่อง "โหมโรง" ถ่ายทอดภาพชีวิตและเส้นทางการมุ่งหน้าสู่ความเป็นนักระนาดเอกมือ ๑ ของแผ่นดินจากอดีตชีวิตประวัติบางส่วนของหลวงประดิษฐไพเราะ บรมครูของนักดนตรีไทยผู้ผ่านยุคทองที่รุ่งเรืองอย่างสูงสุด และยุคสมัยที่กล่าวได้ว่าเป็นช่วงเวลาที่ยากลำบากที่สุดของวงการดนตรีไทยสะท้อนผ่านเรื่องราวที่เข้มข้น สนุกสนานโดยเหล่านักแสดงและทีมนักดนตรี

ไทยคุณภาพระดับแถวหน้าของไทย มีโปรแกรมเข้าฉายอย่างพร้อมเพรียงในวันที่ 6 กุมภาพันธ์นี้
ทุกโรงภาพยนตร์

ภาพ 4.58 แสดงภาพงานวันเปิดตัวภาพยนตร์ "โหมโรง"

ภาพ 4.59 แสดงหน้าโหมโรงในมุมมองนักวิจารณ์ในเว็บไซต์โหมโรง

หน้ามุมมองนักวิจารณ์ ผู้จัดทำได้รวบรวมการนำเสนอความคิดเห็นจากการชมภาพยนตร์เรื่องโหมโรงในมุมมองของนักวิจารณ์จากสื่อต่างๆ เช่น หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ หนังสือพิมพ์มติชน หนังสือพิมพ์คมชัดลึก หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ หนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ ผู้จัดการออนไลน์ และหนังสือพิมพ์ข่าวสด ที่กล่าวถึงความรู้สึกของนักวิจารณ์หลายๆ ท่าน ภายหลังจากชมภาพยนตร์โหมโรง ความคิดเห็นหรือบทวิจารณ์จากนักวิจารณ์ต่างๆ ที่เว็บไซต์โหมโรงได้รวบรวมให้ผู้เข้าใช้บริการเว็บไซต์ได้อ่าน มีดังต่อไปนี้

"หนังสือพิมพ์เดลินิวส์
ฉบับวันอังคารที่ 10 กุมภาพันธ์ 2547

"โหมโรง" เปิดฉากประชันระนาด

ฉากประชันระนาดที่เป็นหัวใจสำคัญในหนัง "โหมโรง" ต้องใช้การถ่ายทำเป็นเวลาราว 5 วันเต็มๆ โดยผู้กำกับ อธิติสุนทร วิชัยลักษณ์ ต้องใช้ความประณีตพิถีพิถันในการถ่ายทำแทบทุกจุด จนได้ภาพในหนังออกมาสวยงามใจ จนทุกคนเอ่ยปากชม ฉากที่วันนี้เป็นฉากที่พระเอก โอ-อนุชิต สพันธุ์พงษ์ ผู้รับบท "ศร" มีระนาดเอกแห่งอัมพวา จะต้องมาประชันฝีมือดวลระนาดเอกกับ ขุนอิน มีระนาดเอกจากบางกอก รับบทโดย อ.ณรงค์ฤทธิ์ โตสง่า ซึ่งในท้ายที่สุด

แล้วก็ต้องมีฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดต้องยอมพ่ายในฝีมือของอีกฝ่าย ทีมงานเนรมิตโถงประชุมของวัดบวรนิเวศ ให้เป็นวังในสมัยรัชกาลที่ 5 ทุกอย่างที่เกิดขึ้นในฉากนี้ไม่ใช่ของง่าย นับตั้งแต่การเลือกเพลง การเซตฉาก การบันทึกเสียง ที่ต้องพบอุปสรรคเสียงรบกวนที่จ่อแจอยู่ด้านนอก งานสร้างทุกอย่างต้องละเอียดอ่อน คงไว้ซึ่งความถูกต้องของยุคสมัย เพลงที่ใช้เล่นในฉากถูกบันทึกมาจากห้องอัดเสียง ซึ่งเป็นห่วงทำนองที่ยากมาก นักแสดงต้องตีระนาดเป็นจริง ๆ และตีได้ถูกจังหวะของเพลงนั้นๆ ทำให้กว่าจะถ่ายซ็อตตีระนาดผ่านก็กินเวลาอยู่นาน ผู้กำกับอิทธิสุนทร เปิดเผยว่า "ฉากนี้นอกจากจะมีเรื่องดนตรีไทยที่ยากแล้ว นักแสดงต้องแสดงอารมณ์ที่ซับซ้อนขึ้นเพราะผ่านเหตุการณ์มามาก ไหนจะมีเรื่องของดนตรีที่บางครั้งเล่นเพี้ยน ไม่ตรงจังหวะต้องถ่ายใหม่ แต่ก็ต้องยอมรับในฝีมือของโอและอาจารย์ ที่ไม่แสดงอาการท้อถอยเลย เราต้องบอกให้อาจารย์ออกแอ็คติ้งมากหน่อย เขาก็เล่นได้ไม่มีปัญหา โอเองเขาก็จะวงเรื่องการตีระนาดแต่ด้วยการที่เรามีการเตรียมงานทุกอย่างดีพร้อม การทำงานจึงได้ราบรื่น" ติดตามฉากดังกล่าวได้ใน "โหมโรง" วันนี้ ทุกโรงภาพยนตร์

"หนังสือพิมพ์มติชน ฉบับวันจันทร์ที่ 9 กุมภาพันธ์ 2547 หน้า 25

โหมโรง

คอลัมน์ งานเป็นเงา

ลำแข

หนังไทยเรื่องนี้เป็นเรื่องพิเศษ และเมื่อยังทำได้ดีมีคุณภาพอีก ก็มีสิ่งที่ทำได้อยู่อย่างเดียวสำหรับคนอยากสนับสนุนหนังไทย ก็คือต้องชักชวนให้ไปดูกันให้ได้ ชักชวนให้ไปดูกันมากๆ เป็นกำลังใจกับคนทำหนังดี และเป็นกำลังใจกับคนทำหนังหรือคนชอบทำหนังคนอยากทำหนัง ให้อายุยืนทำหนังดีๆ มีคนอยากออกจากบ้านไปดูกันมากๆ ให้ได้ ที่ว่าพิเศษนั้น ก็ด้วยเหตุผลที่พูดไปเมื่อสัปดาห์ก่อนแล้ว ว่าเป็นเรื่องที่หนังไทยไม่เคยนำมาสร้าง เรื่องดนตรีกับนักดนตรี ที่มีความยากและความเสี่ยงรวมอยู่ด้วยกัน ยากก็คือตัวนักแสดงต้องอวดเป็นภาพให้เห็นว่าเป็นคนเล่นดนตรีได้ เล่นเครื่องดนตรีนั้นๆ ได้ ไม่ใช่ใช้วิธีการของกล่อง หลอกตาคนดู หลบมือ นักแสดงหลบมุมภาพ ไม่ได้อารมณ์สมจริง ที่เสี่ยงก็คือ ไม่ใช่เรื่องดนตรีหรือนักดนตรีธรรมดา แต่เป็นดนตรีไทยและนักดนตรีไทย ซึ่งขึ้นชื่อว่าไทยๆ แล้ว อะไรรในสายตาคนไทยด้วยกัน มักจะเหมาเอาแต่แรกว่า เขยบ้าง ล้าสมัยบ้าง ไม่มีใครสนใจ การที่มีใครสักคนจะเอาดนตรีไทยและนักดนตรีไทยมาทำเป็นหนัง จึงทั้งยากและเสี่ยงอย่างที่กล่าวมาแล้ว และเมื่อทำได้ โดยเฉพาะทำได้ดีเสียอีกด้วย จึงต้องบอกว่าหนังเรื่องนี้เป็นหนังพิเศษ พิเศษชนิดที่ต้องไปดูอย่างเดียว *อิทธิสุนทร วิชัยลักษณ์* ผู้กำกับหนังดีได้หลายรางวัลอย่าง *ลูกบ้าเทียวล่าสุด* ได้เรื่องของครู *คร ศิลปบรรเลง* หรือ *หลวงประดิษฐไพเราะ* ครูดนตรีไทยผู้มีชื่อเสียง รับใช้แผ่นดินมาถึง 5 รัชกาล มาเป็นแก่น

ในการเดินเรื่อง จากคนรักดนตรีหนุ่ม ที่มานะฝึกฝนมาจนเป็นนักดนตรีฝีมือเชี่ยวชาญ สามารถออกตัว ประชันกับบรรดายอดฝีมือน้อยใหญ่ในสังคีตจักร ได้อย่างเข้มข้นเผ็ดร้อน เพียงแต่เปลี่ยนเครื่องมือ หรืออาวุธ จากกระบี่มาเป็นไม้ระนาด แต่รสชาติของเพลงประชัน ที่พาดพันต่อสู้กันถึงพริกถึงขิง เหงื่อไทรมกายแทนสายโลหิต เอาชีวิตและศักดิ์ศรีฝีมือเป็นเดิมพัน ก็ได้ลุ้นหรือเร้าใจเร้าอารมณ์ น้อยไปกว่าที่มีมือกระบี่หาช่องว่างจู่โจมเข้าใส่กันอย่างเอาเป็นเอาตาย ตรงกันข้าม เสียงระนาดที่วิ่งไล่กันราวกับระลอกคลื่น ยิ่งไปกว่าเสียงซักยันต์แทนที่จะเป็นน้ำมือมนุษย์ กับจะพาความรู้สึกให้ ฟุ้งทะยาน เอาใจช่วยราวกับเป็นมือระนาดที่กำลังรัวไม้เสียเอง ให้นักดนตรีหนุ่มผ่านคู่มือไปได้แต่ ละคราว ใครที่ไม่เคยรู้จักดนตรีไทย ก็จะได้รู้จักดนตรีไทยกันตรงนี้ ใครที่ไม่เคยเข้าใจดนตรีไทย ก็ มีโอกาสเรียนรู้กันตอนนี้ เรียนรู้แล้วก็จะได้พบว่า ดนตรีไทยที่เป็นรากเหง้าของเราเอง มิได้เขยหรือ เรือร่ำล้าสมัย อย่างที่เราเคยคิดมาก่อน มีหน้าซ้ำ กลับกลายเป็นว่า คนไทยเราด้วยกันเองต่างหาก ที่มีตบอดเพราะความหลงใหลได้ปลื้มเอาผิดๆ จากการดูแคลนรากเหง้าของเราเอง ด้วยการนำเอา วัฒนธรรมตะวันตกมาบ่อนเบียน ช่มเหงวิถีชีวิตในหลายๆ ส่วนให้หายไป กลายเป็นชนชาติที่ไร้ รสนิยม มีวิถีวัฒนธรรมอันลุ่มๆ ดอนๆ หัวมังกุท้ายมังกรครั้งดีบครั้งดี เป็นตัวของตัวเองไม่ได้ การสนับสนุนหนังไทยเรื่องนี้จาก *ท่านม้วย* กับ *เสียเจียง* และ *นนทรีย์* รวมสามบริษัทให้ * โหมโรง* ได้โหมกระหน่ำเสียงดนตรีไทยในอดีตที่กำลังจะเลือนหายไป กลับมาอีกทีก็ครึกครื้นอยู่ใน หัวใจคนไทยด้วยกันอีกครั้ง จึงเป็นคุณูปการสำคัญยิ่งเสียกว่าเป็นหนังไทยเรื่องหนึ่ง แต่เป็น หนังไทยที่จะปักหมุดหมายเป็นงานในความทรงจำอีกเรื่องทีเดียว คือนักดนตรีไทยกลับมาเป็น ปัจจุบัน"

"หนังสือพิมพ์ คม ชัด ลึก

ฉบับวันที่ 12 กุมภาพันธ์ 2547

"โหมโรง" ยัง "โหมโรงอยู่ในหู"

มองผ่านเลนส์คม

ณัฐวรา

ชื่นชอบผลงานการกำกับกับการแสดงของ อิทธิสุนทร วิชัยลักษณ์ เมื่อครั้งกำกับ เรื่อง "ลูกบ้า เทียวล่าสุด" และที่พอจะจำได้อีกคือเรื่อง "รองเท้าแก้ว" สมัยที่เทเลไฟว์ กำลังเฟื่องฟู สุดขีด หลังจากนั้น เขาก็หายเข้ากลีบเมฆ กลับมาอีกครั้งกับ พระจันทร์ลายกระต่าย เมื่อไม่นานนี้เอง "โหมโรง" คือผลงานลำดับล่าสุดของเขา อำนวยการสร้างโดย สมศักดิ์ เตชะรัตนประเสริฐ แห่งสหมงคลฟิล์ม และ ม.จ.ชาติรีเฉลิม ยุคล คนโตของวงการภาพยนตร์ไทย

โหมโรง เป็นภาพยนตร์ที่ถ่ายทอดภาพชีวิตบนเส้นทางของความมุ่งมั่น เพื่อที่จะเป็นมือระนาดเอกของแผ่นดิน ได้เค้าโครงมาจากอัตชีวประวัติบางส่วนของ หลวงประดิษฐไพเราะบรมครูของนักดนตรีไทยผู้ผ่านยุครุ่งเรืองสูงสุด จนถึงยุคที่ตกต่ำที่สุดในช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ซึ่งรัฐบาลมุ่งหน้าพัฒนาประเทศไปตามแนวทางของตะวันตก เพื่อตามความทันสมัย (แบบฝรั่ง) ให้ทัน จึงมีความพยายามจำกัดกระแสความนิยมดนตรีไทยในหมู่คนไทยด้วยกันเอง เรื่องราวทั้งหมด ถูกเล่าผ่านนักแสดงชั้นครูอย่าง อุดลย์ ดุลยรัตน์, พงษ์พัฒน์ วชิระบรรจง, สมภพ เบญจาธิกุล ฉีกกำลังด้วยดารานำใหม่อย่าง อนุชิต สพันธุ์พงศ์ และ ภูวฤทธิ์ พุ่มพวง เสริมความเข้มข้นอย่างเหมาะสมกลมกลืน ด้วยทีมนักดนตรีไทยระดับแถวหน้าของไทย อย่าง อาจารย์ณรงค์ฤทธิ์ โตสง่า สมาชิกวงบอยไทย ดูหนังเรื่องนี้แล้ว อิมเอม อิมตา อิมใจ อย่างบอกไม่ถูกทีเดียวเขี้ยวละ การดำเนินเรื่องกระชับ ไม่เยิ่นเย้อ ไม่น่าเบื่อ เหมือนที่หลายคนตั้งทำหวั่นกลัว ความไพเราะเพราะพริ้งของเสียงดนตรีไทย เข้าไปบาดลึกอยู่ในโสตประสาท และยังแจ่มชัดอยู่จนถึงเดี๋ยวนี้ ภาพก็สวยสดงดงาม บทภาพยนตร์กินใจ ชวนสะท้อนอารมณ์ พานให้น้ำตาารื้นเอ่อ จวนเจียนจะไหลแหล่มีไหลแหล่ ทุกอย่างหล่อหลอมให้ "โหมโรง" ลงตัว หน้าที่ดีแทบไม่ได้!! ที่สำคัญ หลังจากดูเรื่องนี้แล้ว ยังใคร่ให้รู้สึกรักและหวงแหนดนตรีไทยขึ้นมาอย่างจับจิด นอกจากนี้ ยังทำให้มองเห็นการต่อสู้ของบรรพบุรุษ ที่พยายามธำรงดนตรีไทยเอาไว้ ด้วยการคัดจ้างกับทัศนคติด้านลบของผู้นำต่อดนตรีไทย จนทำให้ดนตรีไทยได้กลายเป็นรากเหง้าอันสะท้อนตัวตนที่แท้จริงของชาวไทยไว้กระทั่งปัจจุบัน การต่อสู้กับทัศนคติด้านลบของคนที่มีอำนาจนั้น ยากเย็นแสนเข็ญขนาดไหน แม้จะถูกต่อต้าน และถูกหมิ่นว่าดนตรีไทยเป็นดนตรีที่ล้าหลัง ไม่ทันสมัยเหมือนเครื่องดนตรีฝรั่ง แต่สำนึกที่ดีของคนไทย บวกกับความพยายาม ก็นำมาสู่ความสำเร็จจนได้ ขอปรบมือดังๆ ให้กับทีมงานผู้สร้าง และนักแสดงทุกคน"

"หนังสือพิมพ์ข่าวสด

ฉบับวันที่ 12 กุมภาพันธ์ 2547 หน้า 21

โหมโรง" อีกสักครั้ง

คอลัมน์ มองผ่านดาวเทียม

โดย สุเทพ คล้านคร

ภาพยนตร์ "โหมโรง" ถูกเขียนถึงในคอลัมน์ "มองผ่านดาวเทียม" มาครั้งหนึ่งเมื่อวันที่ 4 ก.พ. ด้วยคมปากกาของยอดผู้กำกับฯ "เชิด ทรงศรี" วันนี้ผู้เขียนอยากเอ่ยถึงภาพยนตร์เรื่องนี้สักกรอบ เพราะหนังสือก็อยากให้ทุกคนได้ดู ไม่อยากได้ยินคำว่า "หนังไทยดีแต่คนไม่ดู" และใจหายช้อนี่เองละมัง ที่ผู้สร้าง รวมทั้งผู้กำกับฯ ทราบดีว่าต้องดีใจทยนี้ให้แตก ยิ่งสร้างหนัง

ดนตรีด้วยแล้วชิ้นทำไม่สนุก คนดูไม่ดูแน่ ดังนั้น หนึ่งจึงต้องทำให้สนุก แล้วก็สนุกจริงๆ ตั้งแต่ต้นจนจบเสียด้วย ดูแล้วเพลิดเพลิน ไม่มีอะไรน่าเบื่อเลย และคนที่คิดว่าหนังดนตรีจะน่าเบื่อ เปลี่ยนความคิดเสียเถิดหากได้ดูหนังเรื่องนี้จนจบแล้ว โหมโรง คือ ผลงานกำกับฯ ในรอบ 10 ปี ของคนรุ่นใหม่ "อิทธิสุนทร วิชัยลักษณ์" ที่เคยมีภาพยนตร์ "ลูกบ้าเที่ยวล่าสุด" เป็นงานเปิดซิงก์ก่อนที่จะหายจากวงการภาพยนตร์ไป การกลับมาครั้งใหม่ของเขาถือว่าคุ้มกับการรอคอย เมื่อฝีมือที่มีอยู่ในตัวทำให้เขาสร้างสรรค์ภาพยนตร์ไทยที่ต้องบอกว่าดีมากเมื่อเทียบกับภาพยนตร์ไทยเรื่องอื่นในรอบหลายปีที่ผ่านมา สิ่งแรกที่ผู้ชมจะได้สัมผัส คือ การสร้างสรรค์ภาพในหนังที่ออกมาแล้วสวยจริงๆ อันนี้ขอชม ตัวละคร "ศร" ผู้มีดนตรีไทยอยู่ในหัวใจตั้งแต่เล็กจนโต เรียกว่ามี "พรสวรรค์" และ "พรแสวง" อยู่ในตัว ถูกสวมบทบาทโดยนักแสดง 2 รุ่น รุ่นแรกในวัยแรกรุ่งสวมบทโดย "โอ" อนุชิต สพันธุ์พงษ์ ในวัยหนุ่มเลือดร้อน กับรุ่นใหญ่ที่มีสติยัดมัน รับบทโดยผู้กำกับฯ รุ่นครู "อดุลย์ ดุลย์รัตน์" ตัวหนังถูกเล่าสลับไปมาระหว่างคน 2 รุ่น ผู้กำกับฯ เสี่ยงไม่น้อยในเรื่องความสับสนของคนดู แต่ผลลัพธ์ที่ออกมา คือ การเชื่อมโยงเนื้อหาที่ลงตัว ยังแอบคิดไปเลยว่าถ้าเล่าชีวิต "ศร" ตั้งแต่หนุ่มจนถึงแก่ แบบนับ 1 ถึง 10 ไม่น่าเรื่องอาจน่าเบื่อกว่านี้ก็เป็นได้ เมื่อไม่มีอารมณ์ขึ้นลงให้คนดูหนุ่ม "โอ" ได้บทบาทที่ส่งให้เขากลายเป็นนักแสดงหนุ่มรุ่นใหม่ที่มีฝีมือ หลังจากคนดูเคยชื่นชมจากเรื่อง "15 คำเดือน 11" มาแล้ว นับเป็นการรับงานที่เอื้อประโยชน์ต่อเขา ส่วนรุ่นใหญ่ "ปิยะ ดุลย์" ไม่ต้องพูดถึงฝีมือ "คมในฝัก" เสียดายที่มีงานแสดงให้ดูไม่มากนัก เห็นด้วยกับ "คุณเชิด" ที่บอกเล่าถึงฉากการโต้เถียงด้วยอุดมการณ์ทางความคิดของ อีฟ "พงษ์พัฒน์ วชิรบรรจง" กับ "ปิยะ ดุลย์" ว่าเป็นฉากที่ดีมากๆ ในหนัง ฉากที่ว่า คือ "อีฟ" เป็นตัวแทนของการสั่งห้ามเล่นดนตรีไทย ส่วน "ปิยะ ดุลย์" พร้อมยื่นหยัดสู้ในเรื่องการอนุรักษ์ดนตรีไทย "อีฟ" บอกว่า "การสั่งห้ามเล่นดนตรีไทยเป็นการทำเพื่ออารยะ" นั้นหมายถึงความเจริญ "ปิยะ ดุลย์" สวณกลับว่า "การทำเพื่ออารยะแต่ต้องทำลายรากเหง้าของความเป็นไทยนั่นแหละ" คิดว่าการโต้เถียงของสองประโยชน์นี้ต้องทำให้คนดูสะอึกแน่นอน!!! คำพูดนี้คมกริบ เหมือนตอกย้ำความคิดที่ดีให้คนไทยว่าอย่างน้อยการรับวัฒนธรรมตะวันตกมาก็เป็นสิ่งดี แต่ไม่ควรลืมความเป็นไทยของเรา แล้วอาณาภาพแห่งคำพูดนั้นก็ทำให้อาวุธปืนและกฎหมายจาก "อีฟ" ก็ทำอะไรผู้มีดนตรีอยู่ในหัวใจเต็มเปี่ยมอย่าง "ปิยะ ดุลย์" ไม่ได้ ไม่น่าใจว่าวัยรุ่นไทยจะสนใจหนังไทยเรื่องนี้ไหม แต่อยากให้อีฟ วัยแห่งการรับความคิดแปลกใหม่สนใจหนังเรื่องนี้สักนิด ยิ่งเด็กๆ ตัวน้อยตัวนิดก็ควรได้รับการปลูกฝังสาระในหนังที่มากกว่าคำว่าคุณค่าแห่งดนตรี เพราะคำพูดที่ว่า "ชนใดไม่มีดนตรี (ไทย) กาล ในสันดานเป็นคนชอบกลนัก" น่าจะใช้ได้ทุกยุค ทุกสมัย ทุกวัย ทุกชนชั้น..."

"หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ

ฉบับวันศุกร์ที่ 13 กุมภาพันธ์ 2547

"โหมโรง" ของ "อิทธิสุนทร" หนังสืมาแล้ว..ไปดูกันเถอะ ?

จุดประกายโดย

นันทขว้าง สิริสุนทร / giengi@yahoo.com

หนังสือที่ตีมาอย่าง "โหมโรง" อาจจะได้เงิน แต่ไม่ได้หมายความว่า พอสิ้นปี 2547 หนังสือเรื่องนี้ จะไม่ได้รางวัลทางภาพยนตร์ ตรงกันข้าม... ผมกลับรู้สึกว่า ในรายชื่อหนังสือไทย 5 เรื่องยอดเยี่ยมของปีนี้ โหมโรง จะเป็นหนึ่งในนั้น อย่างแน่นอน และเผอิญ อาจจะเป็น "หนังสือยอดเยี่ยม" ของปีนี้...คำพูดของ ชุนอิน (อ.ณรงค์ฤทธิ์ โตสง่า) มีกระนาบเอกในหนังสือ "โหมโรง" (The Overture) ที่บอกกับดาวรุ่งอย่าง "ศร" (อนุชิต สพันธุ์พงษ์) ว่า "ขอให้ช่วยรักษาและสืบทอดดนตรีไทยไปให้นานที่สุด" นั้น... ฟังๆ ดูก็อาจจะไม่มีอะไรมากไปกว่าการส่งต่อ "คบไฟ" จากรุ่นสู่รุ่น...แต่ถ้าจะลองคิดสักหน่อย บางทีคำพูดประโยคนี้ในหนังสือของผู้กำกับ อิทธิสุนทร วิชัยลักษณ์ อาจจะมี ไปถึงความต้องการจะบอก "อะไรบางอย่าง" ต่อคนดูก็เป็นได้...บางอย่างที่ว่านั้น ไม่ใช่การรักษาดนตรีไทยอย่างการตีระนาด หากแต่ความหมายนั้นครอบคลุมกว้างใหญ่ถึง วัฒนธรรมไทย (culture) ที่ค่อยๆ สูญหายไป และถ้าจะเริ่มต้นบทความด้วยการว่าด้วยนัยและประเด็นต่างๆ ในหนังสืนั้น ตัวของ ชุนอิน ก็คือ ตัวแทนของคนรุ่นก่อนที่มอบภารกิจในการรักษา วัฒนธรรมไทย (การตีระนาด) ต่อคนรุ่นใหม่ ซึ่งก็คือตัวละครอย่าง "ศร" นั่นเอง แม้ในสัปดาห์นี้จะมีหนังสือใหม่เข้าฉายอย่างน้อย 4 เรื่อง แต่พูดอย่างเป็นกลาง ไม่มีหนังสือไหนในโรงตอนนี้ที่ดีไปกว่า "โหมโรง" ของคุณอิทธิสุนทร แม้แต่หนังสือของ "สหมงคลฟิล์ม" เรื่องอื่นๆ ก็ตาม หนังสือ "โหมโรง" ของอดีตผู้กำกับ "ลูกบ้าเทียวล่าสุด" ได้โหมโรงมาก่อนหน้านี้แล้วในเทศกาลหนังบางกอกฟิล์มฯ ที่เพิ่งผ่านไป มีฝรั่งหลายคนที่ได้ดูเรื่องนี้และชมว่านี่คือหนังสือไทยที่ดี ผมอยากจะต่อคำว่าไม่ใช่ "แค่ดี" แต่เป็น "ดีมาก" หรือ แบบสุภาพๆ ก็ dee chip hai อะไรแบบนั้น... นี่เป็นเหตุผลที่ขัดใจผู้อ่านบางท่านที่อยากจะเขียนวิจารณ์ "ปล้นนะยะ" ของอาร์.เอส. เหตุผลเพราะว่าหนังสือเรื่องนี้ของคุณพจน์ อานนท์ (จอมขยันดูหนัง) คงจะได้เงินไปมากพอสมควร พุดง่ายๆ ก็คือ ไม่มีความเสี่ยงเรื่องการขาดทุนสักเท่าไร แต่สำหรับ "โหมโรง" ต่อให้ผมหรือนักวิจารณ์ท่านอื่นๆ พร้อมใจกันเชียร์หนังสือ โหมโรง โอกาสที่จะถูก "ลดยาง" ก็มีมากเหลือเกิน... อันที่จริงเป็นเรื่องที่น่าเสียดาย ที่หนังสืดีๆ สักเรื่องจะถูกตัดสินด้วยตัวเลขเพียงแค่ 2-3 วัน และตามมาด้วยการลดยางหรือลดยางเพื่อหลีกเลี่ยงให้หนังทำเงินทั้งหลาย...สิ่งหนึ่งที่ผมรู้สึกดี ก็คือ ทุกคนที่ผมเจอต่างพูดว่า "ดูโหมโรงหรือยัง..หนังสืดีนะ" ผมนั้นดูไปสองรอบแล้ว และกำลังจะพาคุณแม่ไปดูในวันวาเลนไทน์นี้ โดยส่วนตัวผมไม่รู้จกกับ คุณอิทธิสุนทร เลย แต่ชื่นชมมาตั้งแต่สมัยอ่านพ็อคเก็ตบุ๊กเล่มบางๆ ที่ตัวละครอยากกิน

หญ้า เล่นน้ำโคลนเหมือนควาย ของสำนักพิมพ์ศิษย์สะดือเมื่อ 10 กว่าปีก่อน...พอมาท่านั่ง "ลูกบ้าเที่ยวล่าสุด" ในปี 2536 พี่อ๊อของน้องๆ ในวงการก็สร้างความตื่นให้กับวงการและนักวิจารณ์ ด้วยคุณภาพของหนังไทยเรื่องแรก จนคว้ารางวัลหนังไทยยอดเยี่ยมแห่งปีในช่วงเวลานั้น...ปกติเวลาใครเป็นผู้กำกับหนังยอดเยี่ยมนั้น ก็มักจะมีโปรเจกต์ใหม่มารอหน้าประตูบ้านเลย..แต่รายของคุณอิทธิสุนทร แก่เจียบหายไปจากวงการหนังถึง 10 ปี ผมเข้าใจเอาไว้ว่าหนังเขาไม่ทำเงินมากพอ และเขาเองก็คงเบื่อที่จะไปอ้อนวอนใครให้ทำหนัง กระทั่งทุกอย่างมาลงตัวทันที "โหมโรง" ตัวหนังนำเสนอเรื่องราวในปี 2429 เด็กหนุ่มชื่อ ศร ที่เติบโตมากับดนตรีไทยอย่างระนาด และมีฝีมือลายมือในการตีระนาดจนชื่อเสียงโด่งดังไปทั่ว ส่วนหนึ่งเพราะ ศร มีพ่อเป็นครูสอนดนตรีไทยแห่งอัมพวา บวกกับใจรักที่จะมุ่งมั่นและเรียนรู้ศิลปะด้านนี้ จากชายชเชครั้งแล้วครั้งเล่า...บวกกับวัยหนุ่มที่กำลังเติบโต นั้นทำให้ ศร ฮึกเหิม และมีความเชื่อมั่นในความสามารถจนเกินเหตุ วันหนึ่งเมื่อมีโอกาสได้เดินทางสู่บางกอก ศร ถูกทดสอบจากนักดนตรีระดับครูอย่าง ขุนอิน การวดระนาดในครั้งนั้น ขุนอิน สั่งสอน ศร จนแทบจะ "เสียผู้เสียคน" หลังจาก "เสียความภาคภูมิใจ" ในตัวไป...ระหว่างที่ท้อแท้ สับสน และเหมือนตกอยู่ในคืนวันอันเดียวดาย..ศร มีโอกาสได้ใช้ความสามารถในการตีระนาดให้เจ้านายในวังดู และได้รับการอุปถัมภ์ให้เป็นนักดนตรีประจำราชสำนัก เรื่องที่เหลือเป็นอย่างไร อยากให้ทุกท่านลองไปชมกันเองครับ เพราะสัปดาห์นี้หนังเรื่องนี้ยังมีโปรแกรมอยู่...โดยปกติหนังเรื่องหนึ่งจะมีวิธีการนำเสนอได้อยู่ 4 แบบหลักๆ คือ *dramatic, realistic, exotic* และ *primitive* คือ ดิบเถื่อนในด้านภาพ หนังโหมโรงไม่ได้ยื่นอยู่ทางใดทางหนึ่งอย่างชัดเจน แต่เคลื่อนย้ายอยู่ระหว่างสองแนวทางแรก โดยพยายามจะเลี่ยงความเป็นดราม่าให้มากที่สุด หรือเล่าอารมณ์คนดูแต่พองาม...น่าจะให้ผู้ชมเข้าไปทำความเข้าใจกันเอาเอง ส่วนใครจะ "เก็บสาร" ได้แค่ไหน ขึ้นอยู่กับแต่ละคนจะมี "เครื่องมืออ่านสาร" (ประสบการณ์, ทักษะคิด, มุมมอง) กันอย่างไร ฉากเล็กๆ น้อยๆ ที่พอจะสนับสนุนคำพูดนี้ ก็คือ การตัดภาพหลายครั้งที่มีโอกาสจะทำให้คนดูมีอารมณ์ร่วมอย่างมาก และที่ชัดที่สุด ก็คือ ผู้กำกับอิทธิสุนทร ไม่ทำให้การต่อสู้ระหว่าง ขุนอิน กับ ศร เป็นเรื่องของฮีโร่ หรือ *tragedy* แต่เขาใช้ความพ่ายแพ้ของตัวละคร บอกริมของหนังอันว่าด้วยการอย่าให้กระแสดวงวัฒนธรรมมาครอบงำหรือทำลายวัฒนธรรมไทย โดยใช้ระนาดเอกเป็นสัญลักษณ์ (*symbolic*) แม้จะเป็นหนังที่เกี่ยวกับระนาดเอก (ตัวละครเป็นนักระนาด, การประชันกันทางการตีระนาด ฯลฯ) แต่ผมกลับรู้สึกว่าคุณอีกมุมหนึ่ง หนังเรื่องโหมโรงไม่ได้พูดอะไรเกี่ยวกับดนตรีอย่างระนาดเลยสักนิดน้อย...สิ่งที่หนังพูดคือการรักษาวัฒนธรรมไทยโดยใช้ระนาดมาเป็นตัวแทน การพยายามจะซ่อมแซมและดูแลเครื่องดนตรีชิ้นนี้ ก็คือ การบอกให้เรปกป้องวัฒนธรรมของเรา อันไม่จำเป็นต้องแสดงออกด้วยการดูแล หรือชิงช่วงวัฒนธรรมต่างชาติแต่อย่างใด...นี่ก็หมายความว่า โหมโรง ไม่ได้ทำหน้าที่แค่การเป็นหนังไทยที่ดูสนุกเท่านั้น แต่ยังแฝงแง่มุมให้คิดอย่างแยบยลด้วยระดับต่างๆ ทางความคิด ฉากที่งามที่สุดเกิดขึ้นสองครั้งใน

ความรู้สึกของผม ครั้งแรก, ตอนที่ ศร เสียความมั่นใจและนอนแข็งอยู่กลางทุ่งหญ้า เขามองเห็นทางมะพร้าวที่โบกไหวไปมา หนึ่งจับภาพให้เราเห็นว่า ปัญหาของ ศร นั้นแก้ไขได้ด้วยการใช้จินตนาการ เพราะดนตรีเป็นเรื่องของศิลปะ ไม่ใช่ "การทำงาน" ครั้งที่สองเป็นฉากที่ถูกใช้อย่างคุ้มค่า ทั้งธีมเรื่องและมุมมอง ฉากที่ว่านี่ก็คือตอนที่ลูกชายของ ศร ในยามชรา ชื่อเปียโนเข้าบ้าน และในตอนแรกเขาไม่มีใครรู้สึกยินดีนัก แต่เมื่อให้ลูกชายลองเล่นเปียโนให้ฟัง ครูคร ก็ตีระนาดคลอกันไปด้วยเมโลดีเดียวกัน ถ้าเป็นผู้กำกับบางคนมาทำ เปียโนนั้นอาจจะถูก teeb หรือ ครูคร (อดุลย์ ดุลยรัตน์) อาจจะหัวฟัดหัวเหวียงเอาระนาดทุ้มใส่เปียโนอะไรทำนองนั้น ภาพที่ให้เราเห็นว่า ระนาดนั้นเล่นคู่กับเปียโนได้ เป็นการบอกถึงการอยู่ร่วมกันอย่างสันติ ไม่แอนด์ และไม่สูญเสียตัวตน... เพราะฉะนั้น กระทรวงวัฒนธรรม ประเทศไหนในโลกก็ตาม กรุณาเข้าใจให้ถูกด้วยว่า การรักษาวัฒนธรรมตัวเองนั้น ไม่ได้หมายความว่าต้องไปทำลายของต่างชาติ...ผมชอบความง่ายของหนัง มังงามและเคลียร์...จนแทบไม่มีฉากที่พยายามจะโชว์ออฟอะไรเลย และที่บทหนังฉลาดก็คือ เขาไม่ให้ ขุนอิน ต้องตายลงในการดวลระนาด ถ้าเขาตาย ธีมหนังจะเบาลงทันที...โหมโรงไม่ใช่หนังที่ต้องการพูดถึงระนาด...เท่าๆ กับที่ The Insider ไม่ได้จะพูดถึงสารนิโคตินในบุหรี่ยิ่งเป็นสิ่งไม่ดี วิธีเล่าเรื่องของโหมโรง เป็นอีกอย่างหนึ่งที่ฉลาด และผู้กำกับรู้วิธีการที่จะเลือกใช้ พอได้ดูรอบสอง ผมรู้สึกว่าส่วนที่มีพลังมากที่สุด คือ ตอนที่หนังไม่มีคำพูดมากที่สุด นั่นก็หมายความว่าความคิดของหนัง สำคัญกว่าการกระทำ(ของตัวละคร) หรือเปล่า? ผมดู โหมโรง คินวันอาทิตย์ มีคนดูเยอะมากคือ 7 คน ครั้งที่สองเที่ยงวันอังคาร คนดูยิ่งเยอะกว่าคือ 4 คน!! ยังนึกไม่ออกว่าคุณอิทธิสุนทร จะได้ทำหนังอีกหรือเปล่า (หรืออาจจะมาอีกครั้งปี 2557 คือทุกๆ 10 ปี) อย่างไรก็ตาม อยากจะปรบมือให้ค่ายหนังและทีมงานทุกคนที่เกี่ยวข้องในการทำหนังเรื่องนี้ และที่สำคัญผมอยากบอกไปถึง คุณอิทธิสุนทร วิชัยลักษณ์ ว่าอย่าเสียใจถ้าหนังไม่ได้เงิน (แค่ครเสีย self ในหนังก็พอแล้ว) ถัดจาก "กาลครั้งหนึ่งเมื่อเช้านี้" เกือบ 10 ปีก่อน โหมโรง เป็นหนังไทยเรื่องแรกที่ไม่ว่าใครก็ตามพูดถึง ทุกคนจะชมกันหมด แม้แต่เพื่อนที่ไม่เคยมองว่าหนังไทยนั้นดี ก็ยังหลุดปากชมหนังเรื่องนี้ (ขณะที่ "แฟนฉัน" เด่นในแง่ของเอ็นเตอร์เทน และ "รักน้อยนิดมหาศาล" มีคนชอบพอๆ กับคนไม่ชอบ) หนังที่ดีมากอย่าง "โหมโรง" อาจจะไม่ได้เงิน แต่ไม่ได้หมายความว่า พอสิ้นปี 2547 หนังไทยเรื่องนี้จะไม่ได้รางวัลทางภาพยนตร์ ตรงกันข้าม...ผมกลับรู้สึกว่าในรายชื่อหนังไทย 5 เรื่องยอดเยี่ยมของปีนี้ โหมโรง จะเป็นหนึ่งในนั้นอย่างแน่นอน และเปลือย อาจจะเป็นหนังไทยยอดเยี่ยมของปีนี้ ขอเอาใจช่วยคุณอิทธิสุนทร และทีมงานทุกคน "มองโลกในแง่ดี การที่หนังโหมโรงไม่ได้เงินก็มีข้อดีเหมือนกัน.." นักวิจารณ์ที่ชอบหัก "โหม" ดูหนังตาม "โรง" พยายามจะหาเหตุผลมาฉวัดฉวนตามฟอร์ม... "ถ้าเกิดเรื่องนี้ได้เงินขึ้นมา ผมเกรงว่าสังคมไทยจะเกิดกระแส...เข้าคอร์สตีระนาด...คล้ายๆ เรียนเทนนิสเพราะฟีบอล...กินชาเขียว...เข้าสปา...จนทำให้ดนตรีไทยดนตรีเทศเกิดภาวะชบเซา..." "แล้วมีสิทธิเลยว่า...ผู้หลักผู้ใหญ่ที่ฉลาดมากในบ้านเรา จะออกมา

บอกว่า โหมโรง เป็นหนังสือที่ทำลายวงการเพลงแร็ป...ระรานสิทธิดนตรีซิม...เพราะจะมีแค่คนสนใจ
ระนาด" "แล้วซัวร์ป้าว่า...ก็จะมีสินค้าใหม่ชื่อ ระนาดใส่ชาเขียว ออกมาขาย...เพราะโกเด็กใส่ชา
เขียวก็มีแล้ว... ทำไมระนาดใส่ชาเขียวจะมีไม่ได้...พื่อทของน้องๆ เห็นด้วยมั๊ย.." (ฮา)"

"หนังสือพิมพ์มติชน

ฉบับวันอาทิตย์ที่ 15 กุมภาพันธ์ 2547 หน้า 13

โหมโรง

คอลัมน์ คุยกับประภาส

โดย ประภาส ชลศรานนท์

นับเป็นความหาญกล้าอย่างมากที่เลือกเอาดนตรีไทยมาวางเป็นฉากในการ
นำเสนอเรื่องราวของการต่อสู้ทางจิตวิญญาณ เพราะถ้าจะพูดกันแบบไม่เกรงใจ ก็ต้องบอกว่า
ดนตรีไทยนั้นได้ถูกผู้คนห่างเหินจนแทบจะกลายเป็นนามธรรมไปอีกสิ่งหนึ่งแล้ว ทำไมดนตรีไทย
จึงกลายเป็นของจับต้องไม่ได้ ทั้งๆที่มันก็มีรูปธรรมอันสัมผัสได้ด้วยประสาททั้งห้า ขึ้นต้นมาผมก็
ตั้งคำถามยากๆ เสียแล้ว อย่าเพิ่งต่อว่ากันเลยนะครับ กลับมาเขียนคราวนี้ขอประเดิมด้วย เรื่อง
อัดอั้นตันใจเสียหน่อยอยากคุยมานานแล้วครับ อันที่จริงผมมีคิวที่จะกลับมาเขียนที่มติชนอีกในปี
นี้ ตามที่ได้วางเวลาบนปฏิทินกับทางมติชนก็คือเดือนมีนาคม แต่หนังสือโหมโรงของคุณอิทธิ
สุนทร มีอันทำให้ผมต้องรีบโทร.มาขออนุญาตเขียนตอนพิเศษตอนนี้โดยเฉพาะ เพราะถ้าไม่เขียน
ลงอาทิตย์นี้ ผมเกรงว่าผมจะสายไป ท่านผู้อ่านก็เช่นกันนะครับ อย่ามัวแต่เพลินคิดไปว่าเดี๋ยวไปดู
ก็ได้ อาทิตย์หน้าไปดูก็ได้ หรือมัวแต่ทอดหนุ่ยนั่งรอให้เขาทำเป็นหนังสือแผ่นซีดีแล้วค่อยดู มันจะไม่ทัน
การณ์นะครับ รอบที่ผมไปดูนั้นคนที่นั่งในโรงโหมโรงทรงเจนน่าใจหาย ทั้งๆ ที่เป็นหนังสือที่พลาดไม่ได้
เลยสำหรับคนไทยทุกคน ผมเคยนั่งคิดเล่นๆ ว่าอะไรทำให้ดนตรีไทยถูกวางตำแหน่งให้อยู่ห่างจาก
ผู้คนทุกวันนี้ มีความคิดอยู่สองข้างสองทางที่ทำให้เป็นเช่นนั้น พวกหนึ่งมองดนตรีไทยเป็นของเก่า
คร่ำครึ เป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงความเชย ไม่ทันสมัย เด็กรุ่นใหม่ๆ หลายกลุ่มอาจมองเป็นของไม่
มีค่าอันใดเลยด้วยซ้ำ อีกพวกหนึ่งมองเป็นดนตรีไทยเป็นของสูง ควรจะอยู่ในพิธีที่สำคัญๆ อย่าง
เดียว และไม่ควรนำมาทำเป็นของเล่นๆ แม้กระทั่งการเรียนการสอนก็คอยระมัดระวังไม่ให้ออก
นอกกรอบนอกรอย ต้องเล่นตามแบบตามแผน ความคิดสองข้างที่อยู่คนละฝั่งนี้ล้วนมีผลทำให้เราจะ
ได้ยินดนตรีไทยสดๆ ก็จากลิเก งานศพ หรือในชมรมดนตรีไทยตามโรงเรียน เท่านั้น และไอ้
ความคิดสองข้างนี้เองที่รุมหุ้รุมตาให้พวกเราคิดว่าอะไรก็ตามที่เกี่ยวกับดนตรีไทย มันคงเชย ซ้ำ
ชวนง่วงนอน หรือไม่ก็คิดไปว่ามันคงดงามสูงส่งเสียจนแตะต้องไม่ได้ หนังสือโหมโรงก็โดนพายุ
อคติเช่นกัน คนทำไปปิดหนังสือโหมโรงก็คงโดนกระแสมันนั้นด้วย ไปปิดหนังสือไม่ได้บอกอะไรดี
ที่มีอยู่มากมายในหนังสือนี้เลย ผมขับรถผ่านแถวสยามสแควร์เห็นคัดเอาหนังสือนี้เป็นรูปคน

ใส่เสื้อราชประแตนยืนหันหลังถือไม้ตีระนาด แล้วผมก็จินตนาการไปว่าหนังเรื่องนี้คงมีคนพูด ภาษาโบราณแปร่งๆ ใส่เสื้อโบราณเดินไปเดินมาอย่างหนังย้อนยุคเรื่องอื่นๆ เป็นแน่ เพราะแม้แต่ พระเอกยังยืนเต๊ะทำอย่างนี้เลย อีกหลายคนอาจคิดเลยไปว่าถ้าเข้าไปดูแล้วคงหลักกลางเรื่อง เพราะเพลงประกอบงานศพหรืองานบวชนาคคงขับกล่อมตลอดเวลา หนังเรื่องนี้ไม่เป็นอย่างนั้น เลยครับ ไม่ว่าจะเด็กเล็กหรือวัยรุ่นแค่ไหนก็ตาม ผมว่าพวกเขาสามารถดูหนังเรื่องนี้ได้สนุกไม่ แพ้กัน ผมพาลูกผมไปดูมาแล้ว หน้าตาเขาดูสนุกไม่แพ้ดูการ์ตูนนี่ไม่อยู่เลย ตอนที่ได้ยินว่าอิทธิ สุนทรทำหนังเรื่องนี้ หลายคนคิดว่าเขาคงทำหนังซีเรียส เอาไว้ขึ้นห้าง ไปดูกันเถิดครับ ไม่ใช่หนัง อย่างนั้นแน่นอน แม้จะเป็นหนังเกี่ยวกับดนตรีไทย เกี่ยวกับผู้คนในประวัติศาสตร์ก็ตาม อิทธิสุนทร ทำหนังเรื่องนี้ขึ้นมาบนแนวความคิดที่ว่า ดนตรีนั้นมีไว้ค้ำจุนมนุษย์ ดนตรีไทยในเรื่องนี้ได้ทำ หน้าที่ค้ำจุนมนุษย์คนหนึ่งให้บรรลุถึงจิตวิญญาณ และนำจิตวิญญาณนั้นเล่นดนตรีค้ำจุนแผ่นดิน ต่อไป ในหนังเรื่องนี้ อิทธิสุนทรได้แสดงให้เห็นได้อย่างชัดเจนว่า ดนตรีไทยนั้นไม่ใช่ของเซย ของล้ำสมัย หรือสูงส่งเสียจนสัมผัสไม่ได้ อิทธิสุนทรได้ทำให้ความคิดสองขั้วนั้นถูกสลายไปทันทีที่ ทุกคนออกจากโรง ไม่มีฉากเล่นดนตรีไทยฉากไหนในหนังเรื่องนี้ที่ดูแล้วน่าเบื่อเลยครับ การแสดง ของนักแสดงและทางเดินของกล้อง รวมไปถึงการตัดต่อทำให้การเล่นดนตรีของนักดนตรีดู สนุกสนาน จนอยากจะหาระนาดมาไว้เล่นที่บ้านสักrang อิทธิสุนทรทำให้ผมรู้สึกเหมือนกับว่าได้ เข้าไปนั่งอยู่กลางวงปี่พาทย์ ไปนั่งช่วยเขาเอาข้าวสุกผสมขี้เถ้าปะหน้าหนังกลองอย่างไรอย่างนั้น ผมให้คะแนนการออกแบบดนตรีไทยเรื่องนี้เต็มร้อย นับตั้งแต่การเลือกเพลงแต่ละเพลงในแต่ละ ฉาก การผูกเพลงขึ้นมาใหม่เพื่ออธิบายฉากต่างๆ การบันทึกเสียงก็สมจริงดังที่กำลังเล่นกันอยู่ใน ห้องตรงนั้น รายละเอียดเสียง ไม่กระทบฆ้องวง เสียงกลองขยับ ล้วนเป็นรายละเอียดที่น่าชมเชย ฉากศรวิหุ่มเริ่มหัดดนตรีนี่คอยจับตาดูให้ดีนะครับ เพลงนี้ผูกขึ้นมาเพื่ออธิบายการฝึกดนตรีของ ศรให้จบในหนึ่งเพลง กะทัดรัดลงตัวมาก และที่สำคัญการตัดต่อฉากนี้ ซีพจดนตรีไม่มีสะดุดเลย ใครไม่เชื่อตอนดูหนังฉากนี้ ลองขยับเท้าตามไปด้วยก็ได้ ยิ่งจากการดวลระนาดระหว่างนายศรกับ ขุนอินนี่ ถึงจะมีอารมณ์รามาติกไปหน่อย แต่ก็เร้าใจสมกับเป็นฉากใหญ่ก่อนจบเรื่อง อิทธิสุนทร ใช้การเคลื่อนกล้องที่แรงและเร็วตามอารมณ์ของเพลงจริงๆ ฉากนี้ผมก็ให้เต็มร้อยครับ แม้กระทั่ง ฉากที่หวานที่สุดของหนังเรื่องนี้ ฉากที่นายศรนั่งสีซอมองดูแม่โชติสาวชาววัง การออกแบบดนตรีก็ ทำได้ละมุนละม่อม มีการสอดเสียงเปียโนเข้ามาในวรรคของซอเป็นช่วงๆ รับเข้ากับการเดินกล้อง เข้าหาสายตารักแรกพบของพระเอก ถ้าจะตะขิดตะขวงบ้างก็ที่ตัวนางเอกลั่นแหละครับ ที่หน้าตา องค์เอวออกสมัยใหม่ไปสักหน่อย ผอมๆ อย่างนี้สมัยนั้นเขาจะพานคิดว่าเป็นโรคนะผมว่า พูดถึง การออกแบบดนตรีของหนังเรื่องนี้ มีน้องคนหนึ่งมาดูแล้วถามผมว่า ถ้าจะให้สุดยอดกว่านี้ น่าจะ ใช้ดนตรีไทยประกอบหนังเรื่องนี้ทั้งหมดไหม ไม่น่าจะมีเครื่องสายฝรั่งหรือเปียโนไฟฟ้าเข้ามา ประกอบ เรื่องนี้ผมกลับไม่คิดอย่างนั้น ถ้าจะเอาแก่นของหนังเรื่องนี้มาตอบ ผมก็คงจะชวนให้ดู

ฉากที่ท่านครูเล่นระนาดร่วมกับลูกชายที่เล่นเปียโน ในท้องเรื่อง แม้ทางราชการสมัยนั้นจะตั้งข้อรังเกียจกับดนตรีไทยแค่นั้นก็ตาม แต่ตัวท่านครูเองซึ่งรักดนตรีไทยเป็นชีวิตจิตใจกลับเปิดใจรับดนตรีตะวันตกและนำมาเล่นร่วมกันอย่างสวยงามโดยไม่รังเกียจจริงจังแต่อย่างใด ฉากนี้หลายคนชอบกันนะครับ เพลงไพเราะมาก ที่สำคัญการแสดงของนักแสดงชั้นครูอย่างคุณอดุลย์ ดุลรัตน์ นั้นหาที่ติไม่ได้เลย ผมชอบแววตาเหมือนพญาอินทรีตอนที่ท่านครูเดินมาที่เปียโน คนแก่ๆ ที่ยังมีพลังนี้ดูที่ดวงตาได้เลยครับ ไม่เชื่อไปดูรูปพอล แม็กคาร์ตนีย์ ตอนนี่ดูก็ได้ว่า อินทรีเม่านั้นแววตาเป็นอย่างไร คุณอนุชิต สพันธุ์พงษ์ ที่เล่นเป็นศรวิญญูม ดีขึ้นผิดหูผิดตาจากเรื่องที่แล้วเรื่อง ๑๕ ค่าเดือน ๑๑ น่าดีใจนะครับที่ได้เล่นหนังดีๆ ถึงสองเรื่องติด เป็นนักแสดงนั้นจะมีอะไรดีไปกว่าได้เล่นบทที่ทำทลายความสามารถกับทีมงานดีๆ นี่ก็ได้ยินมาว่าคุณอนุชิตต้องฝึกกระโดดถึงแปดเดือนก่อนเล่นหนังเรื่องนี้ น่าชมเชยครับ คุณณรงคฤทธิ โดสง่า กับบทขุนอิน ทำให้หนังมีสีสันขึ้นมาอ่านในเครดิตท้ายเรื่องถึงรู้ว่า เป็นคนทำดนตรีประกอบเรื่องนี้ด้วย ขอแสดงความชื่นชมครับ อีกคนหนึ่งที่ไม่พูดถึงคงไม่ได้ คุณพงษ์พัฒน์ วชิรบรรจง นักแสดงที่ไม่เคยทำให้ผมผิดหวัง หนังเรื่องนี้บทเขาไม่มากนัก แต่การมีเขาอยู่ในฉาก ทำให้ฉากนั้นมีความหมายขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก บทเจรจาของท่านครู (อดุลย์ ดุลรัตน์) กับผู้พัน (พงษ์พัฒน์) ในฉากสุดท้ายเขียนได้ดีทีเดียว ฝ่ายหนึ่งบอกว่า ลมตะวันตกกำลังมาแรงเราต้องตั้งรับโดยการทำตัวให้เป็นตะวันตก แต่อีกฝ่ายหนึ่งบอกว่า ต้นไม้ที่กำลังตั้งรับลมแรงๆ นั้น ต้องมีรากที่ยังลึก ถ้ามาตัดรากต้นไม้เสีย ต้นไม้จะรับแรงลมไหวหรือ ฟังแล้วน่าจะคิดต่อนะครับ ต้นไม้ศิลปวัฒนธรรมของไทยที่ยังรากลึกมาแสนนาน กำลังถูกลูกหลาน(สองชั่วความคิดที่ผมพูดไว้แต่แรก) คิดว่าต้นไม้ใหญ่รุ่งรังเกินไป น่าจะตัดรากห่อดินเป็นตุ้มเอาไปปลูกไว้ในที่ที่เหมาะสมเพราะคิดว่ามันคงหลบลมได้ โดยลืมไปว่าลมตะวันตกมันแรงจริงๆ และมันคงแรงมากพอที่จะหอบต้นไม้ที่รากกุดๆ ปล่อยให้ลอยไปทั้งต้นได้ เปลี่ยนความคิดดีไหมดีครับ ต้นไม้ใหญ่รุ่งรังนัก ก็ตัดเล็มกิ่งเล็มก้านเสียบ้าง แม้แต่กิ่งใหญ่ๆ ก็เถอะ เราต้องไม่เสียตายนะครับ ถ้าเรารักจะให้มันยืนอยู่นานๆ อะไรที่มันยืนเย้อยืดยาดก็ลองตัดออกดู พิธีตรองที่มากเกินไปบางที่มันทำให้คนมองไม่เห็นแก่นเหมือนกัน กิ่งก้านย้วยเยี้ย ใบเยอะเยอะนี้เวลาพายุมาแรงๆ ล้มทั้งต้นให้เห็นมากก็มาก ต่อให้รากลึกแค่นั้นก็เถอะ ชมกันมาก็เยอะแล้ว ถ้าถามว่าหนังเรื่องนี้สมบูรณ์ไม่มีที่ติเลยหรือ มันทึเหมือนผู้หญิงนั่นแหละครับ มีผู้หญิงคนไหนในโลกสวยสมบูรณ์ไปหมดทุกอย่าง ดีปีก่อนนะครับ ที่ผมติดขัดที่สุดก็เห็นจะเป็นตัวนางเอก บทบาทที่วางไว้มีน้อยเกินไป น้อยเกินกว่าที่จะให้ความรู้สึกผูกพันแน่นแฟ้นมาถึงตอนจบเรื่องที่ท่านครูกำลังจะตาย ผมยังจินตนาการไปเล่นๆ เลยว่า หรือแม่ไซตินางเอกคนนี้แหละที่ทำให้นายศรคลายความเคร่งเครียดมาเล่นดนตรีด้วยจิตวิญญาณอย่างแท้จริง และส่วนนี้ของบทหนังได้ถูกตัดหายไปเนื่องจากเหตุผลเรื่องความยาวของหนัง ผมก็คิดเข้าข้างของผมไปเรื่อยๆ นะครับ ตัวทิวเพื่อนวัยหนุ่มของศรน่าจะเป็นนักแสดงที่เล่นได้ไม่มีน้ำหนักรุนแรงที่สุด น่าเสียดายค่างเด็งกับแว

ตาตื่นๆ ทำให้ไม่เชื่อว่าทิวกับศรภูพานเป็นเพื่อนรักกัน และทำให้ในตอนจบภาพของทิววัยชราที่มาเฝ้าท่านครูศรวัยเดียวกันที่เตียงไม่สามารถสร้างความรู้สึกได้มากพอ ตัวเจ้าเทิดลูกทิวเสียอีกที่ผมรู้สึกว่า เขาเล่นได้ผูกพันกับท่านครูมากกว่า แต่ก็อย่างที่ผมบอก ถ้าเปรียบหนังเรื่องนี้เหมือนผู้หญิง เธอก็คงเป็นหญิงงามที่เพียบพร้อมไปด้วยกิริยา มีความคิดความอ่านอย่างหาตัวจับได้ยาก หุ่นข้าวเป็น ทำกับข้าวอร่อยหลายอย่าง บางอย่างเธอก็ทำไม่เป็น หรือไม่เธอก็อาจมีนิสัยขึงขังบางอย่างในบางครั้ง แต่ผมว่าเธอเป็นผู้หญิงที่มีคุณค่า และหาไม่ได้ง่ายๆ ในโลกนี้ เมื่อรักเธอแล้ว ไม่บอกรักเธอวันนี้ ผมเกรงว่าทุกอย่างจะหายไป"

"หนังสือพิมพ์มติชน

ฉบับวันจันทร์ที่ 16 กุมภาพันธ์ 2547 หน้า 25

โหมโรง หนังสือแห่งชาติ

คอลัมน์ งานเป็นเงา

โดย ลำแข

หุดหงิดกันพอสมควรสำหรับคนเอาใจช่วยหนังไทยดีๆ เพราะขายไปแค่ไม่ถึงสามวัน ก็ลดโรงลดรอบกันเสียแล้ว แทนที่จะช่วยกันสนับสนุน ทั้งๆ ที่ค่าดูรอบหนึ่งก็ไม่ใช่บ่อยๆ ที่เอสเอฟไบละ 120 บาท ส่วนที่อีจิวันันไบละ 140 บาททีเดียว เลยกลัวกันว่าจะไม่มีเวลาพอให้ปากต่อปากช่วย แม้ในเว็บพันธุทิพย์จะช่วยกันจริงจัง ถึงขนาดตั้งกองเป็นหน้าม้า ทั้งเชียร์และตั้งชักชวนกันไปดูกันให้ได้มากที่สุด ชนิดแข่งกันไปดูทำสถิติ แต่หากโรงไม่เอื้อด้วยสักหน่อยก็ลำบาก นานๆ จะมีหนังถูกอกถูกใจผู้ชม ที่พูดตรงกันเป็นเสียงเดียวว่าเป็นหนังดี เป็นหนังที่แสดงความเป็นไทย โดยเอาไทยออกมาให้ดูกันตรงๆ ด้วยดนตรี แบบไม่มีการโน้มน้าวหวานล้าม แต่ใครก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าดี มีคุณค่าจริงขึ้นมาสักเรื่อง จนคนดูพร้อมใจกันเทใจช่วยเหลือ โรงฉายเวลาฉายกลับทำท่าไม่เอาด้วยเสียอีก แล้วจะให้ช่วยหนังไทยแบบไหน สุดสัปดาห์ที่ผ่านมา นาย "สีหศักดิ์ พวงเกตุแก้ว" โฆษกกระทรวงการต่างประเทศบอกว่า กระทรวงร่วมมือกับกระทรวงวัฒนธรรม จัดฉาย "โหมโรง" รอบพิเศษ ด้วยการเชิญแขกระดับเอกอัครราชทูต คณะทูต กับผู้แทนองค์การระหว่างประเทศ ซึ่งประจำกันอยู่ในไทย มาดูพร้อมกันที่โรงเฉลิมกรุง 19 กุมภาพันธ์ นี้ มีเจ้ากระทรวงทั้งสองเป็นเจ้าภาพ ทั้งนี้ มีเหตุผลว่าหนังเรื่องนี้สามารถถ่ายทอดศิลปอันงดงามของดนตรีไทย ที่อิงชีวิตประวัติของ "หลวงประดิษฐไพเราะ" คีตกวีเอกคนหนึ่งของไทยเป็นแกน ให้ภาพวัฒนธรรมและวิถีชีวิตของคนไทย ในช่วงครึ่งศตวรรษหลังของสหัสวรรษที่แล้ว ด้วยคุณภาพการผลิตระดับสากล การฉายรอบพิเศษนี้จะช่วยส่งเสริมอุตสาหกรรมหนังไทยต่อสายตาชาวต่างชาติโดยตรง ของดีก็ต้องช่วยกันคนละไม้คนละมืออย่างนี้แหละ ใครเห็นก็จะได้คิดใหม่ว่า หากไม่ได้ดูแล้วจะพลาดอะไรไปหรือเปล่า ที่อยากจะพูดต่อวันนี้ เพราะติดไว้เรื่องการคัดเลือกนักแสดง ซึ่งทำ

ได้อย่างมีประสิทธิภาพมาก ตั้งแต่พ่อ "ครูสิน" ที่นั่งได้เสมอต้นเสมอปลาย "ทิว" ที่ตอนเป็นเด็กเล่นดีกว่าทิวผู้ใหญ่ ซึ่งดูเหมือนต้นกลิ้งตลอดเวลา เว้นจากเดียวตอนท่ายเสียงลูกระนาด ส่วน "สมภพ เบญจาธิกุล" ก็พระมัสสุโง้งออกจมาอย่างน่าเกรงขาม เช่นเดียวกับนายทหารหนุ่ม "พงษ์พัฒน์ วชิรบรรจง" ที่สร้างน้ำหนักให้บทของตัวเองได้อย่างมีสีสัน ขวนให้ผู้ชมอึดอัดใจ แม้แต่ "ภูวฤทธิ์ พุ่มพวง" หรือ เท็ด หรือ "เปี้ยก" หรือ "หยก" ซึ่งไม่มีบทพูดสักคำ ก็ยังทำได้สมบทบาทดี ที่เหมาะเจาะที่สุด จะด้วยความบังเอิญของรูปลักษณ์ "ณรงค์ฤทธิ์ โตสง่า" ซึ่งมีมาแต่เดิม ด้วยดวงตาที่ดูดี และบุคลิกอันคมผู้คนได้ราบคาบ ทำให้ "ขุนอิน" เป็นตัวละครที่เชื่อได้สนิทว่าเก่งกล้าสามารถ เกินกว่าจะโค่นล้มลงได้ง่ายๆ จริง และส่งผลให้ชัยชนะของ "ศร" มีคุณค่าสมจริงสมจังขึ้น ถ้าขาดขุนอินเรื่องนี้ไปแล้ว รสชาติคงต่างไปเป็นอีกอย่าง มือเก่าอย่าง "อดุลย์ ดุลยรัตน์" นั้น ยี่ห้อประกันคุณภาพ ที่ทำที่เพ่งมองเปียโน ความตระหนกตอนระเบิดลง หรือปัจเจกมานะของนักดนตรี ที่รู้ค่าในสิ่งซึ่งเป็นเสมือนวิญญาณของตน ที่อยากจะสื่อสารกับโลกเดียวนั้น หลังแยกนายทหารพันประตูบ้าน ล้วนเป็นไอชะของการแสดงต่อสายตาผู้ชมทั้งสิ้น สำหรับ "อนุชิต สพันธุ์พงษ์" นั้น การใช้เวลาถึง 8 เดือนในการฝึกกระนาด นอกจากเป็นมิติใหม่ในการทำงานแสดงในโลกภาพยนตร์ไทยแล้ว ผลดีที่ได้รับย่อมไม่เกินความคาดหมาย สมควรแก่คำชมอยู่แต่แรกแล้ว อยากให้คนได้ดูกันให้ได้มากที่สุด ไม่เฉพาะไทยหรือฝรั่งแขกจีนจาม แต่คนไทยที่มีโอกาสดูได้ แต่ไม่ได้ดูไม่รู้จะบอกอย่างไรเหมือนกัน"

“หนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ

ฉบับวันจันทร์ที่ 16 กุมภาพันธ์ 2547 หน้า 45

หนังสือที่ถูกลืม ...ปลาว่ายทวนน้ำ...

คำเปรียบเปรยของคนที่แสดงถึงความมีพลัง มีชีวิต ไม่ยอมปล่อยให้ตัวเองไปตามยถากรรม ตามกระแสสังคม ดังนั้น ยิ่งเราว่ายในกระแสน้ำที่ยิ่งเชี่ยวกรากมากเท่าไร ผลที่ได้ ไม่ใช่อยู่ที่ความเหนื่อยล้า หากเป้าหมายที่ไปถึงนั้นมักจะสวยงามสมบูรณ์เช่นกัน เช่นเดียวกับวงการภาพยนตร์ไทยในช่วงนี้ ที่มีภาพยนตร์ต่างๆ ออกมามากมาย โดยเฉพาะหนังตลก หลากหลาย เรื่องที่ดูเหมือนกำลังจะไปได้สวย แต่ในกระแสหนังตลกอันเชี่ยวกราก ยังมีหนังไทยเรื่องหนึ่งที่หาญกล้าออกมาสวนกระแส "โหมโรง" หนังดราม่าที่สวนกระแสธุรกิจและยังต้องสู้กับกับความรู้สึกคน ด้วยเนื้อเรื่องจะเน้นหนักในเรื่องของดนตรีไทย ที่ใครๆ ฟังแล้วคงเบือนหน้าหนี หาก อิทธิสุนทร วิชัยลักษณ์ เจ้าของผลงานคุณภาพ "ลูกบ้าที่ยาวล่าสุด" และละคร "พระจันทร์ลายกระต่าย" ที่รับหน้าที่เป็นทั้งผู้เขียนบทและผู้กำกับการแสดง กลับหยิบ "จุดอ่อน" ที่สุด พลิกกลับมาเป็น "จุดแข็ง" ให้กับหนังเรื่องนี้ได้อย่างสมบูรณ์ "โดยส่วนตัวเป็นคนชอบดูหนังดนตรีอยู่แล้ว จะมีหนังดนตรี

ทุกเรื่อง พออ่านเรื่องนี้ทำให้รู้สึกว้า เมืองไทยน่าจะมีหนังแบบนี้บ้าง เพราะเรารู้สึกว่า อย่างท่านครู หลวงประดิษฐไพเราะ ทำไมเราไม่รู้จัก แต่ทำไมเรารู้ว่าโมสาร์ทเป็นใคร บีโธเฟินหูหนวกตอนไหน แต่นี่คือหลวงประดิษฐไพเราะ เคยได้ยินแว่วๆ แต่ไม่รู้ว่าใคร เรารู้สึกว่าภาพยนตร์มันสร้างสิ่งนี้ได้ หรือกับอีกหลายคนที่เป็นอย่างเรา ถ้ามีหนังหรือมีสื่ออะไรที่เชื่อมโยงไปสู่เขาได้ อย่างน้อยก็ทำให้เขารู้จักครุฑดนตรีไทยหนึ่งคนแล้ว คือ หลวงประดิษฐไพเราะ แล้วก็ได้อีกมุมหนึ่งของดนตรีไทยในอดีต ทำให้เขาเกิดอยากรู้อยากเห็นต่อไปได้ สิ่งที้อธิสุนทรต้องการจะสื่อให้คนดูรับรู้จากการดูหนังเรื่องนี้ "อยากให้ลองหันมามองอะไรที่อยู่ใกล้ตัวเราบ้าง" "โหมโรง เป็นเรื่องของการเปลี่ยนแปลงยุคสมัย กับวัฒนธรรม และทัศนคติต่อความเป็นไทยที่เปลี่ยนไป เป็นหนังที่ไม่ได้พยายามจะต่อต้านตะวันตก ไม่ได้ต่อต้านความศิวิไลซ์ แต่อย่าเดินออกไปไกลตัวนัก หันมองอะไรที่อยู่ใกล้ๆ ตัว แล้วก็ดูบ้างว่า มันมีอะไรดีอยู่ แล้วก็ดูแลรักษามันไว้ให้ดี" แนวทางของโหมโรง อธิสุนทรตั้งใจให้เป็นหนังที่ดูง่าย ๆ ไม่เล่าเรื่องให้ซับซ้อนจนเกินไป คนทุกวัยสามารถเข้าใจได้ง่ายๆ เด็กๆ ที่เข้ามาดูอาจจะได้เพียงความบันเทิง แต่ถ้าจะรับในสิ่งที่หนังต้องการจะสื่อ ก็ขึ้นอยู่กับการค้นหาคำของแต่ละคนว่าจะตีความหมายออกมาอย่างไร ความน่าดูของหนังเรื่องนี้ มีทั้งเสียงดนตรีไทยที่ไพเราะบวกกับฉากที่มีความสวยงาม ซึ่งอธิสุนทรก็เล่าให้เราฟังว่า บางฉากหาโลเคชันในการถ่ายทำค่อนข้างยาก "ฉากที่ผมประทับใจก็มีหลายฉากเหมือนกัน ไม่ว่าจะเป็นฉากลิฟชั่นที่เราหาโลเคชันกันนานมาก หรือโรงดนตรี ที่ได้ไปเจอสวนลั่นทมในราชภัฏพระนคร เราก็ไปสร้างโรงดนตรีไว้ข้างๆ พอถ่ายออกมาก็รู้สึกว่ามันน่าจะออกมาสวย และฉากประชัน ก็เป็นฉากที่ทำงานเหนื่อยถ่ายอยู่ 6 วัน อารมณ์ของตัวแสดงต้องเครียด ถ่ายหลายมุมมาก ทุกคนต้องมีสมาธิมาก" หนังเรื่องนี้ อธิสุนทรสร้างขึ้นมาจากความตั้งใจทั้งหมด เน้นหนักเรื่องความสมจริง เนื้อเรื่องตื่นเต้นสนุกสนาน แสงสี การถ่ายทำ ทุกอย่างดีเยี่ยม "เราตัดต่อถึง 8 เวอร์ชัน และระหว่างการตัดต่อจะมีที่ปรึกษาทางดนตรีจะเข้ามาดูรายละเอียดความถูกต้องของโน้ต ถ้าเป็นเรื่องอื่น นิ้วไม่ตรงกับตัวโน้ตคนดูจะไม่ว่าอะไร เพราะเขาไม่ดูที่ดนตรีเขาดูที่เนื้อเรื่อง แต่เรื่องนี้ผมเชื่อว่านักดนตรีจะดูเพราะฉะนั้นเราจะผิดไม่ได้ ถ้าสายชอกคนละเสียงกับภาพ ซึ่งเราไม่มีทางรู้ได้เลย เราจึงต้องเชิญผู้รู้มาเป็นที่ปรึกษา" ส่วนการเลือกนักแสดง อธิสุนทรประณีตในการค้นหา โดยเฉพาะกับบทของศรตัวเอกของเรื่อง ยิ่งต้องเน้นหนักให้ดูดีและสมจริง "เราควานหานักดนตรีจริงๆ มา 2 เดือน เราเลือกนักแสดงมาเป็นร้อยแต่ก็ยังไม่ถูกใจหน้าตาดีเล่นระนาดได้แต่ในเรื่องการแสดง ไม่ได้ ก็ต้องมองกลับหานักแสดงที่หน้าตา บุคลิกได้ แล้วมีความสามารถทางการแสดง แล้วค่อยนำมาหัดดนตรีไทยสวนทางกัน สุดท้ายมาลงที่ โอ-อนุชิต เขามีความมุ่งมั่นในการทำงาน อยู่ในวัยที่อยากจะสร้างอะไรบางอย่างให้กับตนเอง มีความตั้งใจมากๆ ลักษณะค่อนข้างตรงกับตัวละคร" พอตอนเราหานักแสดงวัย 70 กว่า ที่ดูสง่า ทุกคนก็มองที่ คุณอดุลย์ ดุลยรัตน์ โชคดีที่คุณอดุลย์กับโอมมีโครงหน้าคล้ายกัน และคล้ายกับน้องวัย 5 ขวบที่เล่นด้วย เรารู้สึกว่าเหมาะมาก คุณอา

เองก็สละเวลามาเรียนดนตรีด้วย ทั้งๆ ที่ระดับนี้แล้ว ก่อนเปิดกล่องแกก็ต้องมานั่งเรียนอยู่ 3 เดือน ส่วนดนตรีไทยที่เป็นตัวชูโรงก็จะใช้เพลงที่คนคุ้นหูไว้ก่อน แต่ก็มีบางเพลงที่หาฟังยากอย่างเพลง เชือกต่อตัวที่ประชันกัน ก็จะมีครูมาคอยแบ่งระดับความยากง่าย คือล่อให้ฟังเพลงง่ายๆ ก่อน แล้วค่อยใส่เพลงยากๆ ในตอนหลัง ความประณีตทุ่มเทระดับที่เรียกได้ว่า เฮอร์เฟ็คต์ แต่น่าแปลกที่ คนกลับไม่ดู !!! แต่ ความผิดหวังนี้ไม่ได้บั่นทอนความรู้สึกของเขาเท่าที่ควร เพราะอิทธิสุนทร ไม่ได้คิดว่า การทำงานชิ้นนี้เปล่าประโยชน์ "ผมได้งานที่ภูมิใจ ได้งานที่ออกมา 1 ชิ้น ยังได้ฟังผลตอบรับของคนดูที่ชื่นชมหนังเรื่องนี้ ก็รู้สึกว่ามันชื่นใจ รู้สึกว่า หนังมันเข้าถึงคนดูมากกว่าที่คิด มันสามารถเข้าไปสัมผัสผัสอะไรบางอย่างในใจคนดูได้" คุณค่าของสิ่งปรากฏนั้น มีพลังมากกว่า ความบันเทิง และที่สำคัญ ได้ความอิมเมจใจ และความภูมิใจในความเป็นไทยอีกด้วย อ่านแล้ว คุณล่ะ ไปดูหนังเรื่องนี้หรือยัง?"

“ผู้จัดการออนไลน์

ระนาดเอก/รุ่งมณีพริสไตล์

ดิฉันไปดู “โหมโรง” มาแล้วค่ะ

เดิมที ดิฉันไม่แน่ใจกับเสียงชื่นชมที่ดังกระหึ่มว่าหนังเรื่องนี้ดีนักดีหนา เพราะการนำเรื่องราวชีวิตของหลวงประดิษฐไพเราะ (ศร ศิลปบรรเลง) บรมครูดนตรีไทยให้โลดแล่นบนจอเงิน ไม่น่าจะใช่เรื่องง่าย แม้ฝีมือของอิทธิสุนทร วิชัยลักษณ์จะเป็นหลักประกันในระดับหนึ่ง กระนั้น ดิฉันก็ตั้งใจว่าจะต้องดูหนังเรื่องนี้ให้ได้ ในฐานะนักดนตรีไทย “มือสมัครเล่น” คนหนึ่ง ถึงจะเร็วเวทที่ไปนานก็ตาม! “โหมโรง” ไม่เพียงแต่แสดงให้เห็นถึงเส้นทางอันคดเคี้ยวของนักระนาดหนุ่มฝีมือดีจากสวนอัมพวาที่ต้องฝ่าฟันจนได้เป็น “ท่านครู” ในบางกอก แต่ยังแสดงให้เห็นถึงการต่อสู้ทางวัฒนธรรมระหว่างความเป็นไทยกับความศิวิไลซ์ตามความคิดของท่านผู้นำในยุค “เชื้อผู้นำชาติพันธุ์” ได้อย่างแหลมคม ไม่ใช่มีแต่อาวุธเท่านั้นที่เป็นเครื่องมือต่อสู้กับเผด็จการ! ดนตรีก็เป็นอีกเครื่องมือหนึ่งที่ทรงอำนาจ ประเด็นนี้ต้องชมคนเขียนบทที่ทำหน้าที่ได้ดีจนขนลุก “โหมโรง” เป็นหนังสวย แต่ละครฉากแต่ละตอนสะท้อนถึงความพิถีพิถันของคนทำได้อย่างดี มิพักต้องพูดถึงเพลงที่ใช้ประกอบเรื่อง สำหรับดิฉันแล้วต้องถือว่าลงตัวอย่างยิ่ง แต่ละเพลงไม่สั้นไม่ยาวจนเกินงาม และส่วนใหญ่จะคุ้นหู ที่ไม่คุ้น... ลีลาที่เร้าอารมณ์ ที่ดิฉันอยากจะทำถึงอีกประเด็นหนึ่งเห็นจะเป็นนักแสดง นักแสดงทั้งตัวหลักตัวรองของ “โหมโรง” ส่วนใหญ่ต้องถือว่าเหมาะสม แต่ผู้ที่ดิฉันขอยกนิ้วให้เป็นกรณีพิเศษ เห็นจะเป็นณรงค์ฤทธิ์ โตสง่า หรือ ปองแห่งวงบอยไทย ผู้รับบท “ขุนอิน” เจ้าของระนาด “ทางดู่” ผู้ซึ่งเป็นทั้งคู่ปรับและแรงขับเคลื่อนสำคัญของ “ศร” เขาผู้นี้แหละที่ทำให้ “ศร” เรียนรู้ที่จะแพ้เสียก่อนจึงจะชนะได้! ณรงค์ฤทธิ์ไม่ใช่นักแสดงธรรมดา แต่เขาเป็นนักดนตรีไทยชั้นครู หลายคนรู้จักเขาในนาม “ปอง บอยไทย” แห่งวงบอยไทยซึ่งถือกัน

ว่าเป็น “หน่วยกล้าตายของดนตรีไทย” ในสมรภูมิดนตรีโลก ปกตินรงค์ฤทธิ์มักจะเล่นระนาดทุ้ม แต่ใน “โหมโรง” เขาเล่นระนาดเอก และฉากที่ดิฉันเห็นว่าเขาแสดงได้เยี่ยมยอดที่สุด ก็คือตอนที่ เขา “เชิด” ประชันเพื่อรู้แพ้รู้ชนะกันกับ “ศร” ก็คนจะนึกว่าดนตรีไทยประชันกันดุเดือดปานนั้น นรงค์ฤทธิ์เป็นทายาทของครูสุพจน์ โตสง่า นักระนาดเอกคนหนึ่งของเมืองไทยเจ้าของฉายา “ระนาดน้ำค้าง” เรื่องการตีระนาดประชันนั้น เล่ากันว่า ครูสุพจน์เป็นผู้หนึ่งที่ผ่านการประชันมา อย่างโชกโชนตั้งแต่วัยรุ่นจนบั้นปลายชีวิต และที่รำลึกกันมากก็คือการตีระนาดประชันวงใน รายการ “เสื่อชิงกระต๊องเรด” ที่โรงละครแห่งชาติ เมื่อวันที่ 18 ตุลาคม 2523 ระหว่าง 4 นักระนาดเอกที่เลื่องชื่อในยุคนั้น คือ สุพจน์ โตสง่า เมธา หมูเย็น สุรเดช กิมเปี่ยม และพัฒน์ บัวท่ง ครูสุพจน์จากไปจนถึงวันนี้ก็ว่าทศวรรษแล้ว แต่ได้ทิ้งลูกไม้ไว้ได้ต้น ต้องยอมรับว่าไม่มีใครเหมาะ กับบท “ขุนอิน” ไปกว่านรงค์ฤทธิ์ ดิฉันดู “โหมโรง” ด้วยความรู้สึกปลื้มปิติ บางตอนซาบซึ้งถึงขั้น เป็นน้ำหูน้ำตา และเดินออกจากโรงด้วยความหวังว่า พลังแห่งหนังเรื่องนี้จะทำให้คนไทยจำนวน ไม่น้อยที่ไม่เคยใส่ใจกับดนตรีไทยมาก่อน จะหันมาสนใจและฟังดนตรีไทยกันมากขึ้น...เพื่อให้ราก ความเป็นไทยยังลึกดังความปรารถนาของ “ท่านครู” ขอขอบคุณทุกคนที่มีส่วนทำให้ “โหมโรง” ได้ ลงโรง”

“หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ

ฉบับวันพฤหัสบดีที่ 19 กุมภาพันธ์ 2547

ชวนดู ...“โหมโรง”

คอลัมน์ เหะเหพาที

โดย “ซุ่ม”

ผมได้รับคำขอร้องทั้งโดยตรง และฝากผ่านมากับเพื่อนฝูงร่วมๆ 10 รายเห็นจะได้...บอกว่าอยากให้ผม ไปดูหนังเรื่อง “โหมโรง” แล้วช่วยมาเขียนให้กำลังใจสักเล็กน้อยก็ยังดี เพราะหนังเขาทำได้ดีเหลือเกิน แต่ไม่มีคนดู ทำท่าจะต้อง “ลาโรง” เร็วกว่ากำหนดเอาเสียแล้ว ฟางเส้นสุดท้ายที่ทำให้ผมตัดสินใจโดดคิวไปดูหนังเรื่องนี้...ขออนุญาตเอ่ยนามด้วยครับ...ก็คือ ท่านอาจารย์ ธงทอง จันทรางศุ ท่านรองปลัดกระทรวงยุติธรรมและเด็ยมือหนึ่งของประเทศไทย ในการบรรยายงานพระราชพิธีต่างๆ ทางโทรทัศน์นั้นแหละครับ ท่านอาจารย์ธงทองบอกผมว่า...พี ครับผมไปดูมาแล้ว 1 รอบ ผมชอบมาก คินนี้ (หมายถึงคินของวันที่เราเจอกัน) ผมจะไปดูอีกที่ ได้ยินท่านอาจารย์พูดแข็งขันอย่างนี้ ผมจะอดใจอยู่ได้อย่างไรเล่าครับ...ว่าแล้วก็โดดหนีประชุมไป 1 ประชุม เพื่อไปดูหนังเรื่อง “โหมโรง” ที่เดอะมอลล์ บางกะปิ ดูครั้งที่ 1 ก็ชอบละ ตัดสินใจอยู่แล้ว ว่าเป็นหนังที่ทำได้ดีมาก สมกับที่ใครต่อใครมาชักชวน ให้ผมช่วยเชียร์ แต่มันเหมือนมีม่านบังตา อะไรบางอย่างที่ทำให้ผมรู้สึกว่า...ยังไม่สะใจหรือสนใจอยู่หน่อยๆ ผมจึงออกมานั่งตีหมาแพะเสีย

ถ้วยหนึ่ง เพื่อทบทวนหนังที่ผมดูที่ละเปลาะ ในที่สุดผมก็พบว่าประเด็นที่ไม่สะใจผมคืออะไร นั่นก็คือหนังควรจะจบเสียตั้งแต่ตอนที่ควรจบ คือทันทีที่การดวลระนาดเอกครั้งยิ่งใหญ่ ระหว่างพระเอกกับขุนอิน สิ้นสุดลง เพราะเป็นการดวลที่สุดยอดชนิดที่คนไม่รู้เรื่องดนตรีไทยเลยอย่างผม ยังนั่งลุ้นพระเอกจนเหงื่อแทบตก มันเหมือนกับที่ผมเคยลุ้น อะลัน แลคต์ พระเอกหนังคาวบอยเรื่อง "เซน" ที่กำลังจะดวลกับไอ้หน้าผี แจ็ค พาแลนซ์ เพื่อช่วยชีวิตผู้คนทั้งอำเภอ ในหนังเรื่องนี้

ผลที่สุดพระเอกชนะด้วยกันทั้ง 2 เรื่อง แต่เรื่อง "เซน" เขาจบเลย อะลัน แลคต์ กระโดดขึ้นม้า มิใช่จะมีเจ้าหนูวิ่งตามพร้อมกับตะโกนว่า "เซน คัมแบ็ก...เซนคัมแบ็ก" ก็ได้สนใจ แต่ "โหมโรง" ยังไม่จบครับ พระเอกดวลระนาดชนะขุนอินแล้วปรากฏว่า ยังมีเรื่องต่ออีกหน่อย มาถึงยุคที่มีการปรับวัฒนธรรมไทยให้เป็นสากล...ยุคมาลानาไทยเจริญ กัดชี่ดนตรีไทยหลายรูปแบบ แล้วค่อยมาจบลงตรงพระเอกยามชราเล่นระนาดส่งท้ายก่อนสิ้นลมหายใจ ก็ซึ่งดีแต่ไม่กินใจเท่าตอนที่พระเอกน็อกขุนอินตอนแรก ผมจึงตัดสินใจทำอย่างอาจารย์ธงทอง คือเข้าไปดูใหม่อีกรอบ แต่ คุณจนถึงตอนที่พระเอกชนะพร้อมกัน ก็มลังการาบขอขมาลาโทษขุนอิน...แล้วผมก็ออกจากโรงเลย ลืมเรื่องอื่นๆต่อจากนั้นทั้งสิ้น คราวนี้ได้ผลครับ...ผมมีความรู้สึกที่พอใจ สมบูรณ์ และอิมเม็บบอย่างบอกไม่ถูก เห็นด้วยกับทุกท่านที่ดูมาแล้วว่าเป็นหนังไทยที่ดีแล้วทำให้รัก ความเป็นไทยขึ้นมาอีกหลายเท่าตัว ชื่นใจกับบทบาททุกบท โดยเฉพาะตอนเด็ก กับตอนหนุ่ม เสียงระนาดทั้งจากการฝึกซ้อมไปจนถึงฉากดวล...ผมขอย้ำอีกครั้งว่าสุดยอดจริงๆ ฉากบ้านทุ่งอัมพวา ฉากกรุงเทพฯ ยุคก่อนเก่าก็ทำได้ดี ผู้กำกับฯ อิทธิสุนทร วิชัยลักษณ์ กำกับได้ดีมาก อยากรู้ว่าแต่กำกับมนุษย์เลยครับ สามารถกำกับผีเสื้อได้ด้วยซ้ำครับ! ผมขอเอาใจช่วยหนังเรื่องนี้เต็มที แต่ไม่แน่ใจว่าจะช่วยทันหรือเปล่า เพราะรอบที่ผมดูครั้งที่ 2 มีคนสักแค่ 20 คนเอง ใครที่รักหนังไทย และมีความตั้งใจจะช่วยจรรโลงหนังไทยดีๆ และทะนุถนอมผู้กำกับฯไทยที่มีฝีมือไม่ลายมือ ให้อยู่ยั่งยืนงต่อไป...อย่าลืมวะ ไปอุดหนุนด้วยก็แล้วกัน แคร่รอบเดียวก็พอ ไม่ต้องดูถึง 2 รอบ แบบอาจารย์ธงทอง หรือผมหรอกครับ.

"ซูม"

"หนังสือพิมพ์ข่าวสด

ฉบับวันศุกร์ที่ 20 กุมภาพันธ์ 2547 หน้า 19

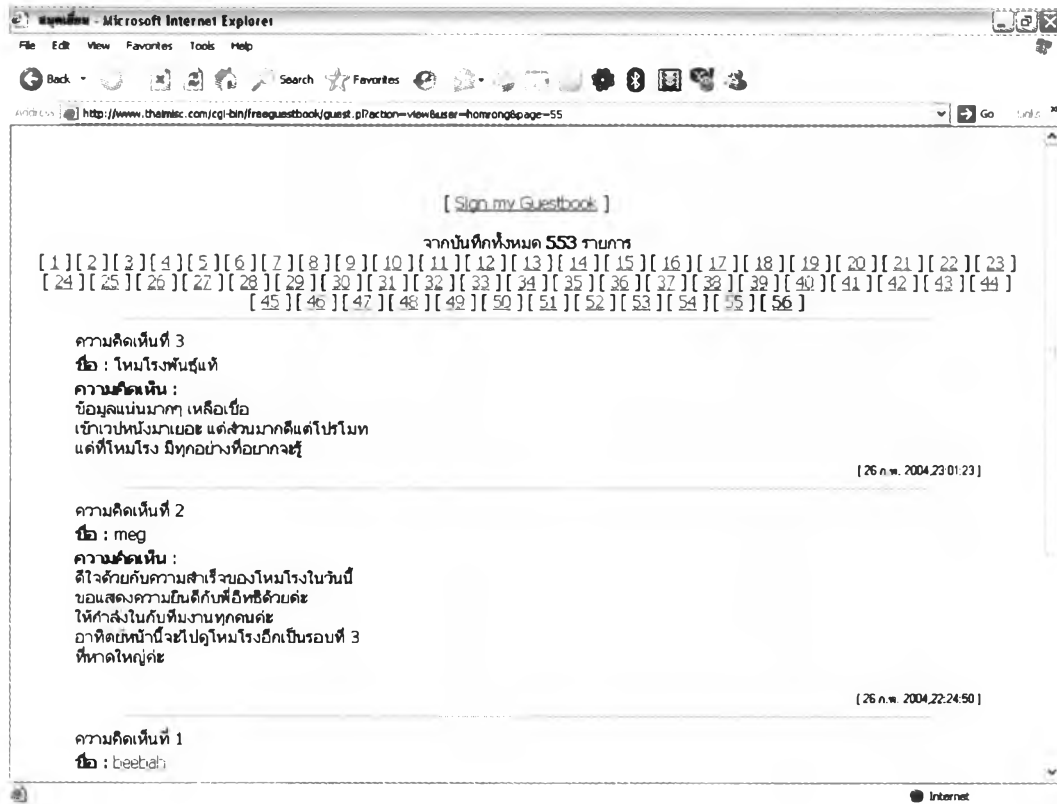
โหมโรง (2)

คอลัมน์ หนังเด่น โดย กฤษดา

ประเด็นสำคัญประเด็นหนึ่งซึ่งปรากฏให้เห็นอย่างเด่นชัดในหนังเรื่อง "โหมโรง" ได้แก่การควบคุมการเล่นและการแสดงดนตรี หรือถ้าเรียกตามความหมายที่แท้จริงก็ต้องเรียกว่า

เป็น "การเซ็นเซอร์การเล่นและการแสดงดนตรี" แม้ในหนังสือได้ระบุยุคสมัยอย่างชัดเจนแต่เชื่อว่าหลายคนคงทราบว่าการควบคุมดังกล่าวอยู่ในสมัยที่จอมพล ป. พิบูลสงคราม เป็นผู้นำประเทศ ในสมัยจอมพล ป. มีการออกกฎระเบียบเพื่อการเซ็นเซอร์การเล่นและแสดงละคร โดยระเบียบและแนวทางปฏิบัติอาศัย "พระราชกฤษฎีกากำหนดวัฒนธรรมทางศิลปกรรมเกี่ยวกับการแสดงละคร พ.ศ. 2485" เป็นหลักยึด จะเห็นได้ว่าชื่อของกฎระเบียบที่ใช้เน้นเฉพาะการแสดงละคร แต่ในทางปฏิบัติครอบคลุมถึงการ เล่นและแสดงดนตรีด้วย ประเด็นนี้ปรากฏชัดเจนในคำชี้แจงความประสงค์ของการใช้กฎระเบียบดังกล่าว โดยให้เหตุผลว่า "เนื่องจากการดนตรีและละครเป็นงานสำคัญของชาติ...และแสดงถึงความเจริญของชาติ" ในส่วนของรายละเอียดของกฎและระเบียบ ผมอยากนำเสนอให้เห็นเป็นตัวอย่างสัก 2-3 ข้อ อย่างเช่นมีการกำหนดว่าผู้ใดจะแสดงละครต้องขออนุญาตต่อกรมศิลปากรก่อน ก่อนแสดงต้องส่งบทไปให้ตรวจพิจารณาอย่างน้อย 15 วัน และทางกรมศิลปากรมีอำนาจในการสั่งให้เปลี่ยนแปลงบทประพันธ์ และผู้จัดการแสดงจะต้องระบุในใบขออนุญาตด้วยการแสดงที่จะจัดให้มันนั้นเหมาะหรือไม่เหมาะกับเพศและวัยของคนดู มีการกำหนดด้วยว่าผู้แสดงละครต้องมีใบอนุญาตจากกรมศิลปากรว่าเป็น "ศิลปิน" และเมื่อได้รับอนุญาตให้แสดงแล้ว ต้องมีใบอนุญาตพร้อมให้เจ้าหน้าที่ตรวจ และถ้าเห็นว่าการแสดงไม่เหมาะสม เจ้าหน้าที่ผู้ตรวจมีอำนาจสั่งให้ยุติการแสดงได้ จากตัวอย่างที่ผมได้บรรยายไปทำให้มองเห็นเลยว่าเป็นการเซ็นเซอร์แบบครบวงจร คือมีทั้งการเซ็นเซอร์ก่อนและหลังการแสดง มีทั้งการเซ็นเซอร์ที่ตัวผู้ส่ง (หรือผู้สร้าง) สาร เซ็นเซอร์ที่สื่อ เซ็นเซอร์สาร และเซ็นเซอร์ผู้รับสาร (คนดู) หลังประกาศบังคับใช้กฎระเบียบ ได้มีบันทึก (ลงวันที่ 17 ธันวาคม 2485) จากกรมศิลปากรไปยังข้าหลวงประจำจังหวัดทุกจังหวัด มีใจความตอนหนึ่งว่า "อนึ่ง เนื่องจากเรื่องนี้เป็นเรื่องใหม่ อาจมีความขลุกขลักในการปฏิบัติเบื้องต้นอยู่บ้าง" เมื่อได้อ่านกฎระเบียบต่างๆ (เช่นที่ผมยกตัวอย่างข้างบน) ผมว่าการปฏิบัติตามระเบียบคงไม่ใช่แค่ "ขลุกขลักอยู่บ้าง" แต่น่าจะขลุกขลักมากถึงมากที่สุดเลยทีเดียว มีอย่างน้อย 2 ฉากใน "โหมโรง" ที่บรรยายให้เห็นถึงปัญหาในทางปฏิบัติของการยึดถือและบังคับใช้กฎระเบียบดังกล่าว เมื่อพิจารณาในส่วนของประชาชนคนเล่นดนตรีกฎระเบียบนั้นคือการจำกัดสิทธิและเสรีภาพทางการสื่อสารอย่างเข้มงวดที่สุด และเมื่อมองย้อนกลับไปในประวัติศาสตร์ ก่อนสมัยจอมพล ป. หลายสิบปี การควบคุมการเล่นดนตรีนั้นมียุคก่อนแล้ว และอาจ "โหด" กว่าด้วย อย่างเช่นในปี พ.ศ. 2408 มีการออกกฎหมายห้ามแสดงหมอลำ โดยห้ามเล่นและห้ามไม่ให้ดู และหรือฟัง ลองจินตนาการเปรียบเทียบก็พอจะมองเห็นภาพว่าเครื่องดนตรีอย่าง "ระนาด" ยังโดนขนาดนี้แล้ว "แคน" จะถูกควบคุมขนาดไหน กลับมาที่หนังสือ "โหมโรง" เมื่อพิจารณาที่เนื้อหาอาจกล่าวได้ว่าเป็นหนังสือที่เปิดช่องให้ศึกษาวิเคราะห์ได้อย่างกว้างขวาง และเมื่อพิจารณาที่การนำเสนอ อาจกล่าวได้อีกเช่นกันว่าเป็นงานที่เปิดช่องให้วิเคราะห์อย่างกว้างขวาง (ซึ่งรายละเอียดนั้นได้บรรยายไปแล้วเมื่อครั้งที่เขียนถึง "โหมโรง" เมื่อครั้งที่แล้ว)

มีหนังสือจำนวนไม่กี่เรื่องที่มีคุณลักษณะเช่นนี้ อย่างไรก็ตาม ต้องไม่ลืมว่า หนังสือที่มีคุณลักษณะ "เช่นนี้" นั้นมักขายอยู่ได้ไม่นาน ดังนั้น อยากให้รีบดูก่อนที่ "โหมโรง" จะอำลา"

ภาพ 4.60 แสดงหน้าสมุดเยี่ยมในเว็บไซต์โหมโรง

หน้าเซ็นต์สมุดเยี่ยม ผู้จัดทำจัดพื้นที่ให้ผู้ชมมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นผ่าน Guestbook โดยการอัปเดตล่าสุด มีผู้เข้ามาแสดงความคิดเห็นใน Guestbook ทั้งหมด 553 ความคิดเห็น แบ่งเป็น 56 หน้า ตั้งแต่วันที่ 26 กุมภาพันธ์ 2547 จนถึงเดือนกรกฎาคม 2548 การเรียงลำดับความคิดเห็นของผู้เข้ามาแสดงความคิดเห็นในหน้า Guestbook นี้ จัดเรียงลำดับจากความคิดเห็นล่าสุดเรียงลงไปหาความคิดเห็นก่อนหน้านั้น และมีพื้นที่ให้แสดงความคิดเห็นเพิ่มเติมได้ โดยมีช่องให้กรอกชื่อ หรือนามแฝง และช่องให้กรอกความคิดเห็น โดยมีตัวอย่างความคิดเห็นดังต่อไปนี้

"ความคิดเห็นที่ 553"

ชื่อ : Aor

URL : <http://nongaor.diaryclub.com>**ความคิดเห็น :**

Sawadee ka,

I live in California, US. I just saw the movie "Homrong" on the dvd last night. I really loved it! I was wondering if anyone has any information on where can I buy a Ranad Ek and how much does it cost ka? If you could reply to my site I would appreciate it! Thank you so much ka.

[25 ก.ค. 2005 13:14:55]

ความคิดเห็นที่ 552

ชื่อ : tik

ความคิดเห็น :

ชอบเวบนี่มากๆ ชอบคุณนะคะ

[25 ก.ค. 2005 13:33:40]

ความคิดเห็นที่ 551

ชื่อ : ปิ่น

ความคิดเห็น :

คิดถึงไหมโรงจ้ง

[25 ก.ค. 2005 11:25:25]

ความคิดเห็นที่ 550

ชื่อ : รักดนตรีไทย

ความคิดเห็น :

สุดยอดของหนังเกี่ยวกับดนตรีไทยแล้วหละคะ

ดิฉันเป็นคนรักดนตรีไทยคนหนึ่ง จึงอยากให้มีอีกหลายๆ เรื่อง จะรอดูนะคะ

[24 ก.ค. 2005 18:57:46]

กล่าวโดยสรุปได้ว่าช่องทางการใช้สื่ออินเทอร์เน็ตโดยกลุ่มผู้ชื่นชอบภาพยนตร์ใหม่โรงนั้น มีรูปแบบการสื่อสารทั้งการให้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับภาพยนตร์ และการให้ผู้เข้าชมเว็บไซต์แสดงความคิดเห็น ความประทับใจ ดิชม หรือการตั้งคำถามที่ได้จากการชมภาพยนตร์โดยส่วนมากผู้ที่เข้ามาในเว็บไซต์นี้จะเป็นกลุ่มผู้ชมที่รับชมภาพยนตร์ใหม่โรงมาแล้ว และเกิดความประทับใจ ชื่นชอบในภาพยนตร์ โดยอาจเคยได้แสดงความคิดเห็นในเว็บบอร์ดอื่นๆ เช่นพันทิป

หรืออาจกลับมาค้นหาข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับภาพยนตร์โดยตรง นับเป็นเว็บไซต์ที่เป็นทั้งแหล่งรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องและคำวิจารณ์แสดงความคิดเห็น โดยเปิดช่องทางให้ผู้ชมร่วมแสดงความคิดเห็นหรือมีการซักถามอย่างเต็มที่และอิสระ เนื่องจากมีการใช้นามแฝงในการสื่อสาร ผู้เข้าร่วมจึงสามารถแสดงความคิดเห็นในเรื่องราวในลักษณะคล้อยตามหรือโต้แย้งได้อย่างไม่ขวยเขิน และมีความปลอดภัยมากขึ้น จึงก่อให้เกิดปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสาร หรือระหว่างผู้รับสารด้วยกัน หากพิจารณาในแง่วัตถุประสงค์และเป้าหมายของการจัดทำเว็บไซต์ดังกล่าว อาจกล่าวได้ว่าเป็นสื่อสารตรงตามวัตถุประสงค์และเป้าหมายของเว็บไซต์ คือเป็นทั้งแหล่งรวบรวมข้อมูล แหล่งเชื่อมโยงข้อมูลที่เกี่ยวข้อง และเป็นสื่อกลางของการแสดงและแลกเปลี่ยนความคิดเห็น จากการชมภาพยนตร์เรื่องโหมโรง

จากรูปแบบช่องทางสื่ออินเทอร์เน็ตที่เป็นตัวกลางในการสื่อสารเกี่ยวกับภาพยนตร์โหมโรงข้างต้น ผู้วิจัยพบว่าการใช้สื่ออินเทอร์เน็ตทั้งในรูปแบบของการให้ข้อมูลข่าวสารแก่ผู้เข้ามาใช้สื่ออินเทอร์เน็ตเพียงอย่างเดียว และเปิดรับการแสดงความคิดเห็นหรือปฏิกิริยาตอบสนองต่อเรื่องดังกล่าวถึง ในที่นี้เกี่ยวกับภาพยนตร์โหมโรงได้อีกด้วย ดังเช่นเว็บไซต์ที่มีบริการเว็บบอร์ด รวมไปถึงเว็บไซต์ที่มี Guestbook ให้เข้าไปแสดงความคิดเห็น และจากการแสดงความคิดเห็นและปฏิกิริยาตอบสนองต่อภาพยนตร์โหมโรงที่ได้จากเว็บบอร์ดต่างๆ รวมไปถึง Guestbook นี้เอง ผู้วิจัยจะวิเคราะห์เกี่ยวกับความคิดเห็นและปฏิกิริยาตอบสนองดังกล่าว เพื่อที่จะทราบถึงการจูงใจที่ทำให้ผู้เข้าชมความคิดเห็นเหล่านั้น ตัดสินใจไปชมภาพยนตร์ตามที่มีผู้ชักชวน โดยในบทต่อไปผู้วิจัยจะทำการวิเคราะห์ความคิดเห็นและปฏิกิริยาตอบสนองของผู้ชมที่มีต่อภาพยนตร์โหมโรง ที่ได้แสดงความคิดเห็นไว้ในเว็บบอร์ดในห้องเฉลิมไทยของเว็บไซต์พันทิป เว็บบอร์ดในห้องบันเทิงของเว็บไซต์เอ็มไทย และ Guestbook ของเว็บไซต์โหมโรง